

[Long Môn Phi Giáp Đồng Nhân] – Vũ Hóa Thành Điền

Contents

[Long Môn Phi Giáp Đồng Nhân] – Vũ Hóa Thành Điền	1
1. Chương 1: Thức Tỉnh	2
2. Chương 2: Vạn Quý Phi	5
3. Chương 3: Đi Đạo Ban Đêm Đến Lãnh Cung	8
4. Chương 4: Mệnh Lệnh	11
5. Chương 5: Tạm Biệt	15
6. Chương 6: Huỳnh Đệ	18
7. Chương 7: Lắm Chuyện	21
8. Chương 8: Cống Phẩm	25
9. Chương 9: Tắm Rửa	29
10. Chương 10: Đi Đạo Phổ	31
11. Chương 11: Họ Vạn Không Có Kẻ Nào Là Người Tốt	35
12. Chương 12: Cái Gọi Là Tây Xưởng	37
13. Chương 13: Triệu Kiến	42
14. Chương 14: Xử Lý	45
15. Chương 15: Đi Về Phía Tây	49
16. Chương 16: Khách Điểm Long Môn	53
17. Chương 17: Trò Hay Sắp Trình Diễn	56
18. Chương 18: Dung Mạo	59
19. Chương 19: Lời Nói Khách Sáo	63
20. Chương 20: Thật Giả	67
21. Chương 21: Cái Trang	71
22. Chương 22: Long Môn X Vũ	75
23. Chương 23: Vô Sĩ Hạ Lưu	79
24. Chương 24: Cái Tát	83
25. Chương 25: Tương Kế Tự Kế	86
26. Chương 26: Bảo Cát Tấn Công	90
27. Chương 27: Long Môn Kết Thúc	93
28. Chương 28: Dùng Bữa	97
29. Chương 29: Thôi Miên	100
30. Chương 30: Lần Đầu Đến Phủ Tây Ninh	104
31. Chương 31: Hứng Thú Ác Liệt	107
32. Chương 32: Ám Sát	111
33. Chương 33: Trong Bể	114
34. Chương 34: Kết Thúc	119

[Long Môn Phi Giáp Đồng Nhân] – Vũ Hóa Thành Điền

Giới thiệu

Editor: Tịch VuThể loại: Long Môn Phi Giáp đồng nhân, xuyên việt, huyết tộc, cung đình, chủ công,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-mon-phi-giap-dong-nhan-vu-hoa-thanh-dien>

1. Chương 1: Thức Tỉnh

Trong trường rồng minh hoàng, trên long sàng minh hoàng, mỹ nhân như ngọc bỏ đi về trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo ngày thường, hóa thành một vũng nước xuân, nhận lấy ngự hoan, đó là phong tình như thế nào? Sao lại không khiến cho tâm trí người ta hướng về chứ?

Đáng tiếc là người trong cuộc, vẻ ngoài mê say nhưng trong mắt lại không hề có chút động tình, một người khác, lại không hề có trạng thái gì.

Ai đến nói cho hắn, sao hắn vừa mới đi ngủ, sau khi tỉnh giấc thì không chỉ có địa điểm thay đổi, ngay cả thân xác cũng đổi luôn?

Hắn, Stefan, ngoại trừ cha Cain và mẹ Lilith thì là ma cà rồng mạnh mẽ nhất, bởi vì chán ghét cuộc sống vĩnh hằng bất tử mà lựa chọn ngủ say, kết quả vừa tỉnh ngủ, lại biến thành Minh Hiến Tông Chu Kiến Thâm, còn là lúc đang hoan ái với người khác trong long trường..... Hắn chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ tiếp tục không có chút thay đổi nào, nhưng chuyển biến đột ngột này, cũng quá kích thích đi?

Rốt cuộc là tên nào động tay động chân với hắn? Cha? Hay là mẹ? Không, bọn họ đã ngủ say rất lâu, gần đây cũng không có dấu hiệu thức tỉnh, hắn là không phải bọn họ. Có lẽ là tên thần chết tiết kia thấy mình quá mạnh mẽ sẽ ảnh hưởng đến địa vị của lão, lại bởi vì lão có nguyên rửa cũng không thể giết chết nổi mình, cho nên làm ra chuyện như vậy? Ừm, rất có khả năng.

“Hoàng thượng?”

Stefan đang suy nghĩ miên man đột nhiên bị tiếng gọi quyến rũ của người ở dưới thân gọi mà bình tĩnh, theo bản năng cúi đầu xuống, liền thấy mỹ nhân ở dưới thân mở đôi mắt đào hoa sáng rực kia nhìn mình, lông mi giống như lông vũ còn chớp chớp, Stefan nhìn mà thân dưới nóng lên, lúc này mới chú ý tới bản thân mình dường như là đang ở trong cơ thể của mỹ nhân, không tự chủ đẩy một cái.

Cảm giác tốt đến chết tiết!

Stefan thầm mắng một tiếng, hắn đã từng gặp vô số mỹ nhân, muốn dạng gì mà không có, lại không chống lại được sự quyến rũ này.

“Hoàng thượng..... Ừm, suy nghĩ cái gì.....”

Mỹ nhân không dự đoán được Hoàng thượng vốn đã dừng lâu lại bắt đầu động, nhìn không được hừ một tiếng, đôi mày giống như dây cung cũng không nhìn được nhú chặt lại.

Nhìn thấy phản ứng của mỹ nhân, Stefan nhìn không được cử động, miệng hàm hồ nói:

“Không có gì, trẫm đây còn không phải là bị người làm cho choáng váng sao? Ha ha.....”

May mắn hẳn có trí nhớ của thân thể này, bằng không thật đúng là dễ bị bại lộ, nếu là trước đây hẳn cũng không sợ, nhưng hiện tại thân thể này không phải của hẳn, năng lực suy giảm rất lớn, hẳn còn không muốn chọc vào phiền phức.

Mỹ nhân không để tâm, nhưng vẫn làm ra dáng vẻ ‘ngượng ngùng’, phối hợp với động tác của hẳn, thấp giọng rên rỉ.

Nhưng Stefan cũng không bỏ qua hung dữ lạnh lùng cùng chán ghét nơi đáy mắt y, nghĩ đến trí nhớ của thân thể này, liền lập tức hiểu được mỹ nhân này vốn là không phải bị ‘kỹ thuật’ của thân thể nguyên bản này làm dao động, bằng không người nhìn thứ mềm nhũn giữa hai chân y xem – Tuy nói là bị cắt đi hai quả trứng ở bên cạnh, nhưng chỗ còn lại kia vẫn có thể có chút cảm giác.

Đúng vậy, vị mỹ nhân này không phải nữ tử, y là một thái giám.

Nguyên là thái giám cai quản Ngự Mã Giám, hiện tại là Đề đốc mới của Tây Xưởng – Vũ Hóa Điền, ‘người ẩm giường’ mà Vạn Quý phi được chủ nhân thật sự của thân thể này sủng ái nhất mới đề cử cho gã.

Stefan từ trong trí nhớ của thân thể biết được, nguyên chủ Chu Kiến Thâm là một tên cực kỳ thích hưởng lạc, hơn nữa không kỳ nam nữ (điểm ấy rất giống hẳn), trong hậu cung có không ít cung nữ thái giám phẩm cấp cao có nhan sắc đều từng bị gã sủng ái, Vạn Quý phi sau mấy lần khuyên bảo mà không có kết quả, liền đưa Vũ Hóa Điền tới, thứ nhất là vì hứa theo sở thích của Chu Kiến Thâm, dùng việc này để củng cố sủng ái, thứ hai cũng là vì phòng ngừa lại có tần phi hay cung nữ mang thai long loại.

Chu Kiến Thâm cũng biết nếu mình sủng ái tần phi hay cung nữ nào đó, Vạn Quý phi sẽ không vui, vì thế gã liền thức thời mà tiếp nhận Vũ Hóa Điền, dù sao vị này quả thật cũng là một mỹ nhân hiếm thấy, hợp khẩu vị của gã.

Tiện thể nói thêm, hôm nay là lần đầu tiên Vũ Hóa Điền nhận ân sủng, mà Chu Kiến Thâm thật bị thấm vào đúng thời khắc tuyệt vời này mà hồn bay phách tán, để Stefan tiếp nhận thân thể, đồng thời cũng tiếp nhận luôn cả mỹ nhân.

Stefan vừa ‘vận động’, vừa sắp xếp lại trí nhớ, đến khi biết rõ đầu đuôi mọi việc rồi, lại phục hồi tinh thần trong tiếng rên rỉ của mỹ nhân.

Sắc đỏ ửng nhàn nhạt phân tán trên gương mặt của mỹ nhân như ngọc, nhìn qua vô cùng xinh đẹp, một đôi mắt quyến rũ ngập nước cực kỳ động lòng người, nhưng Stefan thấy lớp băng lãnh trong mắt kia chỉ cảm thấy chướng mắt, hẳn nheo mắt lại, hai tay vuốt ve làn da như bạch ngọc của mỹ nhân, chậm rãi tìm kiếm chỗ mẫn cảm.

Mới đầu, Vũ Hóa Điền thấy động tác của Hoàng đế cũng không bận tâm lắm, chỉ nghĩ đến hẳn sẽ dùng phương pháp khác trước, dù sao Hoàng đế cho tới giờ vẫn là được người khác hầu hạ, sao biết cách hầu hạ người khác? Y cũng đã chuẩn bị tốt tư tưởng chuẩn bị ‘rên rỉ’ vài tiếng, nhưng theo động tác của Hoàng đế, cảm giác ngứa ngáy kỳ lạ từ trong thân thể tràn ra, khiến cho toàn thân y mất lực không nói, ngay cả tiếng rên rỉ cũng không còn là làm bộ, mà hoàn toàn trở thành sự thật.

Nhìn mỹ nhân vốn hư tình giả ý ở dưới thân mình thực sự hóa thành một vũng nước xuân, Stefan vừa lòng, hẳn là ma cà rồng đã sống không biết bao nhiêu năm, vì vị ngon của thức ăn, mà chuyện này vốn là thường như cơm bữa.

Nhìn gương mặt xinh đẹp bên dưới, mái tóc đen dài xoa tung trên gối đầu mình hoàng, càng tôn lên gương mặt trắng nõn ưa nhìn, Stefan cúi đầu, một hơi ngậm lấy đôi môi đỏ mọng dày dặn, lại cắn cắn không ngừng ăn đến mức mỹ nhân mơ mơ màng màng không thở nổi mới buông ra, sau đó lại dọc một đường liếm từ cằm đến cổ, đến lúc này, hẳn cũng không quên làm cho tiết tấu ‘vận động’ nhanh hơn một chút, thế không khiến cho thần chí mỹ nhân mơ hồ sẽ không thôi.

Môi lưỡi lưu luyến ở nơi cổ, nhìn mỹ nhân ả nhĩn khó nhịn ngẩng đầu, lộ ra chiếc cổ thon dài khiến cho hẳn có thể chạm đến càng nhiều nơi hơn, mạch máu bên dưới da thịt như bạch ngọc kia tức thì lộ rõ không sót chút nào, Stefan cảm thấy mình đói bụng, đói đến mức ngay cả mắt cũng đỏ lên.

Ma cà rồng đói bụng, tự nhiên là phải hút máu, nhưng hiện tại thân thể này của hẳn cũng không biết là có thể dùng được hay không.

Đầu lưỡi liếm liếm mạch máu, lại quét một vòng quanh lợi, tốt lắm, hai chiếc răng đã biến nhọn.

Khi răng nanh sắc nhọn tiếp xúc đến mạch máu thì, mỹ nhân dưới thân dường như nhận ra điều gì đó, hai tay duỗi ra, muốn ngăn hấn lại.

Nhưng Stefan nào có dễ dàng ngăn lại như vậy, hai tay hấn duỗi ra, liềm giam cầm đôi tay như ngọc kia, sau đó răng nanh sắc nhọn không chút do dự cắn nát làn da, cắm thẳng vào mạch máu.

Máu tươi theo răng nanh tuôn ào ào vào thân thể, cùng với lúc thỏa mãn khát vọng đối với máu của Stefan, cũng giúp hấn bổ sung thêm năng lượng, hương vị thơm ngọt hơn cả xử nữ kia khiến cho hấn mấy lần suýt trở nên điên cuồng, nếu không phải mỹ nhân bởi vì khoái cảm mà vô thức rên rỉ, hấn sợ là đã hút khô người rồi.

Tộc Ma cà rồng nổi tiếng là ma quái ở phương Tây, sở dĩ nói là ma quái, bởi vì họ bị vây trong tình cảnh khó xử: vừa không là thần, cũng không phải ma quỷ, lại càng không phải là người, bọn họ là chủng tộc bị Thượng Đế vứt bỏ.

Nhưng việc này cũng không cản trở việc bọn họ trở thành truyền thuyết mê người nhất, thần bí nhất, lãng mạn nhất, bởi vì trên thân thể mỗi một ma cà rồng đều có sự quyến rũ khó hiểu: tuổi trẻ, xinh đẹp, bất tử vĩnh hằng..... Giữa quỷ hút máu và người bị hại, còn thường xuyên có một loại quan hệ pha trộn giữa *** thì ngược và bị ngược, tựa như câu nói ‘Khiến người chết đi trong hạnh phúc cực hạn’. Chẳng lẽ còn có thứ quyến rũ hơn việc này sao?

Mà hiện tại, Vũ Hóa Điền liền rơi vào trong loại quyến rũ không thể tự kiềm chế này.

Khi máu tươi bị hút đi, một loại khoái cảm siêu việt hơn hết thảy giống như gió lốc, mạnh mẽ đến không thể tránh né đánh thẳng vào y, nuốt trọn toàn bộ lý trí của y.

“Ha a!!!”

Tuyến thanh của y đạt đến bậc cao nhất, tiếng thét chói tai giống như rên rỉ gần như xuyên thấu tầm cung.

Cũng may nơi này đủ lớn, người canh giữ ở bên ngoài mới không nghĩ đến bên trong đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mà xông vào.

Thân thể y đang co rút, đồng tử đã bắt đầu thu nhỏ lại, ý thức tan rã, ngay cả mở miệng hô hấp cũng có vẻ vô lực, một tia chất lỏng trong suốt chảy xuống theo khoe miệng, linh hồn y cũng bắt đầu rời khỏi thân thể, mười ngón chân thanh tú co quắp lại, hai tay muốn nắm lấy thứ gì đó, lại bởi vì bị giam giữ mà vô ích.

Khoái cảm gần đến tử vong, không ai có thể kháng cự, cũng không ai có thể không nghiệm.

Stefan bừng tỉnh từ trong mê say, ý thức được cứ tiếp tục như vậy người này nhất định sẽ chết, vì thế hấn lập tức rút răng nanh, đầu lưỡi liếm liếm hai lỗ máu bị cắn ra, lỗ máu lập tức lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu khép lại, nhanh chóng biến mất không thấy đâu, ngay cả một chút dấu vết cũng không để lại.

Thỏa mãn được dạ dày trống rỗng, Stefan quan sát Vũ Hóa Điền một chút, thấy y chỉ là vì mất máu quá nhiều mà sắc mặt có chút tái nhợt, ngoài ra không có vấn đề gì lớn. Nhưng đáng về si ngốc vì bị dục vọng mạnh mẽ làm cho sắp phát điên kia khiến dục hỏa của Stefan tăng vọt.

Mỹ nhân ở trong ngực, không phải Liễu Hạ Huệ sao có thể thờ ơ? Hấn cũng không phải là người sẽ để bản thân chịu ảm ức, liền trực tiếp ôm lấy Vũ Hóa Điền còn chưa kịp lấy lại tinh thần, bắt đầu thỏa mãn chính mình.

Vì thế đợi đến khi Vũ Hóa Điền lấy lại tinh thần, y đang bị Stefan kéo lấy, lại chìm vào trong điên cuồng.

2. Chương 2: Vạn Quý Phi

Trời còn chưa sáng, Vũ Hóá Điền liền bởi vì hơi thở xa lạ bên cạnh mà bất chợt bừng tỉnh.

Ý thức không tỉnh táo trong khoảng một khắc, khi nhận ra bên cạnh có người thì, y nâng tay dùng tốc độ giống như tia chớp tấn công người nọ.

Vốn nghĩ rằng một kích sẽ trúng, nhưng y không ngờ rằng đối phương lại tiếp được một kích này.

Bàn tay trắng nõn xinh đẹp bị nắm lấy, còn không đợi y kịp phản ứng lại, người nọ nghiêng người, trực tiếp đè lên người y.

“Trời còn chưa sáng đâu, sao không ngủ thêm một lát?”

Stefan nắm lấy cổ tay trần trụi nhét vào trong chăn, sau đó bàn tay to vươn ra, ôm eo y ngủ tiếp, trước đó ồn ào đến quá muộn, hẳn mới ngủ khoảng một canh giờ, đây dù sao cũng không phải thân thể của mình, sao có thể chống đỡ được sức ép như thế, lúc này là đúng lúc hẳn buồn ngủ, nếu không phải Vũ Hóá Điền đột ngột tấn công hẳn, nói không chừng hẳn sẽ ngủ đến lúc trời sáng rõ cũng sẽ không tỉnh lại.

Vũ Hóá Điền lúc đầu còn có chút sững sờ, sau đó mới chú ý tới bản thân mình hiện tại là đang ở trên long sàng, mà người bên cạnh này, đúng là Hoàng thượng.

Vì thế trí nhớ lúc trước giống như thủy triều tràn tới, khiến cho toàn thân y cứng đờ.

Stefan cảm thấy được Vũ Hóá Điền cứng ngắc, cũng không lo lắng gì, năng lực của ma cà rồng vô cùng mạnh mẽ, tuy rằng hiện tại không phải thân thể ban đầu của hắn, nhưng lúc cắn người hút máu có thể khiến cho con mồi mơ hồ không nhớ rõ ký ức về lúc ấy cũng không phải là việc gì khó, cho nên hẳn hoàn toàn không lo lắng Vũ Hóá Điền sẽ phát hiện ra chỗ khác thường của hắn.

Huống chi mỹ nhân cũng là lần đầu tiên ‘gặp hắn trực tiếp’, độ quen thuộc với chủ nhân ban đầu thiếu hụt, hẳn lại càng không cần phải lo lắng.

Vũ Hóá Điền cũng thật sự không phải bởi vì phát hiện Stefan đã là người ‘mượn xác hoàn hồn’, y cứng ngắc là vì nhớ đến chuyện tình sự tiêu hôn lúc trước.

Thuở nhỏ đã ở trong cung nên y đã quen nhìn những cung nữ thái giám trong cung này bởi vì cô đơn mà kết làm đôi thực, tự nhiên hiểu việc hoan ái của nam nữ, cũng biết việc này không chỉ nam nữ có thể làm, nam nam cũng có thể.

Khi y còn bé vô công chưa thành nên trước đây cũng suýt nữa bị thái giám lớn tuổi hơn bắt nạt, dù chưa bị thành chuyện tốt, nhưng dù sao cũng phải chịu không ít thua thiệt, cảm giác ghê tởm lúc ấy đến giờ vẫn còn mới mẻ ở trong ký ức của y, sau này càng hạ quyết tâm mới luyện được thành một thân bản lĩnh này.

Mấy ngày trước Vạn Quý phi đột nhiên muốn y đến ‘hầu hạ’ Hoàng thượng, Vũ Hóá Điền tự nhiên là hiểu được ý của nàng, đã nhiều ngày nay y lo lắng không thôi, cuối cùng cũng vì có được sự tin tưởng của Hoàng thượng, có được càng nhiều quyền lợi hơn, cuối cùng mới hạ quyết tâm, lên long sàng minh hoàng.

Nhưng chuyện tiếp sau đó y cũng là không chuẩn bị kịp.

Có lẽ lúc đầu là cảm thấy ghê tởm, hận không thể giết chết người đang rong ruổi trên người y, nhưng khi người nọ bất chợt dừng lại, sau đó y gọi một tiếng ‘Hoàng thượng’, mọi chuyện đều thay đổi.

Thân thể giống như bị lửa thiêu đốt, tiếp theo dùng đọt sóng nhiệt khiến cho thần trí y choáng váng mơ hồ, loại tư vị cực kỳ tuyệt vời lại nguy hiểm cực độ này khiến cho y muốn ngừng mà không được, vốn là gặp dịp thì chơi trong khoảnh khắc liền biến thành chân tình thực lòng, một khắc ấy, y cực yêu cảm giác này.

Cho nên, cùng với việc có được sủng ái của Hoàng thượng, hưởng thụ cảm giác này một chút, cũng không phải là không thể chấp nhận không phải sao? Vũ Hóá Điền trong khoảng thời gian cực ngắn suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện, sau đó thân mình mềm mại, ngoan ngoãn để mặc người bên cạnh ôm lấy mình, nhắm mắt nghỉ ngơi, hiện tại toàn thân y đều vô cùng buồn rười.

Dù sao vị Hoàng thượng này cũng không hay vào triều sớm, sẽ không có người nào không biết điều mà đến phá rối mộng đẹp của y.

“Nương nương, Tiểu Trần Tử của Càn Thanh cung báo lại, nói là Hoàng thượng đã quá trưa vẫn chưa thức giấc, ngay cả Vũ Đốc chủ cũng đang nghỉ ngơi ở bên đó.”

Trong Khôn Ninh cung, tiểu thái giám nơm nớp lo sợ báo cáo lên cho Vạn Quý phi, liền lo lắng lờ như Vạn Quý mất hứng, mạng nhỏ của nó sẽ không còn.

Trong hoàng cung này, ngoại trừ Hoàng thượng ai chẳng biết Vạn Quý phi nương nương là một chủ nhân tâm địa cay độc, không nói đám người hầu hạ như bọn họ này, cho dù là những chủ tử đoàn chính cũng bởi vì một câu của nàng mà không còn mạng, giống như Bách Hiền phi sinh hạ Hoàng Thái tử không phải cũng là bị nàng hạ độc hại chết sao?

Lớn hơn Hoàng thượng mười bảy tuổi, lại khiến cho Hoàng thượng từ khi còn là Thái tử đã đặc biệt sủng nàng, Vạn Quý phi như vậy, trong cung này còn ai mà không e ngại nàng chứ?

Vạn Quý phi nằm nghiêng trên tháp phượng, ôm cún yêu của mình vuốt ve từng chút từng chút một. Mấy cung nữ đang vây quanh nàng hết bóp vai lại đắp chân, nghe thấy thái giám bẩm báo, nàng cũng chỉ lười biếng nói một câu ‘Đã biết’ liền không hề mở miệng nữa, để mặc tiểu thái giám kia quỳ tiếp.

Tiểu thái giám không được mệnh lệnh của nàng cũng không dám đứng lên, chỉ có thể tiếp tục quỳ.

Một lúc lâu sau, Vạn Quý phi mới nói:

“Sau khi đến Càn Thanh cung, đợi Hoàng thượng thức dậy rồi, kêu Vũ Đốc chủ đến Khôn Ninh cung, nói bản cung muốn gặp.”

“Vâng.”

Tiểu thái giám chịu đựng hai chân cứng ngắc, nơm nớp lo sợ rút lui ra ngoài, đợi rời khỏi Khôn Ninh cung rồi, mới dám xoa xoa đầu gối đáng thương của mình khập khiễng đi về phía Càn Thanh cung.

Đều nói người ở Khôn Ninh cung bọn họ địa vị cao lợi lộc nhiều, nhưng những cung khác nếu không tốt cũng không cần phải mỗi ngày đều lo lắng đề phòng, chỉ sợ một khi Quý phi nương nương không vui sẽ muốn mạng nhỏ của bọn họ.

Tiểu thái giám đợi ở bên ngoài Càn Thanh cung một hồi lâu, chờ cho đến tận canh ba giờ Mùi, một thân ảnh minh hoàng mới đi từ trong Càn Thanh cung ra.

Stefan vừa tỉnh giấc liền chú ý tới mỹ nhân ở bên cạnh, nhưng hắn cũng không đánh thức y dậy, chỉ sai người không cho quấy rầy, cẩn thận hầu hạ liền ăn mặc chỉnh tề đi ra khỏi nội điện, hắn vừa mới tiếp nhận thân thể này, cần thích ứng cho tốt một chút.

Nhưng ánh sáng rực rỡ bên ngoài điện vẫn khiến cho hắn rất không thoải mái, cho dù ánh mặt trời không có lực sát thương với hắn, nhưng ma cà rồng trước giờ vẫn chán ghét thứ này.

Thấy Stefan đưa tay chặn ánh mặt trời trên đỉnh, đại thái giám đi theo bên cạnh hắn nháy mắt, lập tức có người mang đến lọng che đến khom người đứng ở phía sau Stefan che nắng cho hắn.

Stefan nâng chân, đi về phía Ngự thư phòng.

“Hôm nay tâm tình trẫm rất tốt, người đi cho người đem tấu chương đến Ngự thư phòng, trẫm muốn xem cẩn thận.”

“Vâng.”

Đại thái giám Trương Mẫn tuy rằng nghi hoặc giờ này xem tấu chương cũng không phải thói quen ngày thường của Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng có lệnh hắn chỉ cần tuân theo là được.

Dựa vào trí nhớ của thân thể, Stefan rất dễ dàng đi đến được Ngự thư phòng, tấu chương gì đó đã có người mang đến từ lâu, được xếp đặt chỉnh tề trên ngự án, một chồng thật dày vô cùng đáng nhìn.

Stefan sau khi ngồi xuống, tùy tiện rút một quyển ở trên cùng ra, bắt đầu lật xem.

Trước không nói hẳn có trí nhớ của thân thể này, xem tấu chương gì đó cũng không có gì khó khăn, cho dù không có cái này, với sinh mệnh gần như dài bằng lịch sử nhân loại của một ma cà rồng đời thứ hai như hẳn, có thứ nào mà hẳn vì quá nhàm chán muốn giết thời gian mà chưa từng học qua?

Không nói Stefan bên này vội vàng làm quen với việc làm một Hoàng đế như thế nào, bên kia hẳn vừa đi, Vũ Hóa Điền đã thức dậy.

Vũ Hóa Điền chịu đựng thân thể không khỏe mặc y phục chỉnh tề, tỏ ra không có chuyện gì tiêu sái rời khỏi Càn Thanh cung.

“Vũ Đốc chủ.”

Tiểu thái giám thấy Vũ Hóa Điền đi ra, vội vàng nghênh đón.

“Chuyện gì?”

Vũ Hóa Điền dừng lại, y nhận ra tiểu thái giám này là của Khôn Ninh cung.

“Quý phi nương nương mời Đốc chủ đi qua một chuyến.”

Tiểu thái giám khom người nói.

“Đã biết.”

Vũ Hóa Điền nhíu mày, xoay người đi về phía Khôn Ninh cung.

Khôn Ninh cung ở ngay phía sau Càn Thanh cung, khoảng cách giữa hai cung chỉ được ngăn bởi một cung điện, chút khoảng cách ấy bình thường không là gì với Vũ Hóa Điền, nhưng hôm nay y cảm thấy khó khăn khác thường, mỗi một bước đi đều động đến nơi sưng đỏ nào đó của y, cực kỳ khó chịu.

“Bảo bối tâm can đáng yêu của ta, người đã đến rồi.”

Vạn Quý phi buông thú cưng của mình ra, nhìn nó chạy về phía Vũ Hóa Điền.

Vũ Hóa Điền ôm lấy thú cưng của mình, bắt lấy nó giao cho cung nữ bên cạnh, ngồi xuống bên người Vạn Quý phi.

“Nương nương gọi nô tài đến có chuyện gì?”

“Sao vậy? Không rảnh thì bản cung không thể tìm người đến đây?”

Vạn Quý phi nâng người dậy, mềm mại giống như không xương tựa lên người Vũ Hóa Điền.

“Bảo bối tâm can đáng yêu, tư vị của long sàng được không?”

Ánh mắt nàng nhìn Vũ Hóa Điền vừa say mê vừa đổ kị, vạn phần phức tạp.

Tướng mạo của Vũ Hóa Điền ở trong hậu cung ba ngàn giai lệ này cũng không có ai bì kịp, lúc trước nàng chính là coi trọng vẻ tuấn mỹ của y, mới cho y tuổi còn trẻ đã được đảm nhận chức vị thái giám cai quản Ngự Mã Giám, kiêm quản lý tất cả những việc lớn nhỏ ở trong Khôn Ninh cung của nàng.

Mà chọn y đi hầu hạ Hoàng thượng, cũng là bởi vì y không những là tâm phúc của mình, gương mặt như ngọc kia còn là loại hình yêu thích của Hoàng thượng.

Nhưng cứ đưa người lên long sàng như vậy, trong lòng Vạn Quý phi cũng rất khổ sở, một bên là Hoàng thượng của nàng, một bên là bảo bối tâm can đáng yêu của nàng, hai bên đều là người trong lòng lại quấn quýt lấy nhau, sao có thể bảo nàng không ghen tị?

“Tư vị trên long sàng này, nương nương không phải là rõ ràng nhất sao?”

Khóe miệng Vũ Hóa Điền mang theo ý cười, đuôi lông mày mang theo chút tà mị, nhìn Vạn Quý phi.

“Trên đời này, ngoại trừ nương nương người còn có ai có được tâm của Hoàng thượng chứ?”

Toàn bộ cung nữ thái giám trong phòng lập tức cúi đầu hạ mắt, không dám liếc mắt nhìn nhiều hơn một cái.

“Miệng người đúng là biết nói chuyện.”

Vạn Quý phi che miệng mà cười, vô cùng vui vẻ.

“Nô tài chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi, nương nương.”

Vũ Hóá Điền tiếp tục lời ngon tiếng ngọt, y nâng chân Vạn Quý phi lên đặt trên đầu gối, xốc váy hoa lên rút chiếc tất hoa ra, lấy cành hoa đào cắm trên điểm tâm ở bên cạnh quét lên chân ngọc trắng nõn.

“A a..... Bản cung thích lời ngay nói thật này của người..... Ha.....”

Vạn Quý phi cảm thấy nhột nhột, nhịn không được đã muốn rút chân về.

Vũ Hóá Điền vẫn nắm chặt chân của nàng như trước, không cho nàng rời đi.

“Nương nương thích, nô tài sẽ nói tiếp.”

Vũ Hóá Điền rũ mi cười, che lại hung ác sắc bén nơi đáy mắt.

Tác giả: Bất kể là trên lịch sử hay trong phim điện ảnh, Vạn Quý phi vẫn là một người rất kinh khủng, độc hại phi tần với nàng mà nói là việc rất nhỏ, Hoàng đế Chu Kiến Thâm này không có con cũng là bởi vì đều bị nàng ta giết chết hết, hơn nữa còn trắng trợn đến mức toàn bộ hoàng cung ngoại trừ Hoàng đế thì không có ai là không biết = =

3. Chương 3: Đi Dạo Ban Đêm Đến Lãnh Cung

Trong suốt ba ngày, Stefan đều cho Vũ Hóá Điền thị tắm, không chỉ là vì y rất hợp ý hần, còn là bởi vì máu tươi của y cũng đủ vị ngon cùng dinh dưỡng.

Nhưng cùng lúc cảm thấy sức mạnh của mình khôi phục, nhìn gương mặt trở nên tái nhợt cùng với sắc mặt không che giấu được vẻ mệt mỏi của Vũ Hóá Điền, Stefan cảm thấy có lẽ là nên cho y nghỉ ngơi mấy ngày rồi nói tiếp.

Cho nên đến buổi tối thứ tư, Stefan đến Khôn Ninh cung, gặp vị Vạn Quý phi bởi vì được Hoàng đế sủng ái cả đời cùng với sự ngoan độc của nàng ta mà để lại dấu tích không nhỏ trên lịch sử.

“Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng.”

“Ái phi mau đứng lên, trẫm không phải đã nói đừng làm hư lễ này sao? Giữa ta và nàng cần gì phải như vậy?”

Thấy Vạn Quý phi hành lễ, Stefan vội vàng tiến lên nâng lấy, trong trí nhớ nói cho hần, nguyên chủ vô cùng sủng ái vị này, ngay cả để cho nàng hành lễ cũng luyến tiếc.

Thừa dịp đến đỡ này, Stefan cũng thuận thế đánh giá Vạn Quý phi một lượt.

Không thể không nói, Vạn Quý phi quả thực là một đại mỹ nhân chim sa cá lặn bẻ nguyệt tu hoa, mặc dù Vạn Quý phi năm nay đã gần năm mươi, nhưng vẫn như trước sắc hoa nồng đậm, nhìn qua chỉ khoảng trên dưới ba mươi, khóe mắt không có một chút nếp nhăn, da thịt trắng nõn như tuyết, một thân bởi vì nhiều năm được độc sủng hậu cung mà có khí chất hoa quý phối hợp với vẻ ôn nhu dịu dàng trưởng thành kia của nàng, giống như một đóa mẫu đơn đỏ rực ở giữa đám hoa.

Vạn Quý phi rất vừa lòng với thái độ của Hoàng đế, nàng hiểu rõ tình thế đứng dậy, vẻ mặt dịu dàng:

“Mấy ngày nay Hoàng thượng có khỏe không? Vũ Hóá Điền kia hầu hạ người cẩn thận chứ?”

“Người ái phi phái đến, tự nhiên là hợp tâm ý trẫm.”

Stefan thờ ơ nắm tay Vạn Quý phi ngồi xuống bên cạnh bàn.

Vạn Quý phi thấy sắc mặt hần như thường, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Hầu hạ tốt là được, nô tỳ đã lớn tuổi sắc suy, sợ đã không thể lọt vào trong mắt Hoàng thượng, có thể có được một người hầu hạ người, nô tỳ cũng an tâm.”

Khi nói chuyện thì khóe miệng mỉm cười, mặt mày lại mang vẻ sầu bi.

“Nàng cần gì phải tự khinh?”

Stefan đưa tay ôm nàng, vẻ mặt nhu tình mật ý.

“Ở trong lòng trẫm, Trinh nhi vĩnh viễn là người quan trọng nhất.”

“Hoàng thượng ”

Vạn Quý phi yêu kiều gọi một tiếng, mềm mại giống như không có xương tựa vào trong lòng hắn.

Ánh mắt Stefan lướt qua, Trương Mẫn rất có tâm nhãn mang theo mọi người lui ra ngoài, hai tay hắn tìm kiếm, ôm ngang Vạn Quý phi lên, đi vào trong nội điện.

Vạn Quý phi cúi đầu không dám nhìn hắn, giống như đang thẹn thùng, thực tế thì gương mặt cúi xuống kia lại tràn đầy đắc ý.

Xem đi, nàng mới là người Hoàng thượng yêu nhất, ngoại trừ nàng ra còn ai có thể được Hoàng thượng ưu ái như thế, được người chuyên sủng hơn hai mươi năm?

Khi Vạn Quý phi được Stefan đặt ở trên giường thêu, nàng nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, ý đồ lộ ra vẻ đẹp nhất của nàng.

Nhưng chờ đợi nàng, chính là một đôi mắt ánh lên tia sáng đỏ quỳnh di.

Nhìn Vạn Quý phi vẻ mặt đại ra trước mắt, trên mặt Stefan đã sớm không còn nhu tình, mùi hương trên người nữ nhân này khó ngửi muốn chết, trong máu lại có mùi mực nát, hoàn toàn không có vị tươi mới mà người sống nên có, hẳn người được thiếu chút nữa đã nôn ra.

Có so sánh, Stefan càng thêm nhung nhớ máu tươi của Vũ Hóa Điền, hương vị đậm đà ngọt ngào giống như rượu ngon ngàn năm kia lộ ra sự quyến rũ thuộc về bóng tối, mỗi lần luôn khiến hắn không ngừng được, thiếu chút nữa đã hút khô y rồi.

Nhưng hiện tại cũng không thể uống nữa, bằng không mỹ nhân kia sẽ thật sự mất mạng.

Stefan ném Vạn Quý phi đã bị mình thôi miên lên giường, tạo ra ảo cảnh nàng đang điên loạn đảo phượng với mình, rồi nhảy qua cửa sổ của tấm cung ra ngoài, tránh né thị vệ đi săn đồ ăn.

Stefan cảm thấy thật may mắn tuy rằng hắn thay đổi thân thể, nhưng sức mạnh vẫn còn có, tuy rằng không bằng lúc trước, nhưng tránh khỏi những thị vệ này vẫn là việc rất nhỏ.

Tìm mấy cung nữ trẻ tuổi xinh đẹp, Stefan ăn no mỹ mãn mới ngừng lại, đánh tan trí nhớ của các nàng, lúc này mới dừng việc đi săn.

Ma cà rồng đều thích ngày ngủ đêm ra ngoài đi dạo, Stefan tự nhiên cũng không ngoại lệ, hắn ăn no xong cũng không có mỹ nhân cho hắn tiêu phí thời gian, vì thế hắn dự định đi dạo trong hoàng cung, cũng coi như làm quen với hoàn cảnh.

Vì tránh đi thị vệ, Stefan đặc biệt chọn đường nhỏ ít người qua lại, chờ đến khi hắn chú ý thì, hắn đã đi một đường từ Ngự hoa viên đến Càn Tây Ngũ Sở ở phía tây.

Stefan sững sốt, nơi này, là khu viện lạnh lẽo đồ nát nằm ở nơi hẻo lánh nhất trong thâm cung này, là ‘lãnh cung’ nguyên chủ dùng để giam cầm phế hậu Ngô thị.

Hơi nhúu mày, Stefan vẫn đi vào Càn Tây Ngũ Sở hoang phế này. Nếu đã đến vẫn cần phải tìm hiểu một chút không phải sao?

Trong Càn Tây Ngũ Sở không có đèn đuốc là một mảnh im lặng, ánh trăng mờ nhạt chiếu lên mái hiên, lộ ra quỷ khí nhàn nhạt, nếu không phải thính lực của Stefan vô cùng tốt, có thể nghe được tiếng hít thở trong bóng đêm truyền đến kia, chắc chắn hắn sẽ nghĩ rằng nơi này không có người ở.

Đi dạo quanh một vòng, không có gì đặc biệt, Stefan không kiên nhẫn ẩn vào trong bóng đêm, chuẩn bị rời đi.

Lúc này, ở trong căn phòng rách nát nào đó truyền đến tiếng gọi run rẩy non nớt.

“Nương, thật lạnh..... Khụ khụ.....”

“Con ngoan của ta, nhẫn nhịn một chút là được, đợi trời sáng nương sẽ nấu cháo cho con uống được không?”

Trong đêm tối, giọng của một nữ nhân nói như thế.

“Ừm, khụ khụ, nương, khó chịu, khụ khụ.”

Giọng nói non nớt mang theo nước mắt, tiếng ho khan nhỏ bé cũng là hữu khí vô lực.

“Con ngoan không khóc, đều là nương không tốt, không thể tìm ngự y đến cho con. Nào, nương ôm con, rất nhanh sẽ không còn khó chịu.”

Nữ nhân rõ ràng là rất khó chịu, trong giọng nói của nàng mang theo tự trách khó có thể che giấu.

Tiếng ho khan của trẻ con vẫn tiếp tục, cũng không khóc quấy.

Stefan có chút suy ngẫm, lặng yên không chút tiếng động đi vào căn phòng nhỏ đổ nát kia, đứng ở bên ngoài cửa sổ giấy thủng lỗ chỗ nhìn vào bên trong.

Trong căn phòng tối đen, chỉ có mấy thứ bài trí linh tinh, còn lại đều là thiếu hoặc gãy chân, dùng mấy miếng ván gỗ dựng làm giường nhỏ, một nữ tử có khuôn mặt gầy yếu ôm chặt hài tử ở trong lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nó, dỗ dành nó đi vào giấc ngủ, trên người hai người đắp một cái chăn mỏng đầy mụn vá, phía trên còn đắp mấy món đồ cũng cũ kỹ rách bươm, rõ ràng là cái chăn mỏng này không thể giữ ấm, cho nên chủ nhân của nó mới làm như thế.

Hiện tại đang là tiết trời đầu xuân vạn vật tràn đầy sức sống, cái giá rét của mùa đông còn chưa hoàn toàn rời đi, vào ban đêm gió lạnh luôn thổi từng trận, nhiệt độ so với ngày đầu năm mới cũng chỉ là cao hơn một chút.

Stefan nhìn không rõ dáng vẻ của hài nhi trong lòng nữ nhân, nhưng từ tiếng ho khan truyền đến không ngừng kia có thể nghe ra, hài nhi này chắc chắn đang sinh bệnh.

Nhìn thân mình nó, sợ là chưa chắc đã qua tuổi nhi đồng (23 tuổi), Stefan cau mày. Chỉ trong chốc lát hắn đã xác định được thân phận của đôi mẫu tử này.

Là một lão bất tử, sống cũng thấy nhàm chán, hắn từng vì tiêu phí thời gian mà học tập bất cứ thứ gì mà hắn cảm thấy hứng thú, cũng chu du thế giới, dạo chơi khắp gầm trời.

Mà vị trí triều đại hiện tại của hắn, cho dù hắn chưa từng đến, nhưng vẫn biết một chút lịch sử, tự nhiên biết nhi tử duy nhất sau này không bị Vạn Quý phi độc hại chết của Chu Kiến Thâm chính là Minh Hiếu Tông Chu Hữu Đường, mà Chu Hữu Đường này là được mẫu thân Kỷ thị của hắn giấu ở trong lãnh cung mới bình an sống được đến sáu tuổi, sau đó được Chu Kiến Thâm phát hiện mà đón ra khỏi lãnh cung.

Kỷ thị này vốn là nữ nhi của thổ ty họ Kỷ ở Quảng Tây, sau khi bình ổn phản loạn của họ Kỷ, thiếu nữ Kỷ thị bị đưa vào hoàng cung, sung làm cung nữ. Một lần được Chu Kiến Thâm sủng ái liền mang thai long loại, lúc ấy Vạn Quý phi biết được cung nữ được lâm hạnh có mang liền lệnh cho thái giám Trương Mẫn lúc ấy đang trực ở Khôn Ninh cung mang thuốc phá thai cho Kỷ thị uống, kết quả Trương Mẫn mới cho Kỷ thị uống một ngụm liền không nhẫn tâm mà đánh đổ thuốc, sau khi quay về còn lừa Vạn Quý phi là Kỷ thị không mang thai, vậy nên mới bảo vệ được Kỷ thị và thai nhi trong bụng nàng ta.

Hiện giờ, hài tử này miễn cưỡng có thể coi là nhi tử mà hắn được lợi. Lại liếc mắt nhìn đôi mẫu tử dựa sát vào nhau để sưởi ấm, Stefan xoay người rời đi.

Không kinh động bất cứ kẻ nào quay lại Khôn Ninh cung, Stefan nhìn Vạn Quý phi không ngừng cọ xát vào cái chăn đang ôm mà rên rỉ, không ngừng co rút, dứt khoát đánh cho nàng bất tỉnh, cau mày kéo chăn quá đắp cho nàng, lúc này mới kéo hai ba cái bỏ áo khoác đi, ngồi ở bên giường hô ra bên ngoài:

“Người đến, thay y phục.”

Trương Mẫn dẫn cung nhân đi vào, liếc mắt một cái cũng không dám nhìn loạn, chỉ tiến lên mặc y phục cho Stefan.

Đợi mặc y phục xong, Stefan lệnh cho hần chuẩn bị loan giá hồi cung, lại dặn dò đám cung nhân trong Khôn Ninh cung:

“Đêm nay Quý phi mệt mỏi, để cho nàng nghỉ ngơi đầy đủ, không cho phép ai quấy rầy.”

Lúc này mới bãi giá hồi cung.

Hần cũng không giải trừ thôi miên trên người Vạn Quý phi, vừa rồi chẳng qua chỉ làm cho nàng mê man một lát, không đến nửa canh giờ nàng sẽ tỉnh lại, sau đó nàng sẽ tiếp tục chìm vào ảo cảnh như lúc trước, chưa đến rạng sáng sẽ không dừng, cho nên vẫn đừng để cho kẻ khác phát hiện thì tốt hơn.

Về phần Vạn Quý phi sau khi ‘chơi’ một đêm như vậy sẽ thế nào, đã không còn nằm trong phạm vi hần cần lo lắng.

Hôm sau, Khôn Ninh cung có người đến báo nói Vạn Quý phi sinh bệnh, Stefan không để kẻ khác chú ý mà mỉm cười.

4. Chương 4: Mệnh Lệnh

Nghे được tin tức Vạn Quý phi bị bệnh Stefan lập tức bãi giá đến Khôn Ninh cung, thăm ‘ái phi’.

“Ái phi, ái phi, nàng cảm thấy thế nào rồi?”

Vạn Quý phi vẻ mặt mang bệnh nằm tựa trên gối mềm cao cao trên giường, thỉnh thoảng ho khan vài tiếng.

“Sao Hoàng thượng lại đến đây, khụ khụ, bị lây khí bệnh sẽ không tốt.”

Thấy Stefan đã đến, Vạn Quý phi vẻ mặt lo lắng, đáy lòng lại rất vừa ý.

“Nàng bị bệnh sao trăm có thể không đến, đã gọi ngự y đến xem chưa? Kê thuốc rồi chứ? Ngày hôm qua còn tốt mà, sao hôm nay đã lại bị bệnh?”

Stefan ngồi ở bên giường, kéo chăn đắp cho nàng, cầm lấy tay nàng an ủi.

“Ngự y đã khám, nói là ban đêm bị lạnh.”

Vạn Quý phi vẻ mặt thẹn thùng, xinh đẹp như hoa đào.

Stefan tự nhiên là biết vì sao nàng ta bị bệnh, trong lòng thầm cười lạnh, trên mặt lại là vẻ tự trách.

“Là trăm không tốt, nếu không phải trăm.....”

Vạn Quý phi vừa nghe, lập tức đưa tay che miệng của hần lại.

“Hoàng thượng sao lại nói như vậy chứ, là tự nô tỳ không chăm sóc chính mình, sao có thể trách cứ Hoàng thượng.”

“Ái phi.....”

Stefan cầm lấy tay nàng, vẻ mặt cảm động nhìn nàng.

“Có thể tử như này, phu còn cầu gì hơn.”

Đáy lòng Vạn Quý phi cũng tràn đầy ngọt ngào, Hoàng thượng nói nàng là thê tử của người đó.

Hai người quần quít một hồi, Stefan liền bị Vạn Quý phi mời đi, lý do là không muốn hần bị lây khí bệnh.

Hần tự nhiên là bày ra vẻ mặt không nở rời đi, lúc đi còn sai người chăm sóc tốt cho Vạn Quý phi, lát sau quay về Càn Thanh cung còn ban một đồng đồ lớn như nước chảy mạnh về phía Vạn Quý phi. Vạn Quý

phi đặc ý không thôi, Hoàng thượng đây chính là làm cho người trong cung hiểu được nàng được sủng ái như thế nào.

Bên này Vạn Quý phi đang vì được Hoàng thượng ban thưởng mà đặc ý, bên kia, Stefan sai người gọi Chỉ Huy Sứ của Cẩm Y Vệ — Thanh Long đến.

Thanh Long không phải tên, mà là tên hiệu của quan.

Minh triều khai quốc, bãi miễn trăm thứ đợi hưng thịnh, vì củng cố giang sơn Đại Minh, Nguyên quân khai quốc lúc đó là Chu Nguyên Chương, đặc biệt chọn cô nhi về huấn luyện tàn khốc thành mật thám.

Trong vòng pháp lý, bọn họ chấp hành quốc pháp, ở ngoài pháp lý, bọn họ bài trừ kẻ đối lập, tổ chức này được xưng là Cẩm Y Vệ, mà người có võ công cao nhất trong đó, tức là được sắc phong thành Chỉ Huy Sứ của Cẩm Y Vệ, quan hiệu là Thanh Long.

Bởi vì đều xuất thân là cô nhi, cho nên bọn họ không được đặt tên, tất cả đều thay thế bằng quan hiệu.

Đây là nguồn gốc hoàn toàn khác so với Cẩm Y Vệ mà Stefan biết.

Trong lịch sử, Cẩm Y Vệ là cùng với Đông Xưởng, Tây Xưởng hiện tại còn chưa xuất hiện, được người đời ngầm gọi là cơ cấu quân sự đặc biệt làm 'tay sai của triều đình'.

Bọn họ nghe lệnh trực tiếp từ Hoàng thượng, có thể bắt bất cứ kẻ nào, bao gồm cả hoàng thân quốc thích, cũng được tiến hành thẩm vấn bí mật chức năng giống như Sở Giám Sát và cơ quan quân sự của hiến binh hiện đại, Cục An ninh Quốc gia cùng trưởng đội quân ở văn phòng Tổng thống. Cũng có tham gia vào việc thu thập quân tình, xúi giục khiêu khích kẻ địch, giống với CIA ngày nay.

Chỉ Huy Sứ có địa vị cao nhất lại do võ tướng thân tín của Hoàng đế đảm nhiệm, có thể nói là thân tín của Hoàng đế. Một chức vị quan trọng như vậy lại sẽ cho cô nhi phải nhận huấn luyện như thế nào đảm nhận?

Stefan cũng đã đoán được thế giới này cũng không phải là 'Đại Minh' trên lịch sử Trung Quốc mà lúc đầu hẳn nghĩ đến kia.

Khi nhìn thấy Thanh Long một thân áo giáp màu đen, lưng đeo hộp vũ khí thì, loại suy nghĩ này càng kiên định hơn.

Y phục phi ngư, loan đới, đao tú xuân, đây là ba đặc trưng của Cẩm Y Vệ, cho dù Cẩm Y Vệ cũng không có thói quen mặc y phục phi ngư.

"Vi thần Thanh Long, tham kiến Hoàng thượng."

Thanh Long được truyền triệu tiến cung cúi đầu quỳ gối trước ngự tiền, đối với việc triệu kiến của Hoàng thượng hẳn có chút không hiểu được, tuy rằng Cẩm Y Vệ lệ thuộc trực tiếp về Hoàng thượng, nhưng trên thực tế một bộ phận lớn đều là do thái giám Cổ Tinh Trung cai quản Tư Lễ Giám truyền lại mệnh lệnh, rất ít khi có cơ hội được Hoàng thượng triệu kiến.

Stefan nhìn Thanh Long bên dưới, thái độ cung kính, lại rất đúng mực, tuy rằng đang quỳ, nhưng lưng thẳng tắp, cho dù không nhìn rõ thân mình, nhưng nhìn tư thế này, cũng biết được là một người chính trực vô tư.

"Đứng lên đi."

"Tạ Hoàng thượng."

Thanh Long đứng dậy, cúi đầu đứng im tại chỗ.

Nơi này ngoại trừ bọn họ cùng Trương Mẫn, không còn người thứ tư, Stefan cũng không quanh co, trực tiếp nói thẳng:

"Hôm nay trăm triệu người đến, là có chuyện muốn người đi làm. Trăm triệu người đến Càn Tây Ngũ Sở bảo vệ một người."

Nghe được 'Càn Tây Ngũ Sở', Trương Mẫn đang đứng khoanh tay toàn thân run lên, vẻ mặt hiện lên một chút bối rối.

Stefan tự nhiên là nhìn thấy rõ một màn này, lại không bận tâm đến, vẫn nhìn Thanh Long như trước.

“Người kia là một nam hài mới vài tuổi, người chỉ cần âm thầm bảo vệ là được, đừng để cho kẻ khác phát hiện ra.”

“Vâng.”

Thanh Long đồng dạng lĩnh mệnh đáp, không hề hỏi nguyên nhân.

Stefan rất vừa lòng điểm ấy, phát phát tay.

“Đi xuống đi.”

“Vi thần cáo lui.”

Thanh Long vừa đi, Trương Mẫn lập tức quỳ gối trước mặt Stefan, vẻ mặt kích động.

“Nô đáng chết, cầu Hoàng thượng thứ tội.”

Lúc này hắn còn không biết là Hoàng thượng đã phát hiện ra tiểu Hoàng tử, coi như uống phỉ hỉ ở trong cung này nơm nớp lo sợ hơn mười năm.

“Người có tội gì?”

Stefan thấy thú vị nhìn hắn, mấy ngày nay hắn thay đổi rất lớn, hắn cũng không tin tưởng thái giám giỏi về nhìn sắc mặt lại hầu hạ nguyên chủ nhiều năm này không nhìn ra, nhưng hắn không nói gì cả, thậm chí ngay cả biểu hiện hoài nghi cũng không có.

Điểm này khiến cho hắn rất hài lòng, cho nên hắn cũng không bận tâm giữ lại cho tên này một mạng.

Bên người luôn cần người để dùng, dùng một người hiểu rõ mọi chuyện lại biết chừng mực vẫn tốt hơn là kẻ không biết gì cả, cũng đỡ cho hắn phải dạy dỗ một lần nữa.

“Nô biết rõ sự tồn tại của tiểu Hoàng tử lại chưa bao giờ bẩm báo, nô khi quân phạm thượng, tội đáng chết vạn lần.”

Trương Mẫn cúi đầu nhận tội, lại tránh không nhắc đến chuyện tốt mà Vạn Quý phi đã làm. Đó là người hắn vạn vạn lần không dám đắc tội.

Giống như suy nghĩ của Stefan, Trương Mẫn quả thực đã nhận ra hắn khác thường, nhưng là Trương Mẫn cũng không dám nghĩ bừa, xưa nay hắn luôn cẩn thận biết rõ nếu muốn sống sót thật tốt ở trong cung, vậy nên dù thấy cũng phải làm như không biết, chuyện không nên biết vĩnh viễn cũng không được biết.

“Biết tội đáng chết vạn lần còn dám như thế? Thôi, trăm cũng không bận tâm mấy lời nói quanh co, người đứng lên, đến Càn Tây Ngũ Sở nhìn xem, thiếu cái gì liền cấp cái đó, nhớ rõ đừng để cho kẻ khác phát hiện.”

Stefan không muốn lãng phí nhiều lâu với hắn, vẫy tay đuổi người ra ngoài.

Thế lực của Vạn Quý phi ở hậu cung quá lớn, tạm thời hắn còn chưa muốn trêu vào chỗ phiền toái này.

“Tạ Hoàng thượng!”

Trương Mẫn mừng rỡ, nơm nớp lo sợ rời khỏi cửa điện.

“Từ từ.”

Stefan gọi hắn lại, ném một khối lệnh bài cho hắn.

“Đến Tư Lễ Giám lấy toàn bộ tấu chương đến đây, trăm muốn đích thân xem, nhớ kỹ, là ‘toàn bộ’.”

“Vâng.”

Sau khi Trương Mẫn rời đi, liền đến Tư Lễ Giám trước, lúc này mấy vị thái giám chưởng quản trong giám đều có ở đây, thấy hắn đến, đều đi ra đón.

Thái giám giữ ấn Cổ Tinh Trung ôm tay thở dài:

“Trương công công sao lại đến đây? Hoàng thượng có việc gì dặn dò sao?”

Trương Mẫn đáp lễ lại.

“Cổ công công có lẽ, Hoàng thượng lệnh cho ta mang tấu chương đã tích trữ vài ngày mang hết toàn bộ qua, Hoàng thượng muốn đích thân phê đồ.”

Sắc mặt Cổ Tinh Trung đại biến, không chỉ có gã biến sắc, còn có đám người ở phía sau gã.

“Tự mình phê đồ?! Này..... Trương công công, Hoàng thượng từ nhiều năm nay đã sớm không phê đồ, vì sao đột nhiên.....”

“Tâm tư của Hoàng thượng sao ta có thể đoán được? Cổ công công vẫn là lấy hết toàn bộ tấu chương ra đi, Hoàng thượng dặn dò, phải mang toàn bộ qua.”

“Ta sai người đi lấy.”

Cổ Tinh Trung đưa mắt cho thủ hạ sai khiến, người nọ hiểu ý chuẩn bị rời đi.

“Không cần, Hoàng thượng dặn dò, bảo ta tự mình đi lấy.”

Trương Mẫn sao có thể không biết Cổ Tinh Trung này là muốn đi tiêu hủy những tấu chương mang đến phiền phức cho bọn họ, lập tức ngăn cản động tác của gã, bàn tay vung lên, người theo đến phía sau liền đi vào nơi đặt tấu chương của Tư Lễ Giám, không nói hai lời liền thu dọn tấu chương trên bàn không sót một quyển đem đi.

“Trương Mẫn, ngươi có ý gì đây?!”

Cổ Tinh Trung toát mồ hôi lạnh đầy đầu, cũng không còn khách khí nữa, lạnh giọng chất vấn Trương Mẫn, thị vệ trong Tư Lễ Giám cũng rút đao vây quanh.

Những tấu chương này mới được đưa tới, bên trong không hề thiếu cáo trạng thái giám giữ ấn là gã, gã còn chưa kịp lọc sạch ra, nếu bị Hoàng thượng biết gã lừa trên gạt dưới, mua quan bán chức, thậm chí giả tạo thánh chỉ, vậy việc giữ ấn này của gã cũng đã đến đường cùng.

“Cổ công công, không phải ta có ý gì, mệnh lệnh của Hoàng thượng, kẻ làm nô tài như ta sao có thể cãi lời chứ? Cho nên cũng chỉ có thể mong Cổ công công thông cảm nhiều hơn.”

Trương Mẫn cũng không nể mặt gã chút nào, giống như không nhìn thấy mấy thị vệ mang đao này, kêu thủ hạ chuyển hết mấy thứ kia rời đi.

Cổ Tinh Trung vung tay lên, bọn thị vệ lập tức chặn đường lại.

“To gan, lời của Hoàng thượng các ngươi cũng dám cãi lời, không còn muốn cái đầu nữa sao?”

Trương Mẫn lấy khối kim bài ‘Như trẫm đích thân đến’ kia ra, cao giọng quở trách.

Những thị vệ này hai mắt nhìn nhau, tỏ vẻ khó xử nhìn Cổ Tinh Trung.

Trương Mẫn xoay người cười lạnh nhìn Cổ Tinh Trung.

“Cổ công công, khối lệnh bài này ta nghĩ chắc là người sẽ biết chứ?”

Cổ Tinh Trung cứng ngắc nghiêm mặt quỳ xuống.

“Nô khấu kiến Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế.”

Gã vừa quỳ xuống thì những người khác tự nhiên cũng sẽ quỳ theo, Trương Mẫn hừ lạnh một tiếng, mang theo người đá văng thị vệ cản đường, nghênh ngang rời đi.

Phía sau, Cổ Tinh Trung đã tê liệt ngã xuống.

5. Chương 5: Tạm Biệt

Hoàng thượng thu hồi quyền lợi phê đồ của Tư Lễ Giám, còn triệt hạ Cổ Tinh Trung cầm đầu Tư Lễ Giám cùng mấy tên cầm quyền, bắt giam thẩm vấn sau.

Chuyện này ở trên triều gây nên một hồi huyên náo ồn ào, vụng trộm nói cái gì cũng có, nhưng không có ai dám đứng ra nhiều lời một câu, thậm chí ngay cả nói cũng không, trên triều một mảnh tĩnh lặng, thật giống như từ đầu đến cuối đều không có người này.

Vốn quyền phê đồ của Tư Lễ Giám chính là vì Hoàng thượng muốn nhân hạ hưởng lạc nên mới ban cho bọn họ, hiện tại Hoàng thượng muốn tự mình phê đồ, ai còn dám nói thêm cái gì? Hơn nữa đám đại thần trong triều này xưa nay nhìn hoạn quan không vừa mắt, hai bên mâu thuẫn đã sớm đến mức không thể cứu vãn, bọn họ ước mong Hoàng thượng thu hồi quyền lợi, nghiêm cấm hoạn quan tham gia vào chính sự.

Mà hai xưởng luôn luôn bày ra thế chân vạc với Tư Lễ Giám cũng sẽ không cầu xin giúp Cổ Tinh Trung, không thừa nước đục thả câu thêm đã là không tệ rồi.

Hơn nữa đây là mệnh lệnh của Hoàng thượng, bất kể là Đông Xưởng hay Tây Xưởng, bọn họ đều hiểu rất rõ quyền lợi của mình hoàn toàn là do Hoàng thượng cho, nếu đắc tội hắn, vậy người bị xử kế tiếp chính là bọn họ. Dù sao hoạn quan khác với đại thần, bọn họ càng được xem là gia nô của Hoàng thượng hơn, sống chết đều bị nắm giữ trên tay Hoàng thượng huống chi là quyền lợi?

Stefan rất vừa lòng với hiệu quả này, dùng Tư Lễ Giám để khai đao hắn đã nghĩ từ sớm, thái giám ở Tư Lễ Giám là hoạn quan có quyền lợi lớn nhất, là nơi quan trọng nhất, quyền lợi của bọn họ hoàn toàn được quyết định bởi chính mình, thu hồi thứ này cũng chỉ là chuyện một câu nói, không giống mấy xưởng kia, quan hệ rắc rối phức tạp bên trong còn không phải thứ hiện tại hắn có thể động đến.

Nhưng nghĩ đến Đốc chủ Tây Xưởng kia, Stefan cũng không ngại giữ lại Tây Xưởng.

“Hoàng thượng.”

Trương Mẫn tiến vào từ ngoài điện, cắt ngang suy nghĩ của Stefan.

“Đêm đã khuya, ngài nên nghỉ ngơi.”

Stefan hiểu được, hắn đây là nhắc nhở mình nên lựa chọn.

“Vạn Quý phi sao rồi?”

Stefan hỏi.

“Hồi Hoàng thượng, bệnh của Quý phi nương nương nhờ dùng thuốc, đã chuyển biến tốt hơn một chút, nhưng vẫn cần tĩnh dưỡng.”

Trương Mẫn len lén nâng mắt vụng trộm đánh giá, tuy rằng nhiều ngày nay Hoàng thượng vẫn tỏ ra rất quan tâm Vạn Quý phi, thường xuyên hỏi thăm không nói, còn ban cho không ít thuốc quý và dược thiện, nhưng Trương Mẫn lại từ trong giọng nói của Hoàng thượng khi nhắc đến Vạn Quý phi nhận ra được, Hoàng thượng hiện tại, toàn bộ sự sủng ái với Vạn Quý phi đã tan biến không còn một chút nào, biểu hiện ‘sủng ái’ bên ngoài của hắn, có lẽ càng là vì muốn bày ra cho người khác xem mà thôi.

“Như vậy..... Trẫm sẽ ngủ ở cung Càn Thanh, người cho người đi gọi Vũ Hóa Điền đến đây, đừng để cho người không liên quan nhìn thấy.”

Đã qua vài ngày, y hắn là đã tỉnh dưỡng không tệ lắm đi.

“Vâng.”

Trương Mẫn lĩnh chỉ, rời khỏi thư phòng đi tìm người.

Stefan cũng rời khỏi thư phòng, được cung nhân hầu hạ, rửa mặt chải đầu xong, thay một chiếc nội y sạch sẽ, ngồi dựa ở trên long sàng, vừa đọc sách vừa phẩm rượu.

Rượu là rượu nho mới được dâng lên, có thể cung cấp cho Hoàng thượng tự nhiên là rượu ngon. Stefan thích loại chất lỏng giống như máu này, tuy rằng hiện tại không có lý chân dài, không thể thưởng thức loại vẻ đẹp kia, nhưng dùng chén chứa ánh trăng cũng rất thú vị.

Trong tấm cung ngoại trừ hắn ra thì không còn bất cứ kẻ nào, mọi người vốn hầu hạ trước mặt đã bị đuổi ra ngoài, Stefan không thích bên cạnh có một đồng ‘thức ăn’ đứng lù lù, hắn có chút lo lắng mình ngày nào đó đói bụng sẽ thuận tay bắt một người đến cắn.

Hơn nữa năm giác quan của ma cà rồng rất tốt, trong vòng mười dặm có tiếng một con kiến đi qua cũng có thể nghe thấy, không đuổi sạch thị vệ ở ngoài điện ra, đã là cực hạn của hắn.

Vũ Hóa Điện mặc áo choàng trùm từ đầu đến chân đi theo Trương Mẫn trên con đường thông đến cung Càn Thanh, hai bên là tường cung cao lớn, bốn phía một mảnh tối đen, chỉ có tiểu thái giám ở đằng trước cầm đèn ***g loe loe trên tay, lộ ra ánh lửa mờ ảo.

Thị vệ tuần tra nhìn thấy Trương Mẫn, lên tiếng chào, dẫn đội ngũ tiếp tục đi tuần tra, ai cũng không hỏi người giấu mình dưới tấm áo trùm từ đầu đến chân kia là ai.

Tâm tình Vũ Hóa Điện không tốt lắm, cũng không phải bởi vì Hoàng thượng triệu kiến, mà là hôm nay khi y đến cung Khôn Ninh thỉnh an thì, gặp Vạn Dụ Lâu cũng đi từ cung Khôn Ninh ra, kẻ dưới một người trên vạn người, chỉ tay che trời, quyền khuynh triều dã, kiêu căng vô độ, Đề đốc Đông Xưởng.

Vạn Dụ Lâu nói trong nói ngoài đều là châm chọc y mặc dù hiện tại leo lên long sàng lại chưa bay lên được trời, nhớ đến việc này Vũ Hóa Điện liền hận không thể ngửi mã phanh thây băm xác lão ra vạn đoạn. Nhưng hiện tại không được, Vạn Dụ Lâu là người của Vạn Quý phi, hơn nữa là bà con thân thích xa của nàng ta, tuy rằng mặt quan hệ này có xa, nhưng hiện tại y cũng không thể động vào.

Vũ Hóa Điện hiểu rất rõ Vạn Quý phi luôn có nỗi căm hận thật sâu với bất cứ người nào từng hầu hạ Hoàng thượng, cho dù người này là một tay nàng ta đưa lên.

“Vũ Đốc chủ?”

Trương Mẫn gọi một tiếng bất chợt khiến bước chân Vũ Hóa Điện dừng lại.

Vũ Hóa Điện lúc này mới phát hiện mình nhất thời suy nghĩ quá sâu, lại đã quên mất mình còn đang đi đường, cười xin lỗi với Trương Mẫn, y nhanh chóng đuổi kịp.

“Sao Hoàng thượng lại đột nhiên triệu kiến ta chứ?”

Vũ Hóa Điện có chút kỳ quái, tuy rằng y từng ‘hầu hạ’ Hoàng thượng, nhưng cũng không được ban cho cái gì, từ sau khi Vạn Quý phi bị bệnh, lại chưa từng gặp lại, Vũ Hóa Điện vốn tưởng rằng Hoàng thượng tham hoan háo sắc kia đã sớm ném y ra sau đầu.

Đương nhiên, y cũng không phải là nhớ Hoàng thượng, chẳng qua bản thân mình trả giá lại không được báo đáp, Vũ Hóa Điện tức giận đến mức hận không thể làm thịt Hoàng thượng mà thôi.

Nhưng, y đánh thắng được Hoàng thượng sao? Vũ Hóa Điện nhíu mày, ngày ấy chính mình ra tay có thể nói là không dùng chút sức lực nào, nhưng nhìn tốc độ Hoàng thượng ngăn cản đòn tấn công của y, nói rõ võ công của đối phương không kém, nhưng Vũ Hóa Điện cũng không cảm nhận được nội lực tồn tại trong cơ thể hắn, điều này khiến Vũ Hóa Điện không dám chắc chắn.

Vũ Hóa Điện từng hoài nghi thân phận của Hoàng thượng, y nhớ rõ rằng đêm đó Hoàng thượng trước sau có khác biệt, giống như là đột nhiên thay đổi linh hồn vậy.

Nhưng phần hoài nghi này không thể nói, càng không thể tra xét, Hoàng thượng chính là Hoàng thượng, nếu hắn không phải, hôm nay cũng đã thay đổi.

“Ý của Hoàng thượng không phải chúng ta có thể đoán, nhưng Vũ Đốc chủ yên tâm, hôm nay tâm tình Hoàng thượng tốt lắm.”

Trương Mẫn nói có chút ám chỉ, khiến cho Vũ Hóa Điện hiểu được lần này không phải chuyện xấu gì, nhưng cũng không có nói rõ là vì cái gì.

Tuy rằng Trương Mẫn đã đoán được Hoàng thượng là muốn tìm Vũ Hóa Điền lẫn lên giường, nhưng Hoàng thượng không nói rõ, hắn cũng không thể nhiều lời.

Mơ hồ hiểu được gì đó, Vũ Hóa Điền không mở miệng nữa, từ tốn đi theo Trương Mẫn đến ngoài nội điện của cung Càn Thanh.

“Xin Vũ Đốc chủ chờ, cho ta vào thông báo một tiếng.”

“Làm phiền Trương công công.”

Trương Mẫn đi vào nội điện, thi lễ với Stefan đang ở trên long sàng.

“Hoàng thượng, Vũ Hóa Điền đến.”

“Cho y tiến vào.”

Stefan không nhúc nhích, vẫn như trước dựa vào trụ giường chậm rãi uống rượu nho ngon ngọt.

Đây đã là chén thứ ba hắn uống.

“Vâng.”

Trương Mẫn ra ngoài điện tìm Vũ Hóa Điền.

“Vũ Đốc chủ, Hoàng thượng truyền cho ngài đi vào.”

Vũ Hóa Điền gật gật đầu, thở dài với Trương Mẫn, đi vào tắm cung. Trương Mẫn không vào cùng, hắn đứng ở cửa ngoài điện, là người gác đêm cho bên trong.

“Nô tham kiến Hoàng thượng.”

Vũ Hóa Điền đi đến trước long sàng, cách vài bước liền quỳ xuống hành lễ.

Stefan nâng mắt nhìn y, lúc này Vũ Hóa Điền đã bỏ áo choàng đi, một thân măng y màu bạc thêu kim tuyến vô cùng hoa quý, bên hông đeo ngọc đá khiến vòng eo của y giống như rắn nước, so với nữ tử thì càng không thể nắm chặt hơn.

Người cúi đầu quỳ không phát hiện, trong mắt Stefan hiện lên một tia đỏ sậm.

“Đến đây.”

Vũ Hóa Điền nghe lời đứng dậy, đi đến bên long sàng.

Stefan đưa tay kéo một cái, người nọ liền ngã vào trong lòng hắn.

“Rượu ngon mới dâng lên, nếm thử.”

Hắn nâng chén đặt đến bên môi người nọ.

“Tạ Hoàng thượng ban cho.”

Dáng vẻ Vũ Hóa Điền liền mất tùng, nhấp nhẹ một hơi, lúc này nếu y còn không biết nam nhân tìm y đến vì cái gì, y chính là đồ ngốc.

Đôi môi vốn có chút tái nhợt nhiễm lên một tầng huyết sắc, dáng vẻ ướt át vô cùng mê người.

“Hương vị thế nào?”

“Có thể hiến cho Hoàng thượng, tự nhiên là rượu ngon bậc nhất.”

Vũ Hóa Điền nhếch môi cười, quyến rũ nơi khóe mắt khiến lòng người hoang mang rối loạn.

“Phải không? Vậy trăm cần cần thận nếm thử.”

Ánh mắt nam nhân sáng lên, xoay người chặn lấy môi y, nhắm nháp rượu ngon trong miệng y.

Chén rượu rơi xuống giường, chất lỏng màu đỏ chảy từ bên trong ra, thấm vào đệm giường mình hoàng, nhuộm ra một khoảng, không có ai để ý đến, chủ nhân nó đã không còn bận tâm.

Hai chiếc móc ở đầu giường đột nhiên lay động một chút, trường mạn bị buộc lên trượt ra, che giấu khung cảnh xinh đẹp ở bên trong, chỉ có tiếng rên rỉ nhẹ thật sâu lộ ra trong trường mạn, khơi lên xuân tình đầy phòng.

6. Chương 6: Huỳnh Đệ

Lười biếng nằm ở trên giường, Vũ Hóa Điền nhắm mắt lại, không muốn động dậy dù chỉ một ngón tay.

Y vẫn không thể hiểu rõ vì sao mình luyện võ nhiều năm như vậy có sức lực tuyệt hảo lại không hơn được Hoàng thượng hưởng lạc quanh năm, bị cuốn vào điên cuồng không nói, còn ngắt đứt nửa đường, nhưng điều này cũng không gây trở ngại cho việc y hưởng thụ sự thỏa mãn khi tình sự qua đi, tuy rằng thân thể thật sự rất mệt, nhưng tinh thần lại hoàn toàn thả lỏng.

Hoàng thượng này cùng với những gì y biết hoàn toàn không giống, tuy rằng không nói chuyện nhiều lắm, nhưng mấy ngày tiếp xúc, Vũ Hóa Điền rất rõ ràng đối phương là một người mạnh mẽ mức nào, tuyệt không giống Hoàng thượng tính tình tốt lại có chút yếu đuối kia.

Nhưng chuyện này không có liên quan đến y, chỉ cần có 'Hoàng thượng' là được. Vặn vẹo một chút, phía dưới thân thể có chất lỏng chảy ra, dính dính, cảm giác không quá thoải mái khiến y nhũn mỳ.

Vốn là, y đang tựa vào ngực Stefan nghỉ ngơi, vừa mới động dậy, liền kinh động đến Stefan đang nhắm mắt dưỡng thần.

Vốn hai người dựa vào rất sát, nửa thân mình của Vũ Hóa Điền đều đặt ở trên người hắn, Stefan tự nhiên cũng chú ý đến tình hình trong chăn.

Đứng dậy khoác thêm nội y, cách cửa điện gọi người bên ngoài chuẩn bị nước ấm, không bao lâu sao, thùng tắm được rắc cánh hoa, tản ra hơi nóng được nâng vào.

Đối cung nhân ra, Stefan xốc trường mạn lên, thấy Vũ Hóa Điền còn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, trên mặt không còn chút màu máu, không khỏi có chút hối lỗi, đã mấy ngày nay hắn ở trong hậu cung tìm không ít máu xử nữ lấp no bụng, hôm nay vốn không định ăn, kết quả là nhất thời quên mất, lại cần người.

Ôm theo phần áy náy này, Stefan xoay người ôm lấy người kia, bỏ vào trong thùng tắm, đây vẫn là lần đầu tiên hắn phục vụ cho người khác.

Vũ Hóa Điền thật sự không còn chút sức lực nào, bằng không cũng sẽ không để cho Stefan làm như vậy, mà hiện tại, y chỉ là nhắm mắt buồn ngủ, khi thân mình chạm vào nước ấm thì, còn theo bản năng rên rỉ một tiếng, ngay cả khi Stefan rửa thân mình cho y, y cũng chỉ nheo mắt nhìn hắn một lát, lại dựa vào thùng tắm ngủ tiếp, tiếng ngáy trầm thấp rất nhỏ mờ nhạt, lại vô cùng bình thản.

Stefan cười khê, không ngờ người này còn một mặt đáng yêu như thế.

Lau rửa cho người này sạch sẽ xong, đang chuẩn bị quay về ổ chăn, lại nghĩ đến trên giường đã bị bọn họ biến thành một đống hỗn độn, dứt khoát rút phần chăn trải giường trên cùng, lúc này mới lau khô người chui vào.

Tắt nến, Stefan cũng quay về giường, ôm người ngủ.

Thanh Long canh giữ trong một góc ở Càn Tây Ngũ Sở, nhìn căn phòng phía trước đã không còn ánh nến, ở trong đó, là tiểu Hoàng tử, một sự tồn tại không được ai biết đến.

Hắn vốn không biết thân phận của tiểu Hoàng tử, nhưng khi vừa nhìn thấy tiểu Hoàng tử, hắn liền lập tức hiểu được thân phận của người đó, tuy rằng nhỏ tuổi, người cũng không quá khỏe mạnh, đáng vẻ quả thực là cực kỳ giống Hoàng thượng.

Lại nghĩ đến trong hậu cung này còn vị thông thiên kia, Thanh Long liền hiểu được vì sao Hoàng thượng phải phái người lên bảo vệ tiểu Hoàng tử, Vạn Quý phi kia là vị chủ tử không sợ trời không sợ đất, tiểu

triều hậu cung này, có ai không biết thủ đoạn cay độc của bà ta? Xử tử cung nữ là việc nhỏ, độc chết phi tần, độc hại Hoàng tử là chuyện như cơm bữa. Mấy tử tử của Hoàng thượng không phải đều bị như vậy trong tay bà ta, tiểu Hoàng tử có thể bình an tránh được coi như là phúc của hắn.

Thanh Long đang suy nghĩ miên man trong lòng, vẻ mặt lại vẫn là một mảnh sắc lạnh, khoanh tay canh giữ ở Càn Tây Ngũ Sở, một lúc lâu cũng không hề động đậy, lúc này nếu có người nhìn thấy, chắc chắn sẽ nghĩ đây là một khúc gỗ khắc thành hình người.

Cửa chính của Càn Tây Ngũ Sở truyền đến chút động tĩnh mơ hồ, ánh mắt Thanh Long lập tức chuyển qua, trong mắt là nhuệ khí bức người, đợi đến khi thấy là người một nhà thì, mới khôi phục vẻ thờ ơ.

“Sao người lại đến đây?”

Thanh Long dựa vào vách tường phía sau, lưỡi biếng hỏi người đến.

“Ta tìm người đã lâu, đại ca.”

Huyền Vũ cười hì hì nhích lại gần, oán giận nói:

“Mấy ngày trước sau khi Hoàng thượng triệu kiến liền không nhìn thấy bóng dáng huynh đâu, huynh không biết chúng ta lo lắng gần chết, nhiệm vụ như thế nào cũng không nói một tiếng, hại ta tìm lâu như thế.”

“Đây là mật chỉ, có cái gì để nói.”

Thanh Long liếc mắt nhìn sang, tiếp tục nhìn chăm chăm vào căn phòng.

“Mật chỉ? Nhiệm vụ gì muốn huynh đứng ngăn người ở nơi này?”

Huyền Vũ nhìn theo ánh mắt của hắn, cũng nhìn về phía căn phòng.

“Nơi này có ai ở?”

“Tự mình xem.”

Thanh Long hừ một tiếng.

“Tìm ta có chuyện gì? Trong Ti xảy ra chuyện gì?”

“Có chúng ta canh chừng sao có thể xảy ra chuyện được. Không phải là thấy đại ca huynh vài ngày liền không quay về, ngay cả thư cũng không có, ta mới đi tìm thôi.”

Huyền Vũ ôm lấy cổ hắn.

“Từ lúc nào đại viện hoàng cung biến thành vườn hoa sau nhà đệ vậy, nếu để cho người ta biết đệ xông loạn, làm sao được?”

Thanh Long giảng giải, lại để mặc hắn đeo lên người mình.

“Huynh yên tâm, đêm nay ta trực đêm, bằng sao sao có thể đi vào đây.”

Huyền Vũ cực kỳ đắc ý.

Thanh Long nghe vậy, gõ gõ đầu hắn.

“Trực đêm đệ còn dám chạy loạn, tự tiện rời khỏi công tác tội thêm một bậc.”

Huyền Vũ xoa xoa chỗ bị gõ, lấy lòng nói:

“Đại ca, ta không tự tiện, Bạch Hổ có giúp ta.”

“Lại còn như thế nữa?”

“Chúng ta không phải là lo lắng cho huynh sao, huynh không biết hai ngày này bên ngoài âm ỉ tận trời, Cổ Tinh Trung bị Hoàng thượng bắt giam, xem tình hình chắc là xong rồi.”

Huyền Vũ ra vẻ thần bí nói.

“Chúng ta lo lắng huynh cũng xảy ra chuyện, cho nên mới đến xem thôi.”

“Đang yên lành lại xảy ra chuyện gì? Cổ công công bị làm sao?”

Thanh Long có chút ngoài ý muốn, mấy ngày nay hắn vẫn canh giữ ở Càn Tây Ngũ Sở, nơi này không cho phép người bên trong ra ngoài, tự nhiên cũng không biết chuyện Cổ Tinh Trung bị bắt, các nguồn tin tức liên quan của hắn cũng mất.

“Lão? Hừ, nghe nói lão mua quan bán chức, còn giả tạo thánh chỉ, sau khi Hoàng thượng biết thì rất tức giận, không lập tức cắt đầu lão đã là tốt. Đại ca này, huynh nói xem Hoàng thượng liệu có thể để cho chúng ta tra hỏi lão không?”

Huyền Vũ từ khinh miệt ban đầu chuyển thành nóng lòng muốn thử, Cẩm Y Vệ có quyền lợi tiến hành thẩm vấn bí mật, nếu Cổ Tinh Trung rơi vào tay bọn họ, vậy rất tốt.

Mất năm nay, bọn họ đã chịu không ít ghen ghét từ lão tặc thói tha này.

“Giả tạo thánh chỉ?”

Sắc mặt Thanh Long trở nên khó coi, Cổ Tinh Trung có thể xem như cấp trên của bọn họ, ngày thường ra lệnh nhiều không kể xiết, Cẩm Y Vệ cho đến giờ đều nghe lệnh làm việc, không phân biệt chính tà, trước giờ phần lớn nhiệm vụ đều do Cổ Tinh Trung hạ lệnh, nếu lão thật sự giả mạo thánh chỉ, vậy những nhiệm vụ này có mấy cái là do Hoàng thượng hạ chỉ chứ?

“Còn không phải sao, lão tặc kia quả thực là thói nát, Hoàng thượng thật sự nên tru cửu tộc lão.”

Huyền Vũ cùng là tức giận bất bình, tuy rằng hắn muốn thăng tiến, cũng từng có tâm tư đầu quân cho Cổ Tinh Trung, nhưng vừa nghĩ lão dám có can đảm đại nghịch như vậy, phần tâm tư này cũng biến mất.

Cẩm Y Vệ từ nhỏ đã nhận tư tưởng trung quân ái quốc tấy náo mà lớn lên, trong lòng bọn họ, mệnh lệnh của Hoàng thượng mới là đệ nhất – cho dù mệnh lệnh này có chút quá tàn nhẫn – nay biết rằng mình bị lừa, thật sự là hận không thể thiên đao vạn quả lên đầu sở gây tội kia.

“Định tội như thế nào là việc của Hoàng thượng, không được lăm miệng cho ta, đệ còn không nhanh quay về một chút đi? Tự tiện vào hậu cung là tội danh rất lớn.”

“Hừ, đây là tội lớn gì đâu, đệ biết trong Cẩm vệ quân không có ít người tư thông với cung nữ, tội của bọn chúng mới là lớn.”

Huyền Vũ không muốn rời đi, vẫn như trước dựa sát vào Thanh Long.

“Đại ca, rốt cuộc là huynh đang chấp hành mệnh lệnh nào, ta giúp huynh được không?”

Thanh Long nhìn ánh mắt mong đợi của hắn, suy nghĩ một chút rồi cũng gật đầu, dù sao ý của Hoàng thượng là muốn bảo vệ tiểu Hoàng tử cho tốt, có nhiều người hỗ trợ cũng tốt. Hắn chỉ chỉ căn phòng tiểu Hoàng tử ở.

“Thấy căn phòng kia không?”

“Thấy, Càn Tây Ngũ Sở không hổ là lãnh cung, xem đồ nát như thế này, không biết còn tưởng là tòa nhà bỏ hoang chứ.”

Huyền Vũ bĩu môi.

“Biết là ai ở trong ấy không?”

Thanh Long tiếp tục hỏi.

“Ai? Phế hậu của Hoàng thượng sao?”

Huyền Vũ cũng chỉ biết có vị này là ở trong Càn Tây Ngũ Sở.

“Là tiểu Hoàng tử.”

“Hả?!!!”

Huyền Vũ kinh ngạc, suýt chút nữa kêu ra tiếng.

Thanh Long thấy vậy, vội vàng che miệng hắt lại.

“Nhỏ giọng một chút, hơn nửa đêm rồi đệ không sợ làm người khác sợ à.”

Huyền Vũ chớp mắt, lúc này mới tỉnh táo lại, hắt kéo tay Thanh Long xuống.

“Là đại ca huynh làm ta sợ được không? Ai cũng biết Hoàng thượng không có con, nếu có sao có thể ở nơi này?”

“Chuyện hoàng gia không phải thứ chúng ta có thể hỏi đến.”

Thanh Long mím môi.

“Không phải đệ đến giúp đỡ sao? Vậy đêm nay đệ gác đêm.”

Nói xong xoay người muốn đi.

“Còn đại ca thì sao?”

Huyền Vũ túm chặt hắt.

“Quay về ngủ.”

Hắt đã vài ngày nay không được ngủ yên.

“A? Đừng mà, huynh đi rồi một mình ta nhàm chán lắm.”

Huyền Vũ kéo hắt không cho hắt đi.

“Vậy đệ muốn thế nào?”

Thanh Long bắt đắc dĩ quay đầu.

“Hi hi, trong Càn Tây Ngũ Sở này có không ít phòng ở, chúng ta tùy tiện tìm một gian là được, huynh cũng có thể nghỉ ngơi? Cũng không cần hơn nửa đêm ở đây chịu lạnh không phải sao?”

Huyền Vũ cười xấu xa nói.

“Tên láu cá này.”

Thanh Long lại gõ đầu hắt một cái, nhưng vẫn tiếp nhận đề nghị của hắt, ở một góc cách phòng của tiểu Hoàng tử không xa tìm một căn phòng không có người ở lách mình đi vào.

Nhưng phòng này đã lâu không có người ở, quét dọn xong cũng phải mất công sức hồi lâu.

7. Chương 7: Lắm Chuyện

“Tham kiến Đốc chủ.”

“Tham kiến Đốc chủ.”

“Tham kiến Đốc chủ.”

.....

Tây Xưởng ở cửa Tây Hoa, cách Đông Xưởng tương đối xa. Bởi vì Vạn Quý phi, lúc xây dựng thì chiếm không ít diện tích, tu sửa rầm rộ, mà phủ Đô đốc của Vũ Hóa Điền cũng ở đây, cho nên ngày thường ngoại trừ có việc, phần lớn thời gian y đều ở trong Tây Xưởng.

Đi thẳng một đường, nghe được đều là tiếng thỉnh an của thuộc hạ, Vũ Hóa Điền thờ ơ gật gật đầu, động tác thông thả đi về nơi của mình.

Làn da cảm thấy tốt lắm, không còn dính dấp sau khi chảy mồ hôi, nhưng thân thể có chút chậm chạp, nơi nào đó không thể nhắc đến với người khác bởi vì đi đường mà đau đốn từng hồi.

Có lẽ lần sau khi bị tuyên triệu, y nên chuẩn bị chút thuốc mỡ?”

Ý tưởng bất chợt xuất hiện này khiến Vũ Hóa Điền sửng sốt, bước chân đang đi cũng ngừng lại.

Y sao lại nghĩ đến loại chuyện như vậy, thật sự là càng sống càng thụt lùi. Hạ kết luận cho suy nghĩ của mình, nâng bước tiếp tục đi.

Đám thị vệ Tây Xưởng đi theo bên cạnh được tuyển chọn kỹ từ Cẩm Y Vệ nhìn sắc mặt cổ quái của Đốc chủ nhà mình, đi một chốc lại ngừng một chốc, cũng không dám hé răng, chỉ chờ y đi xa rồi mới tụ lại một chỗ thảo luận.

“Đốc chủ đây là bị làm sao?”

Tam đương đầu Tây Xưởng Kế Học Dũng vượt cái đầu bóng loáng của mình hỏi Nhị đương đầu Đàm Lỗ Tử bên cạnh, hắn vốn đang muốn báo cáo cho Đốc chủ công việc ngày hôm qua, thấy như vậy liền không dám đi lên.

“Người hỏi ta ta đi hỏi ai đây?”

Đàm Lỗ Tử trừng mắt liếc sang, nốt ruồi đen dưới khóe mắt càng lộ rõ hơn.

“Tuy nói Đốc chủ ngày thường luôn sâu xa khó hiểu, nhưng hôm nay lại càng không thể thăm dò hơn.”

Triệu Thông trên mặt có một cái bớt lớn lác lác đầu, nhìn về phía Đại đương đầu Mã Tiến Lương trên mặt đeo một cái mặt nạ quý bằng sắt chỉ lộ cái mũi ra ngoài, con mắt bên trái là màu trắng.

“Ta nói này Đại đương đầu, ở nơi này người là người đi theo Đốc chủ thời gian dài nhất, người có biết ngài ấy làm sao không?”

(Cũng không biết Vũ Hóa Điền thu nhận thủ hạ kiểu gì, mấy tên đứng đầu Tây Xưởng đều có gương mặt có thể khiến người ta sợ hãi, vừa nhìn đã biết là không phải người tốt.)

Mã Tiến Lương im lặng liếc mắt nhìn hắn một cái, con mắt chỉ có đồng tử là màu đen thoát nhìn đặc biệt khủng bố.

“Hôm qua Đốc chủ bị tuyên triệu tiến cung, ta không thể đi theo.”

Ý là hắn cũng không biết? Miệng mấy người kia đều mở to.

“Có lẽ là trong cung xảy ra chuyện gì đó?”

Triệu Thông vượt cằm nói.

“Này còn cần người nói chắc.”

Đàm Lỗ Tử hận không thể đánh cái tên biết rõ còn cố hỏi này một cái.

“Người có mắt nhìn đều biết.”

“Tối hôm qua là ai tuyên triệu Đốc chủ?”

Kế Học Dũng hỏi Mã Tiến Lương, tối hôm qua là hắn phụ trách gác đêm cho Đốc chủ.

Mã Tiến Lương im lặng một lúc thật lâu, sau đó mới khô khan phun ra hai chữ:

“Hoàng thượng.”

Mọi người:

“.....”

Hoàng thượng tuyên triệu? Bọn họ linh thông tin tức sao có thể không biết mấy ngày trước đây Đốc chủ nhà mình bị Vạn Quý phi buộc đi ‘tranh thủ tình cảm’, mà hiện tại Đốc chủ đêm hôm khuya khoắt lại bị Hoàng thượng tuyên triệu, ngoại trừ làm chuyện kia, còn có thể là gì?

Mà nếu như để Đốc chủ biết bọn họ ở sau lưng bàn luận việc này, vậy kết cục..... Mọi người lập tức cảm thấy sau lưng rét run từng hồi.

“Khụ khụ, hôm qua Đốc chủ giao công việc ta còn chưa xử lý xong, ta còn có việc đi trước.”

Đàm Lỗ Tử nắm tay lại đặt trước mặt ho khan vài tiếng, tiêu sái xoay người rời đi.

“Nghe nói lại có thị vệ tư thông với cung nữ, việc này không thể được, nếu ai giấu giấu có thai, Quý phi nương nương nhất định là sẽ tức giận, ta phải đi tìm hiểu rõ ràng.”

Kế Học Dũng hoang mang rối loạn chạy ra cửa.

Mã Tiến Lương nhìn về phía Triệu Thông.

“Hôm trước Đốc chủ lệnh ta đi giết Tiền Quốc Chiêu, ta đi chuẩn bị trước.”

Triệu Thông xoay người bước đi.

“.....”

Mã Tiến Lương ở yên tại chỗ ngây người một lúc, cũng rời đi, nhưng hẳn là đi về phía Vũ Hóa Điền rời đi.

Vào viện của Vũ Hóa Điền, Mã Tiến Lương đứng ở cửa một lát, cuối cùng gõ cửa.

“Đốc chủ.”

“Vào đi.”

Mã Tiến Lương đẩy cửa ra đi vào trong phòng, liền thấy Vũ Hóa Điền nằm trên nhuyễn tháp bên cửa sổ, lưỡi biếng phơi nắng.

Nắng ngoài cửa sổ không lớn, độ ấm chiếu lên người rất thoải mái, mắt của Vũ Hóa Điền cũng lưỡi mở ra.

“Chuyện gì?”

“Ngày không còn sớm, Đốc chủ nên ăn một chút gì đó?”

Mã Tiến Lương khom người hỏi, Vũ Hóa Điền vừa trở lại hẳn liền phát hiện ra mặt Đốc chủ không còn chút máu, dáng vẻ nhìn rất giống như mất máu quá nhiều, nhưng trên người Đốc chủ không có vết thương rõ ràng cũng không có mùi máu tươi, Mã Tiến Lương không thể phán đoán được vết thương này có phải ở chỗ nào không tiện nói rõ hay không.

Việc này không tiện hỏi, cho nên hẳn chỉ có thể mời Đốc chủ dùng bữa, lát nữa lại lệnh cho phòng bếp làm thêm chút thuốc bổ máu cho Đốc chủ.

“Ừ, người đi chuẩn bị đi.”

Vũ Hóa Điền vừa nghe hẳn nói cũng cảm thấy có chút đói bụng, trước đó nằm ở cung Càn Thanh ngủ thẳng cho đến lúc mặt trời lên cao, tuy rằng sau khi thức dậy cũng dùng chút điểm tâm, nhưng tối hôm qua tiêu hao quá lớn, phần điểm tâm này sớm đã bị tiêu hóa hết.

Mã Tiến Lương lui ra ngoài chuẩn bị các thứ, Vũ Hóa Điền vẫn nằm tựa trên nhuyễn tháp nghỉ ngơi như trước. Y cũng biết bản thân có chứng mất máu, lại không nghĩ ra rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, muốn nói là bị Hoàng thượng làm khiến bị thương, nhưng trên người y cũng không có chỗ nào nứt ra, chỉ có phía sau là có chút không khỏe rất nhỏ, không thể dẫn đến việc y bị thiếu máu.

Vấn đề nghĩ không ra liền không nghĩ nữa. Vũ Hóa Điền toàn thân lưỡi biếng kéo cái gối đang đệm lưng lên để gối đầu, kéo tấm chăn mỏng bên cạnh qua, chuẩn bị ngủ tiếp một lát nữa.

Ha ngày đầu xuân này thật đúng là thoải mái.

“Gần đây Đông Xưởng có động tĩnh gì không?”

Dùng xong cơm, thân thể rốt cuộc cũng có chút sức lực, Vũ Hóa Điền bưng bát trà ngồi ở trên chủ vị, nhẹ nhấp một ngụm, nâng mắt nhìn xuống dưới.

“Đông Xưởng gần đây tổn thất không ít người, Tư Lễ, Giám Chương, Ấn Phòng, tất cả đều bị giết một lượt.”

Đàm Lỗ Tử phụ trách điều tra Đông Xưởng trả lời.

“Giống như lần trước, đều bị hạ dưới tay một người.”

Buông bát trà, Vũ Hóa Điền hứng thú dựa vào lưng ghế.

“Là hiệp khách giang hồ kia, tên là Triệu Hoài An?”

“Đúng vậy, hiện tại lòng người trong Đông Xưởng hoảng sợ, vừa nghe đến tên người này đã kinh hồn bạt vía.”

Đàm Lỗ Tử có chút khinh thường nói, từ sau khi Đốc chủ Đông Xưởng tiền nhiệm Tào Thiếu Khâm bị giết, Đông Xưởng không còn kiểm đầu ra được mấy tên cao thủ, tất cả mấy tên còn lại đều là lũ ăn hại vô dụng, ngay cả tên Vạn Dụ Lâu tiếp quản vị trí của Tào Thiếu Khâm kia cũng chỉ được vẻ hào nhoáng bên ngoài mà thôi, nào có thể so với Tây Xưởng bọn họ.

“Bọn họ càng hoảng càng tốt, bằng không nào có ngày cho chúng ta lộ diện.”

Kế Học Dững sờ sờ cái đầu bóng loáng, ngữ điệu mang theo tàn nhẫn.

Đàm Lỗ Tử tiến lên một bước, nói ra tin tức hẩn có được.

“Đốc chủ, nghe nói lão tặc Vạn Dụ Lâu kia muốn đi kiểm duyệt mấy thủy sư ở Long Giang, ngài nói xem liệu chúng ta có nên?”

Hẩn làm ra động tác cắt cổ.

Triệu Thông hừ một tiếng, nhỏ giọng nói:

“Kiểm duyệt thủy sư? Là muốn đi tìm mấy đại thần dâng tấu tố cáo hẩn gây phiền toái đi.”

Khóe mắt Vũ Hóa Điền liếc sang, thành công khiến hẩn im lặng.

Nâng cằm trầm tư một lát, Vũ Hóa Điền mở miệng:

“Việc này chúng ta tạm thời mặc kệ không để tâm đến là được.”

Đàm Lỗ Tử vừa nghe, liền nóng nảy.

“Đốc chủ, đây chính là một cơ hội tốt, chỉ cần Vạn Dụ Lâu này chết, Đông Xưởng có thể sụp đổ, đến lúc đó Tây Xưởng chúng ta có thể.....”

Vũ Hóa Điền nâng tay, ngăn câu nói tiếp theo của hẩn lại.

“Hoàng thượng sẽ không để cho tình hình như vậy xảy ra, lời này đừng vội nhắc lại.”

Mọi người thấy y kiên quyết, cũng chỉ có thể ngậm miệng không nhắc đến nữa.

Vũ Hóa Điền làm sao không muốn thay thế Đông Xưởng, nhưng Hoàng thượng sẽ để cho y làm như thế sao?

Tuy rằng chỉ trong mấy đêm gần ngủ, thậm chí ngay cả thời gian nói chuyện cũng không nhiều, nhưng Vũ Hóa Điền vẫn có thể nhận ra nam nhân ở ngôi vị Hoàng đế kia bá đạo đến mức nào, hẩn không có khả năng nhìn một bên thủ hạ độc quyền.

Có khả năng nhất là, đợi Đông Xưởng sụp đổ rồi, Tây Xưởng cũng sẽ sụp đổ theo.

Cứ lùi một bước trước đã, ngay cả khi Tây Xưởng không xui xẻo theo, không còn một Đông Xưởng, cũng sẽ có Nam Xưởng, Bắc Xưởng, cuối cùng sẽ có một Xưởng nào đó được nâng lên để áp chế bọn họ, so với việc phải nghênh đón kẻ địch lớn mạnh sau này, ngược lại còn không bằng giữ lại Đông Xưởng rỗng tuếch.

Suy nghĩ của Vũ Hóa Điền rất chính xác, tuy rằng Stefan cũng không để ý đến ngôi vị Hoàng đế bất ngờ có được này, nhưng hiện tại ngôi vị Hoàng đế đã là của hẩn, là thứ thuộc về hẩn, Stefan sao có thể cho kẻ khác có cơ hội cấu kết?

“Bên phía Đông Xưởng, tiếp tục theo dõi bọn chúng chặt chẽ, đừng làm động tác nhỏ nào, sẽ có người đến thu dọn bọn chúng.”

“Vâng.”

Đàm Lỗ Tử nhận lệnh.

Vũ Hóa Điền chuyển đề tài.

“Trên triều có xảy ra chuyện gì lớn không?”

Tây Xưởng bọn họ chỉ có Vũ Hóa Điền có tư cách tham gia lâm triều (mấy kẻ kia đáng vẻ thật sự quá ‘đặc sắc’), nhưng hôm nay y không tham gia lâm triều, cho nên chỉ có thể hỏi thủ hạ một chút.

“Hôm nay lâm triều, Hoàng thượng hạ chỉ lệnh Hình Bộ tra rõ vụ án của Cổ Tinh Trung, hần sợ là không chạy được.”

Mã Tiến Lương vẫn chưa hề mở miệng nói.

“Thật đáng tiếc.”

Vũ Hóa Điền day day mi tâm, Cổ Tinh Trung tham tiền, có lão ở đó, Tây Xưởng bọn họ làm việc cũng thuận tiện hơn rất nhiều, hiện tại không còn con đường này nữa, tuy rằng không phải là tổn thất gì, nhưng dù sao cũng không được thuận tiện như trước.

Độc chủ nay được thánh sủng sâu nặng, không còn Cổ Tinh Trung thì cũng đâu có gì khác? Mấy thủ hạ không cho là đúng, lại không có ai dám mở miệng nhiều lời một câu, chỉ yên lặng cúi đầu, chờ Vũ Hóa Điền ra chỉ thị.

“Được rồi, các người đi làm việc của các người đi, Tiến Lương, chuyển hết công văn ngày hôm nay vào trong viện của ta.”

Y luôn cảm thấy hôm nay rất lạnh, rất muốn phơi nắng.

“Vâng.”

8. Chương 8: Cống Phẩm

Sau khi Cổ Tinh Trung bị bắt giam, Hoàng thượng hạ chỉ tra rõ án này, bởi vì thái độ của hần, hướng gió trong triều đình bắt đầu có thay đổi.

Các vị trung thần vốn có ý chê trách kín đáo việc Hoàng thượng tin sủng đám gian nịnh nay bỏ ra mười hai vạn phần nhiệt tình bắt đầu dâng sớ trên triều đình, tố cáo Cổ Tinh Trung, bên trong mỗi cái đều viết rõ ràng rành mạch từng tội trạng, ngay cả việc lão đi những đâu, bán chức quan gì cho những ai, cũng không trốn thoát khỏi mắt thần của những người này.

Nhưng tuy rằng rất bất mãn với việc đám gian nịnh cầm quyền, những vị đại thần này vẫn rất có lý trí không khiến việc này liên lụy đến hai Xưởng.

Đội vụ án của Cổ Tinh Trung được Hình Bộ tra xét rõ ràng, sau khi chứng thực chứng cứ trong tấu sớ của các đại thần là thật, Stefan vung tuyệt bút, đầy lòng từ bi phán Cổ Tinh Trung giờ Ngọ bị xử trảm.

Cổ Tinh Trung rơi đài rồi, thế lực phía sau lão cùng rất nhiều quan viên mua chức bị nhỏ cổ tận gốc, rất nhiều chức vị xuất hiện chỗ trống.

Chỗ trống rất nhiều, quan viên liền không đủ dùng. Cũng may Cổ Tinh Trung cũng không dám trắng trợn mua bán những chức quan cấp cao, những nơi có chỗ trống lớn nhất cũng chỉ từ chức quan ngũ phẩm trở xuống.

Stefan từ danh sách các đại thần tiến cử lựa chọn người thích hợp bổ sung vào những chức quan tương đối quan trọng, còn lại, tuyệt bút của hắn lại vung lên, tuyên bố năm nay mở thêm một khoa thi, dùng để bổ sung quan viên.

Hoàng băng vừa ra, thiên hạ rung động, toàn bộ học trò có tư cách bất kể già trẻ đều dồn hết sức lực tinh thần đọc sách, thề phải vinh quang lên bằng để báo đáp hoàng ân.

Năm Thành Hóa thứ chín, Lưu Đại và Hạng Trung đề nghị bãi bỏ Tây Dương, Stefan không đồng ý, ngược lại không để ý đến sự phản đối của đại thần, mở rộng thành viên và thuyền bè của Tây Dương, hơn nữa còn sắp xếp thủy sư đi hộ tống.

Đùa sao, hắn còn hy vọng mấy con thuyền Tây Dương này mang thêm nhiều đặc sản về một chút đâu, sao có thể đồng ý việc bãi bỏ.

Các đại thần trên triều náo loạn một trận, thấy thái độ Hoàng thượng kiên quyết, nay thuyền bè đã được phái ra ngoài, cũng đành từ bỏ tâm tư khuyên can.

Nhưng bởi vì phải điều động nhân lực, chuyện kiểm tra thủy sư Long Giang cũng bị dời lại sang năm sau, Đô đốc Đông Xưởng Vạn Dụ Lâu bởi vì chuyện của Cổ Tinh Trung, cũng không dám ăm ỉ quá mức, chỉ có thể vụng trộm tìm cách chặn những tầu só từ phía dưới dâng lên tố cáo lão, dự định tìm cơ hội khác diệt cỏ tận gốc.

Stefan biết việc này, cũng biết kế địch của Đông Xưởng là Tây Xưởng rất thích ý trong việc ngáng chân Vạn Dụ Lâu, cho nên hắn chiếm được tin tức trực tiếp, nhưng tạm thời hắn cũng không muốn động đến Đông Xưởng, vừa mới giải quyết một Cổ Tinh Trung đã khiến cho triều đình thiếu chút nữa vì không đủ nhân lực mà không thể hoạt động, nếu lúc này diệt trừ khối nhọt ác tính Đông Xưởng, chỉ sợ triều đình sẽ không còn được một nửa, cho nên hắn dự định đợi đến sau thì thi có đủ nhân tài dự trữ, mới tiếp tục giải quyết mối phiền toái này.

Đây cũng là năm Ha Mi, Lưu Cầu, Xiêm La tiến cống.

Phái Hồng Lư Khanh sắp xếp việc sứ giả các nước đến tiến cống, Stefan sai người nâng cống phẩm đến cho hắn xem qua, chọn lựa một ít trân bảo ban đến các cung, trong đó lấy nhiều thứ trân quý đưa đến Khôn Ninh cung nhất, sau đó lại chia đều các loại hoa quả tiến cống ra ban phát hết xuống, ngoại trừ phi tần trong hậu cung, không ít vương công đại thần cũng có được một ít. Lại có đủ các loài chim quý thú lạ đủ màu sắc được đưa đến các phòng chăn nuôi cẩn thận.

Mà những thứ thực sự đắt giá còn lại, đều bị Stefan bỏ vào trong kho riêng của mình.

“Hoàng thượng, những thứ này có muốn mang vào trong kho luôn không?”

Trương Mẫn nghe theo lời dẫn dò của Stefan nâng cống phẩm đi, lại nhìn về phía đồ được Stefan chọn ra, đặt thành một đống ở trên bàn.

Đống đồ đó rất quý, có Long tiên hương, gỗ mun, bảo thạch đủ màu sắc cùng với các loại da đủ kiểu loại..... Một đống linh tinh hỗn loại xếp lại với nhau.

Mắt thẩm mỹ của Stefan được thời gian tôi luyện tự nhiên là vô cùng tốt, hắn cầm một nhánh gỗ mun được điêu khắc thành một cây trâm trên bàn lên, toàn thể chiếc trâm màu đen mượt mà có khắc vân vân ở bên ngoài, đơn giản phóng khoáng, vừa thấy đã biết là loại dùng cho nam tử.

Cúi đầu ngẫm nghĩ, Stefan cầm khối ngọc bội vẫn đeo bên hông kéo xuống, đặt ở bên cạnh đống đồ kia.

“Đưa đến cho Vũ Hóa Điền đi, không cần tuyên chỉ.”

Trên mặt Trương Mẫn dao động, lên tiếng đáp vâng, tự mình tiến lên sửa soạn lại mấy thứ kia một chút rồi cho lại vào trong rương, khi cầm lấy ngọc bội thì, tay hắn đều run lên, ngọc bội này là khi Hoàng thượng được phong làm Thái tử, Tiên hoàng đã tặng cho Hoàng thượng, vẫn luôn được Hoàng thượng mang theo không bao giờ rời khỏi người, lúc này lại muốn đưa cho người khác, có thể thấy được Vũ Đô đốc kia quả thực là có được thánh tâm.

Nhớ đến khoảng thời gian này, Hoàng thượng vẫn luôn ngủ ở cung Càn Thanh, vốn không hề bước vào hậu cung một bước, tuy rằng mọi người trong hậu cung đều nói hắn đây là thấy thân mình Vạn Quý phi không tốt, không muốn nàng đau lòng, nhưng người trong cung Càn Thanh này đều biết, mỗi khi màn đêm buông xuống, một gương mặt tuấn mỹ nào đó, cũng bóng dáng khuynh thành kia sẽ xuất hiện ở trong tấm cung.

Đối với chuyện này, tất cả mọi người đều ngậm chặt miệng, một chút phong thanh cũng dám để lộ ra bên ngoài, có một vết xe đổ làm tấm gương, từ sau khi cộc ngầm trong cung Càn Thanh bị nhổ ra, lại giao cho Tây Xưởng xử lý, cuối cùng cũng không ai dám lộ ra bên ngoài chút lời không nên nói nào, hình phạt của Đại Minh quá mức khắc nghiệt và tàn nhẫn, không có ai muốn nếm thử cảm giác ấy.

Trương Mẫn dẫn theo người đi về phía cửa Tây Hoa, một rương cống phẩm lớn rất nặng, hai tiểu thái giám nâng rương ở phía sau thoáng chốc đã thở hổn hển.

Chỗ cửa Tây Hoa, thủ lĩnh thị vệ nhìn thấy người tâm phúc của Hoàng thượng đi đến trước mắt, lập tức đi đến, nịnh nọt:

“Trương công công đây là muốn đi đến chỗ nào vậy? Xem hai vị tiểu huynh đệ này mệt như thế, cần ta phái người giúp các ngài một đoạn đường không?”

“Không phiền đến Tần thị vệ, mấy thứ này là cống phẩm hôm nay ngoại bang đưa đến, Hoàng thượng lệnh ta mang đến gian Thượng Thiện, ngài chờ được hưởng thức ăn ngon đi.”

Trương Mẫn lạnh lùng nghiêm mặt, nói năng thận trọng.

Tần thị vệ kia thấy hắn không có ý định mở rương ra cho mình kiểm tra, cũng không dám nói thẳng, chỉ gật đầu nói ‘Trương công công vất vả rồi’ linh tinh gì đó, liền để cho bọn họ đi qua.

Đội Trương Mẫn đi xa rồi, nụ cười trên mặt Tần thị vệ liền biến mất, chỉ nhìn theo phương hướng hắn rời đi mà trầm tư.

“Thủ lĩnh, cái thùng kia vừa nhìn đã biết là không phải chứa đồ ăn. Sao không bắt họ mở thùng ra cho chúng ta xem?”

Thị vệ mới nhậm chức đi đến trước mặt Tần thị vệ, khó hiểu hỏi.

Tần thị vệ sau khi thu hồi ánh mắt liền liếc xéo tên kia một cái.

“Người thì biết cái gì, Hoàng thượng nói được là được, về sau vị Trương công công này đến đây liền mở một mắt nhắm một mắt, biết chưa?”

Nếu thị vệ mới này không phải là thân thích của hắn, hắn cũng lười nói mấy cái này.

Ra ngoài cửa Tây Hoa này quả thật là phương hướng đến gian Thượng Thiện, nhưng ở đẳng đó cũng có Tây Xưởng thống lĩnh nội cung hiện tại. Bất kể điều Trương Mẫn nói có phải thật sự hay không, kia cũng không phải vị chủ tử mà hắn có thể đắc tội.

“Đốc chủ, Trương Mẫn công công của cung Càn Thanh đến đây.”

Thị vệ đi vào thư phòng của Vũ Hóa Điền, hành lễ rồi báo cáo.

Vũ Hóa Điền cũng không ngẩng đầu lên, trong mắt chỉ có công văn trước mắt.

“Ngoại trừ hắn thì còn ai?”

Hiện tại cũng chỉ mới qua trưa, trước đây mỗi lần tuyên triệu đều là sau giờ Dậu, cho nên Trương Mẫn này đến hắn là không phải muốn y tiến cung.

“Hắn còn mang theo hai tiểu thái giám, nâng một cái rương lớn.”

Vũ Hóa Điền gác bút, đứng dậy.

“Hiện tại hắn đang ở đâu?”

“Đang chờ ở ngoại viện.”

Vũ Hóa Điền đi ra đón, chưa đi được bao lâu liền nhìn thấy Trương Mẫn.

“Không biết Trương công công đến đây, không tiếp đón từ xa.”

Vũ Hóa Điền ôm quyền thở dài.

“Nào có Vũ Đô đốc khách sáo rồi.”

Trương Mẫn cũng đáp lễ, chỉ chỉ vào chiếc rương ở phía sau.

“Hoàng thượng lệnh cho ta đem vài thứ lại đây cho Vũ Đô đốc, Vũ Đô đốc ngài xem mấy thứ này có được không?”

“Đây là?”

Vũ Hóa Điền nhìn về phía cái thùng.

Trương Mẫn thấy ở đây không có người ngoài, cũng không giấu diếm.

“Đều là cống phẩm từ ngoại bang, Hoàng thượng lệnh cho ta đưa đến.”

Vũ Hóa Điền cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

“Trước đó Hoàng thượng không phải đã sớm ban thưởng hết rồi, sao lại còn đây?”

Sáng nay Hoàng thượng cho đưa cống phẩm đến chỗ vương công đại thần, Tây Xưởng này của y cũng được không ít, Vũ Hóa Điền không ngờ là hiện tại còn đưa đến tiếp.

“Vũ Đô đốc chủ, ngài xem nơi này cũng không phải là chỗ nói chuyện.”

Trương Mẫn khó xử.

Vũ Hóa Điền nhớ ra đây là ngoài cửa viện của y, đón khách ở ngay đây quả thực có chút thất lễ, liền mời Trương Mẫn vào viện, ngồi ở chính đường.

Trương Mẫn uống một ngụm trà, lệnh hai tiểu thái giám đi ra ngoài, tự mình mở rương ra.

“Những thứ ở đây là đồ tốt Hoàng thượng tự mình chọn ra, Đô đốc nhìn xem có thích không.”

Hắn lấy ngọc bội và cây trâm bằng gỗ mun từ trong rương ra, đưa cho Vũ Hóa Điền.

Vũ Hóa Điền liếc mắt nhìn quét đồ vật đủ màu sắc trong rương một lần, quả thực là đồ tốt nhất trong cống phẩm ngoại bang đưa đến lần này, thu mất, tiếp nhận ngọc bội và cây trâm gỗ mun Trương Mẫn đưa đến, chỉ cảm thấy ngọc bội này nhìn có chút quen mắt, không khỏi nhìn về phía Trương Mẫn, hy vọng hắn có thể giải thích nghi hoặc này.

Trương Mẫn cười nhẹ, chất giọng của hắn vốn hơi nhõn nhưng cũng không khó nghe, nhưng hắn cố ý đè thấp giọng nói, nghe vào có chút kỳ lạ.

“Cây trâm này ta thấy Hoàng thượng nhìn rất lâu, chắc là cực kỳ thích, về phần ngọc bội kia, đó chính là khi Hoàng thượng được phong làm Thái tử, Tiên hoàng đã tặng cho người, Hoàng thượng đến giờ vẫn luôn mang theo người, lúc này lại tặng Đô đốc, có thể thấy được trong lòng Hoàng thượng đối với Đô đốc vô cùng tốt.”

Trương Mẫn cũng biết là mặc dù hàng đêm Vũ Hóa Điền đều ngủ ở cung Càn Thanh, Hoàng thượng lại chưa từng tỏ vẻ gì, đừng nói ban thưởng, cho dù là ban ngày nhìn thấy, cũng không liếc mắt nhìn nhiều thêm một cái, điều này khiến không ít kẻ không rõ chân tướng cười thầm Vũ Hóa Điền tự đưa mình lên lại không được báo đáp, thật sự là tiền mất tật mang.

Chỉ sợ là trong lòng Vũ Hóa Điền cũng không được thoải mái – không thấy mấy tên nói lếu láo đều bị y bắt bí rồi xử lý sao – nhưng Hoàng thượng bắt giữ bí mật, có ai dám nói thêm gì nữa?

Vũ Hóa Điền vuốt ve ngọc bội trong tay, ngọc bội này là ngọc Hòa Điền tốt nhất, toàn bộ màu tuyết trắng, không có một chút tạp sắc, nhưng thợ khắc ngọc bội không tính là quá khéo, mặt ngoài dùng vân vân và cánh dơi tạo thành ‘Lưu vân bách phúc’, vân vân như ý, kéo dài không ngừng, ý là lâu dài, ‘biên phúc’, tượng trưng cho hạnh phúc, là như ý hoặc hạnh phúc kéo dài vô tận. Có thể thấy được tặng vật này là mang theo tâm ý của người tặng.

Bề ngoài ngọc bội này bóng loáng, đó là cảm xúc mềm nhũn do hằng năm ngắm nghía vuốt ve tạo thành, có thể thấy được là chủ nhân rất thích ngọc bội này.

“Nghe nói, khối ngọc bội này là do Tiên hoàng tự mình khắc nên mà.”

Trương Mẫn thấy y không nói lời nào, liền bồi thêm một câu.

Vũ Hóa Điền ngậy người một lát, rồi mới nói với Trương Mẫn.

“Làm phiền Trương công công vất vả một chuyến này, thỉnh mang theo lời cảm ơn của ta chuyển đến Hoàng thượng.”

Nói xong liền lấy mấy viên bảo thạch trong rương ra, đặt vào trong tay Trương Mẫn.

Trương Mẫn nói mấy câu khách sáo, mang theo người rời đi.

9. Chương 9: Tắm Rửa

Trương Mẫn đi rồi, Vũ Hóa Điền vẫn ngồi ở chính đường như trước, cầm ngọc bội trong tay, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Mã Tiến Lương đi đến, nhìn thùng đồ vật trên mặt đất, xin chỉ thị của Vũ Hóa Điền.

“Đốc chủ, mấy thứ này cần cho vào trong kho đúng không?”

Là Đại đương đầu của Tây Xưởng, Mã Tiến Lương phần lớn thời gian càng giống như người hầu bên cạnh Vũ Hóa Điền, việc lớn nhỏ bên cạnh Vũ Hóa Điền, đều do hắn quản lý.

Vũ Hóa Điền hoàn hồn, nhìn cây trâm bằng gỗ mun trên bàn, cầm lấy nó cùng ngọc bội bỏ vào trong ngực.

“Để lại một hộp bảo thạch, còn lại người chia với đám Đàm Lỗ Tử đi, những cái khác các người tự mình chọn vài thứ, thích thì lấy. Chọn xong rồi lại cho vào trong kho.”

“Vâng.”

Mã Tiến Lương đáp, sau đó hai tay nhấc cái thùng mà hai tiểu thái giám vừa rời vừa nâng vừa thở hổn hển ra ngoài, giống như cái thùng này không hề có chút sức nặng nào.

“Chuẩn bị nước cho ta, ta muốn tắm rửa.”

Phía sau, Vũ Hóa Điền nói.

Bước chân Mã Tiến Lương rời đi dừng lại một chút.

“Nô tài đi chuẩn bị.”

Trong phòng tắm ngập tràn hơi nước, Vũ Hóa Điền ngồi ở trong thùng tắm, nhắm mắt lại hưởng thụ hơi nước nóng ấm, da thịt trắng nõn bị hơi nóng nhuộm thành màu hồng nhạt, trên đó có vài đốm nhỏ như hoa mai, trải một chỗ phải một chỗ, yêu điểm động lòng người.

Sau bình phong truyền đến tiếng động nhẹ nhàng, thật sự rất nhẹ, nhưng vẫn không trốn thoát được khỏi lỗ tai của Vũ Hóa Điền.

“Ai?!”

Gầm lên một tiếng giận dữ, Vũ Hóa Điền thuận tay chộp lấy miếng xà bông bên cạnh, coi như ám khí mà phóng qua, cầm lấy nội y khoác lên người, thân thể bay lên không, vẽ lên một độ cung xinh đẹp trong không trung, rơi xuống trên ghế.

Gương mặt y mang theo sát khí nhìn bình phong kia, chỉ thấy trên bình phong có thêm một lỗ hổng, đúng là do y dùng xà bông ném xuyên qua bình phong bắn về phía người ở đằng sau.

“Tính tình đúng là lớn thật.”

Tiếng cười trầm thấp truyền đến từ phía sau bình phong, một thân ảnh minh hoàng đi ra.

Stefan cầm xà bông Vũ Hóa Điền dùng để đánh hắt trong tay đi ra, tay có chút trơn dính, hắt buông xà bông, đưa tay vào trong thùng tắm rửa sạch, cầm khăn vải bên cạnh lau khô, lúc này mới đi về phía Vũ Hóa Điền.

Vũ Hóa Điền có chút ngoài ý muốn khi thấy người đến lại là hắt, vừa thâm suy nghĩ trong lòng công phu của hắt rốt cuộc cao đến mức nào, vừa hé miệng nói:

“Hoàng thượng đến sao không phái người đến trước báo một tiếng, đột nhiên đi vào thế này, nô còn tưởng là gặp trộm chứ.”

“Còn ai dám vào nơi này của người làm trộm sao?”

Stefan nhìn dáng vẻ xiêm áo không chỉnh tề của Vũ Hóa Điền, đáy mắt không ngừng lóe lên tia sáng u ám.

Bởi vì tình thế cấp bách, Vũ Hóa Điền chỉ cầm lấy nội y khoác lên người, nửa đầu vai cũng lộ ở bên ngoài, mái tóc dài ướt át xoa trên đầu vai, mơ hồ còn nhìn thấy hồng anh trước ngực như ẩn như hiện, nhìn xuống, nội y hơi dài che phủ không quá gốc đùi, lộ ra hai đùi thon dài trắng nõn, phong cảnh bên dưới nhìn không rõ, lại càng khiến người say mê.

“Cho dù làm trộm, chỉ sợ cũng là tên trộm phong nhã đến trộm hương trộm ngọc.”

Stefan thuận tay cầm một lọn tóc ướt át, đặt ở chóp mũi hít nhẹ một hơi, trong hơi nước lộ ra chút hương thơm nhàn nhạt, là mùi của xà bông vừa rồi.

Vũ Hóa Điền không định dây dưa nhiều về vấn đề này với hắt, y đứng lên, nhẹ nhàng đi về phía bình phong lấy y phục của mình, bắt đầu mặc vào ở ngay trước mặt Stefan.

“Hôm nay Hoàng thượng tới là có chuyện gì?”

Không hề hỏi hắt đi vào bằng cách nào.

“Cả ngày đứng ở trong cung không có ai trò chuyện, trẫm muốn đi ra ngoài dạo một chút, sao nào, Vũ Đốc chủ không thích nhìn thấy trẫm sao?”

Stefan ôm lấy y từ phía sau, đầu tựa lên bả vai y, vành tai và tóc mai chạm nhau.

“Hoàng thượng nói đùa.”

Vũ Hóa Điền để hắt ôm, không nói thích, cũng không nói không thích, trong khoảng thời gian ở chung này, y đã không còn sinh ra phản ứng phòng bị với việc người này bắt chọt đến gần nữa.

“Hôm nay trẫm muốn ra ngoài đi dạo, không biết Vũ Đốc chủ có nguyện đi theo?”

Miệng nói chuyện, tay của Stefan cùng ngày càng hạnh kiểm xấu, đưa vào trong nội y, trái xoa phải nhéo, sờ sảng ăn đến không biết chán.

Vũ Hóa Điền gần đây đã là ăn ngon biết mùi, càng ngày càng không có sức chống cự với thủ đoạn của Stefan, chỉ một lát sau đã thở dốc, cả người mềm nhũn như bông, gương mặt tuần tú tràn đầy xuân tình nhộn nhạo, thật là mê chết người.

Stefan thấy thế, sao còn nhẫn được, bàn tay to chụp đến, ôm người đi đến nhụyễn tháp dùng để nghỉ ngơi bên cạnh.

Nằm lên nhụyễn tháp rồi, Vũ Hóa Điền còn chưa kịp phản ứng lại, nam nhân đã đè ép xuống, hôn lên môi y, vừa điểm nhẹ vừa liếm cắn tác quái ở trong miệng.

Trên người cũng có một đôi tay, nơi này một chút nơi kia một chút đốt lửa khắp nơi, Vũ Hóa Điền không cam chịu yếu thế, cũng đưa tay kéo áo nam nhân xuống.

Stefan cảm giác được phản ứng của y, nhịn không được mỉm cười.

“Xem ra mấy ngày này người học được không ít đâu.”

“Được Hoàng thượng dạy dỗ, nô sao có thể không học tập cẩn thận chứ?”

Vũ Hóa Điền liếc mắt nhìn hắn, đáng vẻ vô cùng xinh đẹp.

“Phải không, vậy để cho trẫm xem xem, người đã học được bao nhiêu rồi.”

Bàn tay to của Stefan lôi kéo, trực tiếp lột sạch người dưới thân, bắt đầu hưởng thụ món ăn ngon này.....

Bởi vì ‘vận động’ quá độ, hơn nữa viện này thật sự không phải nơi quá lý tưởng, hiện tại thất lực của Vũ Hóa Điền đau đến mức giống như không phải của mình, vì thế dự định ra ngoài dạo phố ban đầu bị trì hoãn lại.

Stefan cũng không cảm thấy đáng tiếc, lúc này hắn đang ngồi ở bên nhuyển thác, xoa eo nhỏ cho Vũ Hóa Điền.

Được xoa đến thoải mái, Vũ Hóa Điền thích ý hừ hừ hai tiếng, xương cốt cũng không còn nhức mỏi, y liền nhồm dậy khỏi nhuyển thác, sửa sang lại y phục của mình.

“Hoàng thượng không phải là muốn ra ngoài dạo sao? Cần nô dẫn người theo bảo vệ không?”

Vũ Hóa Điền dùng nội lực sấy khô tóc, lấy lược chải rối chải.

Stefan thấy y chải đầu, ngồi ở bên cạnh nhìn. Nghe xong lời y nói liền gật đầu, hắn cũng biết ở đây chỉ cần là người có thân phận ra ngoài đều phải mang theo vài người bảo vệ, không chỉ vì ra vẻ, còn là vì an tâm, huống chi hiện tại hắn là Hoàng đế, người đi theo càng không thể thiếu.

Trên mặt bàn trước gương đồng có bày vài thứ đồ nhỏ, trong đó còn có cả chiếc trâm bằng gỗ mun mà trước đó Stefan phái người mang đến, Vũ Hóa Điền nhìn nó cùng trâm ngọc trước nay mình vẫn dùng, cuối cùng vẫn cầm lấy trâm gỗ mun, cầm tóc đã chải mượt bó chặt lại.

Stefan thấy thế, đáy mắt có hơn một chút nhu hòa.

Vũ Hóa Điền từ ảnh ngược trong gương đồng chú ý đến vẻ mặt của hắn, khóe môi cũng nhếch lên thành nụ cười có chút ý tứ sâu xa.

Bó tóc xong, Vũ Hóa Điền đứng dậy, nhìn Stefan, thấy hắn một thân long bào, nhẵn mày.

“Hoàng thượng mặc như vậy không thể đi ra được, không bằng nô tìm một bộ thường phục đến cho ngài thay.”

Stefan gật đầu, Vũ Hóa Điền liền mang theo hắn đi ra khỏi phòng tắm, tìm người chuẩn bị y phục.

Thị vệ canh gác ở bên ngoài vừa nghi hoặc cũng vừa khiếp sợ, bọn họ căn bản không phát hiện Hoàng thượng đến rồi đi vào từ lúc nào, nơm nớp lo sợ hành lễ, xoay người đi chuẩn bị.

Rất nhanh, trước mặt Stefan có thêm một bộ thường phục mà người thường hay mặc – đương nhiên, đáng vẻ bình thường, mặt cũng được hóa trang cực tốt.

Stefan thay quần áo xong cùng với Vũ Hóa Điền cũng đã thay quần áo, mang theo vài thị vệ trong Xưởng mặc thường phục đi ra khỏi Tây Xưởng – Đám người Mã Tiến Lương vì có đáng vẻ quá ‘đặc sắc’, bị để lại ở Tây Xưởng

10. Chương 10: Đi Dạo Phố

Ngã tư đường phồn hoa, người trên đường đi tới đi lui, người bán rong buôn bán hàng hóa, nhìn người tới ta đi náo nhiệt như vậy, thật ra đều đang chú ý đến hai nam tử đang chậm rãi bước ở trên đường.

Đó là hai nam tử vô cùng xuất chúng, không chỉ có dung mạo xuất chúng, khí chất lại vạm vỡ không có một ai, người hơi cao ở bên trái kia, một thân thường phục bình thường màu xám, trên người không có

nhieu phục sức, nhưng mỗi cử chỉ hành động của hắn đều là tao nhã quý khí, khiến người ta sinh tự ti trong lòng.

Mà người ở bên phải thì, gương mặt tú lệ hơn cả nữ tử, cũng không khiến người ta cảm thấy nữ tính, ngược lại khí thế bức người, một thân y phục thư sinh màu trắng lại khiến người ta đặc biệt cảm thấy đẹp dễ rục rở.

Đây là hai nam tử tốt đỉnh, nhưng khi đứng chung một chỗ thì, lại hài hòa ngoài ý muốn.

Ánh mắt của mọi người ở đây đều đang chú ý bọn họ, về phần mấy thị vệ của Xưởng đi theo sau, trực tiếp bị bỏ lơ.

Stefan cũng mặc kệ ánh mắt của những người đó, cho đến bây giờ hắn vẫn luôn là tiêu điểm của mọi người, sớm quen với việc bị người khác nhìn chăm chú.

Mà cũng giống vậy, Vũ Hóa Điền không cho rằng mình cần phải đi chú ý xem mấy con kiến hôi này nhìn y như thế nào.

Hai người không chút bận tâm đi dạo phố, Stefan đã sớm muốn đi dạo, hắn luôn tràn ngập tò mò với tất cả mọi thứ của thế giới này.

Vũ Hóa Điền không có hứng thú với những thứ đó, hơn nữa thân thể không quá thoải mái, một đường đi theo Stefan, sắc mặt tất nhiên không thể tốt lắm, mặt lạnh nghiêm lại khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Stefan vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Vũ Hóa Điền lạnh mặt nghiêm nghị, vẻ mặt không kiên nhẫn, tay còn cố ý vô tình đảo qua bên hông.

Thấy vậy, Stefan buông thứ đang cầm trong tay ngấm ngấm xuống.

“Ta hơi đói bụng, gần đây có chỗ ăn nào nổi tiếng không?”

Vũ Hóa Điền cũng không biết quanh đây có chỗ nào có thể ăn không, mắt đảo hoa khê liếc, nhìn về Xưởng vệ phía sau.

Xưởng vệ đi theo đều biết thân phận của Stefan, lập tức có người trả lời:

“Phía trước có một ‘Lai Khách Cư’, đồ ăn ở nơi đó nổi tiếng nhất ở phủ Thuận Thiên, phòng cũng rất lịch sự tao nhã.”

“Vậy đến đó, đi trước dẫn đường đi.”

Stefan vỗ tay nói.

“Vâng.”

Một người đi từ trong đám Xưởng vệ ra, cung kính đi ở đằng trước dẫn đường.

“Thủ hạ này của ngươi tố chất không tệ, biết nghe lời.”

Stefan đến gần Vũ Hóa Điền, ghé vào lỗ tai y thấp giọng nói.

Đây là đương nhiên. Khóe môi Vũ Hóa Điền hơi nhếch, vừa nhìn đã biết là tâm tình rất tốt. Y rất hài lòng với những thủ hạ này, võ công khá, làm việc cũng coi như có chừng mực, quan trọng là bọn họ đủ trung thành, nghe lời, mình nói thế nào sẽ là thế đó.

Vũ Hóa Điền là một người cực kỳ kiêu ngạo, cho dù là ở trước mặt Stefan, y cũng sẽ không khúm núm, cho dù miệng vừa nói xong những lời khen tặng, trên mặt cũng là dáng vẻ ‘Ta nói chuyện với người chính là vinh hạnh của người’, mỗi lần nhìn thấy Stefan đều buồn cười, nhưng cũng không thật sự cười ra tiếng, chỉ sợ sẽ chọc cho y không vui, phẩy tay bỏ đi.

Hiện tại hắn rất là vừa lòng với bạn giường này, không có ý nghĩ muốn thay đổi người.

‘Lai Khách Cư’ quả thật rất nổi tiếng ở phủ Thuận Thiên, cho dù không phải giờ cơm, nhưng khi đám bọn họ đến Lai Khách Cư, gian phòng to như vậy đã gần như không còn chỗ trống.

Bọn họ vừa đến cửa liền có tiểu nhị đến đây dẫn đường cho họ lên nhà gian ở tầng hai.

Nhà gian không lớn, bài trí cũng không tẻ lắm, mặt tường tựa vào bên kia hành lang còn mở cửa sổ, để khách nhân có thể nhìn thấy khung cảnh ở dưới lầu.

Tùy tiện dọn đồ tiểu nhị vài món ăn đứng đầu ở nơi này, vừa gọi một bình trà, Stefan liền có hứng thú hỏi tiểu nhị đang rót trà cho bọn họ.

“Việc làm ăn ở nơi này vẫn luôn tốt như vậy?”

“Đúng vậy, cửa hàng này của chúng ta là tốt nhất quanh đây.”

Tiểu nhị vừa nói vừa bày ra dáng vẻ tự hào.

“Nhưng hôm nay tốt hơn bình thường là bởi vì ông chủ của chúng ta mời tiên sinh kể chuyện nổi tiếng nhất trong kinh thành đến đây kể chuyện, không ít người đều là đến vì tiên sinh kể chuyện kia.”

Gật gật đầu, Stefan không đặt thêm câu hỏi nào nữa.

Vũ Hóa Điền nhận lấy ấm trà trong tay tiểu nhị, rót đầy cho Stefan.

“Nếu gia có hứng thú, liền gọi người về đi, mỗi ngày đều kể chuyện cho ngài nghe được không?”

Stefan cầm trà lên uống một ngụm, dáng vẻ rất dễ nhìn, nhưng thực ra hắn cũng không biết thưởng thức trà, thậm chí còn không thích thứ đồ uống có vị đắng này, hắn vẫn yêu rượu đỏ hơn.

“Vậy thì không có gì vui, nghe ở đây một chút là được rồi, tiểu nhị, bao giờ bắt đầu kể chuyện thế?”

“Sắp rồi.”

Tiểu nhị khom lưng cúi đầu, hắn làm tiểu nhị trong Lai Khách Cư này lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp được khách nhân có khí chất xuất chúng đến thế, còn là một lần hai người đến, khí phách trên người kia khiến cho hắn theo bản năng phải cung kính, không giống như với khách nhân khác, ngoài mặt thì cung kính nhưng trong lòng không coi là gì.

Đuổi tiểu nhị đi xuống rồi, trong nhà gian chỉ còn lại hai người bọn họ, Xưởng vệ đều đứng canh giữ bên ngoài, cửa sổ cũng bị bọn họ đóng lại.

“Nếu vẫn không thoải mái thì nghỉ ngơi một lát, muốn ta lại xoa cho người thêm không?”

Hỏi thì hỏi, Stefan đã sớm kéo người lại đây xoa eo cho y.

Vũ Hóa Điền không từ chối sự phục vụ của hắn, cho dù người kia là người lãnh đạo trực tiếp của y, là người đứng đầu thiên hạ này.

Y cứ lười biếng tựa ở bên bàn như vậy, neho mắt hưởng thụ, Stefan ở phía sau nhẹ nhàng xoa bóp eo cho y, lực đạo không chế rất tốt, động tác thành thạo tuyệt không giống như việc một Hoàng đế nên biết.

Muốn không thành thạo cũng không được, gần đây mỗi ngày Stefan đều phải xoa bóp cho Vũ Hóa Điền, bởi vì người này ngoại trừ yêu sạch sẽ ra còn cực kỳ sĩ diện, Stefan từng muốn tìm một tiểu thái giám biết xoa bóp rất giỏi làm cho y, lại bị từ chối không chút khách khí, dáng vẻ mặt nhăn mày nhíu kia lại khiến lòng hắn không nở, vì thế việc xoa bóp này chỉ có thể để hắn tự tay làm.

Dù sao đây cũng là một loại tình thú không phải sao? Stefan tỏ vẻ hắn rất thích phần công việc này.

Tiểu nhị mang điểm tâm đến đây, sau khi được cho phép, mở cửa ra liền nhìn thấy một màn này, trong lòng có chút hiểu rõ, ngay cả tươi cười cũng thêm phần mờ ám.

Vũ Hóa Điền tự nhiên là chú ý đến nụ cười của hắn, nhưng y không nhúc nhích, nếu đã làm y cũng không sợ người ta nói, nếu không thức thời, trực tiếp giải quyết là được.

“Hai vị gia, bên phòng bếp còn có chút việc, phiền hai vị chờ thêm một lát, ăn trước chút rau trộn điểm tâm, đồ ăn còn lại sẽ lập tức được mang lên.”

Tiểu nhị đặt mấy món rau trộn xuống bàn, cũng không ở lâu thêm, ra khỏi cửa đến phòng bếp chờ chỗ đồ ăn còn lại.

Lúc đi hán nghĩ, vốn còn muốn hỏi khách nhân một chút rằng có muốn kêu người hát một khúc không, hiện tại xem ra là không cần, không nghĩ tới bọn họ lại thích loại giọng này.

Nhưng dáng vẻ của vị kia quả thực là xuất sắc, còn đẹp hơn cả hoa khô trong hoa lâu kia, vị gia đó cũng thật có phúc. Tiểu nhị thầm hâm mộ trong lòng, nhưng trên mặt cũng không dám có chút biểu hiện nào, vị mỹ nhân kia vừa nhìn đã biết là không dễ chọc.

Đồ ăn bưng lên bàn, tự nhiên là muốn dùng cơm. Vũ Hóa Điền ngồi dậy, Stefan cũng tự nhiên mà dừng xoa bóp, hần cầm đũa lên gấp chút đồ ăn bỏ vào trong bát của Vũ Hóa Điền, mới lại gấp thêm một đũa bỏ vào trong miệng, bắt đầu nhấm nháp.

Vũ Hóa Điền nhìn nhìn thịt ở trong bát, lại nhìn nhìn Stefan bắt đầu dùng bữa không hề mở miệng.

Này thật sự là có chút thân mật.

Ngẫm nghĩ một chút, y vẫn là gấp thịt lên ăn.

Sau khi ăn xong miếng thịt trong miệng, tiểu nhị lại bưng đồ ăn nóng lên, vì thế trong bát của y có thêm một miếng cá hấp quế.

Tiếp đó là sườn kinh đô, thịt anh đào, giò đường phèn, thịt đệ nhất, đậu hũ phỉ thúy, canh ngó sen tơ tằm,..... Mỗi một món ăn, Stefan luôn gấp cho y miếng đầu tiên sau đó mới tự mình ăn, Vũ Hóa Điền bắt đầu hoài nghi không biết có phải là hần đang dùng mình để nghiệm độc không.

Nhưng ăn không nói ngủ không nói, hai người đều là người cực kỳ chú ý lễ tiết, cho nên Vũ Hóa Điền không hỏi gì cả, cúi đầu ăn cơm.

Dưới lầu vang lên tiếng gõ phách, tiếp đó là người kể chuyện bắt đầu kể chuyện xưa, Stefan nghiêng tai lắng nghe một lát, chỉ đơn giản là chút chuyện xưa về hiệp khách giang hồ trừ ác an dân, tuy rằng bên ngoài vang lên tiếng người ủng hộ không ngừng, nhưng đối với một tên bất tử già nua đã từng trải qua thời đại tin tức bùng nổ mà nói, chuyện xưa và cầu huyết rất không thú vị, chỉ nghe một lát, hần liền không chú ý nữa.

Ngược lại Vũ Hóa Điền nghe được một lát liền lộ ra một nụ cười hiểu rõ, chuyện xưa về hiệp khách giết gian thần cứu trung lương này nghe vào còn không phải giống sự kiện hiệp khách Triệu Hoài An hiện tại đang nổi tiếng như cồn trên giang hồ vì lần lượt giết hết lũ đứng đầu Đông Xưởng sao? Người kể chuyện này quả thực là dám nói, nơi này chính là dưới chân thiên tử, là địa phương mà Đông Xưởng có thể lực nhất.

Quả nhiên không bao lâu sau, tiếng kể chuyện ở dưới lầu liền không còn, tiếng dạy dỗ ầm ĩ cùng tiếng đồ vật bị vỡ đạn xen vào nhau khiến người ta có muốn bỏ qua cũng khó.

Stefan nhíu mày, gọi Xưởng vệ bên ngoài đến.

“Tầng dưới xảy ra chuyện gì?”

Xưởng vệ kia đưa mắt nhìn Vũ Hóa Điền, mới trả lời:

“Là Xưởng vệ của Đông Xưởng, bọn họ nói người kể chuyện dám ngông cuồng bàn luận về mệnh quan triều đình, muốn áp tải ông ta đi thẩm vấn.”

Stefan nhíu mày, Đông Xưởng không cần cơ quan tư pháp phê chuẩn, có thể tùy ý giám sát truy bắt thần dân là quyền lợi được Minh Thành Tổ Chu Lệ giao cho, đó là tổ tông hiện tại trên danh nghĩa của hần, hần thật đúng là khó mà nói được gì, nhưng điều này không có nghĩa là hần cho phép bọn người kia làm càn ở trước mặt mình.

“Người kể chuyện kia kể chuyện cũng không tệ lắm, lại không chỉ mặt nói tên, sao có thể nói là ngông cuồng bàn luận về mệnh quan triều đình, đuổi bọn chúng đi, thật sự là ăn một bữa cơm cũng không được yên tĩnh.”

Xem ra Đông Xưởng vẫn nên giải quyết đi thì tốt hơn.

“Vâng.”

Xưởng vệ tuân lệnh lui ra ngoài, đến can thiệp vào đám Xưởng vệ ở tầng dưới, hà, ngày thường mấy tên Xưởng vệ trong Đông Xưởng này vẫn luôn khinh thường bọn họ, hôm nay nhất định phải cho bọn chúng biết tay một chút.

Tầng dưới quả nhiên nhanh chóng không còn tiếng động nào, người kể chuyện cũng nhanh chóng tiếp tục kể chuyện.

Khi Stefan cơm nước xong mang theo người đi xuống thì, trong phòng lập tức yên lặng, vừa rồi người không bị dọa chạy cùng đám chưởng quầy tiểu nhị của Lai Khách Cư đều thấy rõ ràng tùy tùng bên người hai vị này xuống dưới nói với Xưởng vệ của Đông Xưởng kia mấy câu, đối phương liền tỏ ra sợ hãi mang theo người rời đi, bọn họ liền lập tức hiểu được hai người này không đơn giản, quan viên vào trong Lai Khách Cư dùng cơm nghe chuyện cũng không ít, trước kia không để ý, hiện tại đánh giá cẩn thận liền phát hiện ra thân phận của hai người.

Stefan cũng mặc kệ mấy việc này, khi những người kia còn đang do dự có nên đi ra hành lễ, hoặc là tỏ ra không phát hiện thân phận của hắn thì, liền mang theo người đi ra khỏi Lai Khách Cư.

11. Chương 11: Họ Vạn Không Có Kẻ Nào Là Người Tốt

Chuyện của Đông Xưởng khiến cho lão đại Stefan khó chịu, vì thế tuyệt bút của hắn vung lên, để Vạn Dụ Lâu nhận chức danh Khâm Sai dẫn theo đám thủ hạ trụ cột của gã đi kiểm duyệt xưởng đóng tàu của thủy sư ở Long Giang – đầu rấn không ở, đám rấn mất đầu ở Đông Xưởng mới dễ giải quyết không phải ư?

Vạn Dụ Lâu ồn ào mang người rời đi, không hề biết rằng lần này gã đi sẽ không về được nữa.

Đương nhiên, lúc này cũng không có người nào biết Đông Xưởng sẽ nhanh chóng sụp đổ.

Stefan vốn định thừa dịp khoảng thời gian Vạn Dụ Lâu không có ở trong kinh thành nhỏ cổ tận gốc Đông Xưởng, kết quả là trước khi hắn muốn ra tay, Vạn Quý phi đã hết bệnh.

Sau đó, trong hậu cung lại có vài cung nữ chết, tất cả đều là người đang có mang.

Tuy rằng nói nữ nhân trong hậu cung đều là của một mình Hoàng thượng, nhưng là một ma cà rồng phương Tây, Stefan vẫn không thể hiểu rõ được loại chế độ này, nam nữ hoan ái không phải là rất bình thường sao? Hơn nữa hắn cho rằng mình cũng không cần nhiều nữ nhân đến thế.

Ma cà rồng thích hưởng lạc lại có cuộc sống cá nhân hỗn loạn tởm vẽ, cung nữ trong hậu cung tư thông với thị vệ thì tư thông, tuy rằng phạm vào cung quy, nhưng trừng phạt một chút là được, cần gì phải muốn mạng người? Muốn mạng người cũng thôi đi, không nên hạ độc, một đám chảy máu bảy chỗ, khiến cho toàn bộ Hoàng cung bay đầy mùi máu tươi hư thối, thật sự là làm cho hắn ăn uống cũng không ngon.

Quả nhiên việc đầu tiên hắn nên làm vẫn là thu phục mỹ nhân độc như bò cạp này.

Ôm suy nghĩ như thế, Stefan vung tay áo lên, mang theo cung nhân đi đến cung Khôn Ninh.

“Sao Hoàng thượng lại đến đây?”

Thỉnh an xong, Vạn Quý phi một thân hoa lệ còn cẩn thận hóa trang một chút, gương mặt vẫn mang theo chút tái nhợt, hỏi:

“Này còn không phải là đến thăm nàng sao? Nghe nói ái phi đã hết bệnh rồi, trong lòng trẫm rất an ủi.”

Stefan cầm lấy hai tay nàng, vẻ mặt vui mừng, đáy lòng lại không ngừng chán ghét, mùi máu trên người nữ nhân này càng lúc càng khó ngửi.

“Ái phi đã khỏe chưa?”

Vạn Quý phi then thùng gật đầu.

“Vâng, bệnh của nô tỳ đã không còn đáng ngại.”

Bị bệnh hơn nửa tháng, tuy rằng mỗi ngày Hoàng thượng đều đưa đến không ít thứ, nhưng không thấy người đến, Vạn Quý phi cũng rất lo lắng, nếu trong khoảng thời gian này Hoàng thượng bị hồ ly tinh không biết xấu hổ nào quyến rũ mất thì làm sao đây? Có tử tỳ thì phải làm thế nào? Tuổi của nàng dù sao cũng không còn nhỏ, lại không thể sinh con nữa, sao có thể so được với đám nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp như hoa kia?

Sau đó, trong lúc Vạn Quý phi càng nghĩ càng lo lắng thì, có người đến bẩm báo, trong cung lại có người mang thai.....

Vạn Quý phi đổ kị, cho dù đây không phải tử tỳ của Hoàng thượng, nàng cũng đổ kị những người kia có thể mang thai, tâm tư của Vạn Quý phi đã sớm vạn vọ hy vọng mọi người cũng giống như nàng, không thể sinh con, không có con.

Cho nên nàng ban độc được ác độc nhất, khiến cho những cung nữ này tuyệt vọng trong thống khổ tột cùng, nhìn thai nhi trong bụng hóa thành máu chảy ra, nhìn thứ vạn vọ không còn hình người ấy, biến thành chất lỏng rỉ ra.

Cảnh đó thật sự là quá xinh đẹp kỳ diệu! Vạn Quý phi hoàn toàn trở nên biến thái mỗi khi nhớ đến một màn ấy, liền nhin không được mà toàn thân run rẩy, đó không phải sợ hãi, mà là phản ứng khi hưng phấn đến cực hạn.

Stefan cũng không biết suy nghĩ này của Vạn Quý phi, nếu hắn biết hẳn chắc chắn sẽ cho nàng tự mình trải nghiệm một chút loại ‘tuyệt vời’ này.

“Hết bệnh rồi cũng phải chú ý tinh dưỡng, đừng để lại bị bệnh, trầm nhin mà đau lòng.”

Stefan bày ra vẻ mặt dịu dàng, giả vờ giả vịt cũng là điểm mạnh của hắn.

“Nô tỳ đã biết.”

Vạn Quý phi cúi đầu cười khẽ.

“Hoàng thượng, nô tỳ nghe nói gần đây xương cốt thân thể của Hoàng hậu cũng không được khỏe, lại còn phải quản lý hậu cung, sợ là có chút không chịu nổi, người xem chuyện của hậu cung này, liệu có nên tìm thêm một người chia sẻ với ngài ấy một chút không?”

Trong khoảng thời gian này Vạn Quý phi dưỡng bệnh ở cung Khôn Ninh, chuyện lớn nhỏ trong hậu cung đều do Hoàng hậu Vương thị xử lý. Tuy rằng hiện tại vị Vương Hoàng hậu này là một người biết tiến lùi, cũng không cứng rắn tranh giành quyền lực trong cung với nàng, có việc đều phái người đến hỏi ý kiến, Vạn Quý phi coi như vừa lòng, nhưng nàng cũng không muốn chia sẻ quyền lợi ra, bất kể là quyền hay là sủng, nàng đều phải nắm chặt ở trong tay.

Stefan tự nhiên hiểu được ý này của nàng, dù sao thực quyền trong hậu cung này cho đến giờ đều nằm ở trên tay Vạn Quý phi, hắn liền biết thời biết thế mà gặt đầu.

“Cũng đúng, vậy phải làm phiền ái phi vất vả hơn một chút rồi, thân mình của Hoàng hậu quả thực là không tốt, tuổi của nàng ta cũng không nhỏ, ai.”

Vạn Quý phi nghe xong, sắc mặt cứng đờ, Vương Hoàng hậu nhỏ hơn Hoàng thượng hai tuổi còn bị nói là tuổi không còn nhỏ, vậy nàng lớn hơn Hoàng thượng những mười bảy tuổi thì tính là gì?

Vạn Quý phi cúi đầu, không để Hoàng thượng phát hiện ra sự khác thường của mình, lại càng không để cho hắn nhìn thấy đáng vẻ dữ tợn của mình.

Stefan không nhìn thấy được vẻ mặt của nàng, nhưng là chỉ nhìn ngón tay đeo đầy trang sức hung hăng cắm vào trong thịt, làm tản ra mùi rỉ sắt nhàn nhạt kia là hắn đã hiểu được vô cùng rõ ràng.

Hắn chính là muốn kích thích nữ nhân độc ác như bọ cạp này một chút, khoe miệng mang theo tươi cười, hắn hỏi:

“Ái phi, nàng làm sao vậy?”

Nhẹ nhàng hít sâu, Vạn Quý phi lại đeo mặt nạ dịu dàng lên, nàng ngẩng đầu, cười yêu kiều:

“Nô tỳ không sao, chỉ là nô tỳ dưỡng bệnh nhiều này, có chút không thú vị, thấy thời tiết hôm nay không tệ, muốn mời Hoàng thượng cùng nô tỳ đi dạo ở Ngự hoa viên.”

“Rất tốt, mấy ngày trước nghe nói hoa trong Ngự hoa viên đã nở ra không ít, hôm nay vừa lúc đến ngắm một chút, đã nhiều ngày nay trẫm bận rộn việc trong triều cũng thấy mệt mỏi.”

Stefan đứng dậy, mang theo Vạn Quý phi đến Ngự hoa viên dạo chơi.

Không đến mấy ngày sau, Stefan nhận được tin báo tám trăm dặm – thủ cấp của Vạn Dụ Lâu bị Triệu Hoài An treo ở trước cổng lớn xưởng đóng tàu của các thủy sư Long Giang.

Tin tức này vừa ra, cả triều chấn động, tất cả mọi người đều không ngờ có người dám khiêu khích triều đình như thế.

Cho dù Vạn Dụ Lâu là một gian thần tội ác tày trời, nhưng xét xử gã nên là triều đình, mà không phải là một hiệp khách giang hồ lai lịch không rõ ràng.

Tuy rằng đây là một chuyện khiến lòng người cực kỳ vui vẻ. Nhưng một mệnh quan triều đình ở dưới sự canh gác của trọng binh bị người ta đơn thương độc mã giết chết, người nói xem thể diện của triều đình phải đặt ở đâu?

Stefan cũng cảm thấy rất mất mặt, nhất là sau khi biết được đám người còn lại của Đông Xưởng bởi vì sợ hãi mà trốn ở trong chùa Đại Giác không dám quay về phủ.

“Mấy tên không có chút can đảm này, không có chút tác dụng nào cả.”

Trong long trường, Stefan ôm Vũ Hóa Điền bình luận như thế.

“Không phải nói Vạn Dụ Lâu kia thích dùng thi thể ngâm thành rượu uống à? Sao không cho đám thủ hạ này của gã uống vào tăng thêm chút can đảm?”

“Nếu bọn chúng có gan, sao cả đám lại bị giết như thế?”

Tựa vào lòng Stefan, Vũ Hóa Điền khinh thường bĩu môi, với đám Đông Xưởng này, y vẫn luôn khinh thường, kể từ sau khi Đô đốc Tào Thiếu Khâm của Đông Xưởng chết, Đông Xưởng nào còn là đối thủ đáng để cho y phải coi trọng nữa?

“Cũng phải. Không bằng Vũ Đốc chủ ngươi thay trẫm đi xem bọn chuột nhắt nhát gan này một chút đi, nếu bọn chúng không dám quay về, vậy trẫm cũng không cần bọn chúng quay về nữa.”

Stefan một tay thưởng thức tóc đen của Vũ Hóa Điền, vừa thấp giọng cười nói bên tai Vũ Hóa Điền. Từ sau khi nghe thấy người ta gọi Vũ Hóa Điền là Đốc chủ thì, hắn cũng thích dùng lối xưng hô này để gọi y.

Có loại cảm giác giống như đang gọi vợ của mình.

Vũ Hóa Điền nheo lại đôi mắt đào hoa, liếc xéo về phía hắn.

“Nếu Hoàng thượng để cho nô đi, vậy bất kể xảy ra chuyện gì đều là tùy ý nô?”

Stefan bị ánh mắt quyến rũ của hắn khiến trong lòng ngứa ngáy, thì thầm trong miệng một câu ‘Đều tùy ý ngươi’, liền hóa thân thành sói xông lên.

12. Chương 12: Cái Gọi Là Tây Xưởng

“Cửa trước sau trong chùa cổ đã có trọng binh canh giữ, các gian nhà ở hai bên đông tây cũng có gần trăm Cẩm Y Vệ, hiện tại trong ngoài chùa Đại Giác đều được canh phòng nghiêm cẩn, không có lệnh của phó Đô đốc, người ra vào giết không cần hỏi.”

Ngoài sân của bảo điện Đại Hùng trong chùa Đại Giác, Cẩm Y Vệ báo cáo với Thanh Long.

Thanh Long phát tay.

“Được rồi, các người vào bên trong bấm báo một tiếng.”

Đội mấy Cẩm Y Vệ nhận lệnh rồi đi rồi, Huyền Vũ đi đến trước mặt Thanh Long, nghiêng đầu ghé tai:

“Ca, sao phải điều cả chúng ta đến canh giữ chùa Đại Giác chứ? Không phải là ca đang chăm sóc vị kia sao?”

Thanh Long liếc ngang sang hắn một cái.

“Ý chỉ của Hoàng thượng chúng ta nghe theo là được, đệ hỏi nhiều như thế làm gì.”

“Ta còn không phải là vì tò mò sao, ca nói cho ta biết đi.”

Huyền Vũ kéo kéo tay áo hắn lấy lòng.

Thanh Long bắt đắc dĩ, tiểu tử này càng ngày càng biết làm nũng, hắn nhìn quanh bốn phía, xác định không có người nghe được, lúc này mới cúi đầu nói:

“Nghe ý của Hoàng thượng thì, người là lo mấy người bên trong kia lại bị kẻ khác làm thịt, khiến cho triều đình càng mất thể diện hơn.”

Huyền Vũ chợt bừng tỉnh hiểu ra, hắn còn tưởng là vì Hoàng thượng coi trọng đám người này chứ, thì ra chỉ là vì vậy, lập tức nói tiếp:

“Huynh nói đám người Đông Xưởng này cũng thật ngu xuẩn, bên ngoài ai chẳng biết là Vạn Dụ Lâu bị giết, bọn chúng còn nghĩ rằng tất cả mọi người đều bị giấu diếm không biết chứ, còn cao ngạo cầm thủ dụ gì đó của phó Đô đốc Đông Xưởng đến, muốn chúng ta canh giữ ở đây. Hừ, nếu không phải Hoàng thượng mở miệng, ai muốn nhìn sắc mặt của bọn chúng?”

Huyền Vũ không phục, Cẩm Y Vệ trước giờ đều nghe theo Xưởng này chỉ huy, nhưng là gần đây mệnh lệnh bọn họ nhận được đều là Hoàng thượng trực tiếp truyền xuống. Hiện tại hắn tuyệt không muốn làm việc dưới trướng Đông Xưởng nữa, có công lao không đến phần hắn không nói, còn thường xuyên phải làm người chịu tiếng xấu thay cho kẻ khác, là việc mà mọi người không ai muốn làm.

Ngược lại, Tây Xưởng rất là không tệ, hai ngày trước hắn còn bởi vì làm chút việc giúp cho Tây Xưởng, được Hoàng thượng gọi đến khen một lần, nói năng lực làm việc của hắn không tệ, không chỉ thăng cho một cấp còn ban cho không ít thứ, đây chính là đi theo Đông Xưởng không có quang vinh gì.

“Đệ thu liễm một chút.”

Thanh Long nhú mày nhắc nhở.

“Mấy vị bên trong kia dù sao cũng là cấp trên của chúng ta, bị bọn họ nghe được cẩn thận lại thêm phiền toái.”

Huyền Vũ bĩu môi, vẻ mặt không phục, nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa.

Thanh Long bắt đắc dĩ, đưa tay vỗ vỗ vai hắn.

“Cũng có đủ người rồi, nếu đệ không thích thì quay về đi, trong nha môn chỗ Bạch Hổ với Chu Tước cũng thiếu người canh giữ, nơi này một mình ta canh giữ cũng đủ.”

Huyền Vũ vừa nghe hắn muốn đuổi mình về, liền lập tức không vui.

“Còn lâu, ta muốn lưu lại giúp ca, dù sao cũng không thể khiến ca một người một kiếm vất vả không phải sao.”

“Vậy ở yên đây là tốt rồi, đừng nói lung tung gì nữa.”

Thanh Long cảnh cáo.

“Đã biết.”

Huyền Vũ bày ra dáng vẻ ngoan ngoãn thông minh đứng ở một bên không nói gì, nhưng không bao lâu sau hẳn lại kéo kéo Thanh Long.

Thanh Long đang xem bản đồ của chùa Đại Giác bất đắc dĩ ngẩng đầu lên.

“Lại làm sao vậy?”

“Vũ Đốc chủ của Tây Xưởng đến đây.”

Huyền Vũ ra hiệu ý bảo hẳn nhìn lên phía trước.

Thanh Long quay đầu liền thấy, Vũ Hóa Điền một thân ngân bào đang mang theo người đi về phía này.

“Có cần ngăn cản không?”

Huyền Vũ hỏi.

Thanh Long cuốn bản đồ lại, gõ nhẹ lên đầu hẳn.

“Ngăn cản cái gì mà ngăn cản, cấp quan của phó Đô đốc Đông Xưởng cũng không cao bằng y, mệnh lệnh của lão tự nhiên là vô dụng với Vũ Đô đốc.”

Nói xong, liền mang theo Huyền Vũ tiến lên vài bước nghênh đón.

“Cửa trước sau trong chùa cổ đã có trọng binh canh giữ, các gian nhà ở hai bên đông tây cũng có gần trăm Cẩm Y Vệ, hiện tại trong ngoài chùa Đại Giác đều được canh phòng nghiêm cẩn, không có lệnh của phó Đô đốc, người ra vào giết không cần hỏi.”

Cẩm Y Vệ báo cáo theo đúng mệnh lệnh của Thanh Long, đến chính đường của chùa Đại Giác bẩm báo cho mấy vị còn sót lại của Đông Xưởng đang bàn bạc đối sách.

Phó Đô đốc của Đông Xưởng là Tôn Thành Hải gật gù đầu.

“Được rồi, các người lui ra.”

“Rõ.”

Mấy Cẩm Y Vệ hành lễ rồi cáo lui.

Tôn Thành Hải ngồi ở thượng vị, nhìn mấy vị đồng nghiệp.

“Tấu sớ dâng lên Hoàng thượng phải viết như thế nào, chúng ta đến bàn bạc một chút đi.”

Mấy vị bên dưới đều gật đầu.

“Ừ, phải cân nhắc cẩn thận.”

Một người cầm hện nói:

“Lại là Triệu Hoài An này, ép chúng ta phải ẩn thân ở đây.”

Một người nói:

“Không báo lại thì có sao chứ?”

“Không báo?”

Tôn Thành Hải cũng hiểu ra.

“Ngày đó ở xưởng đóng tàu mặc dù có người ngoài ở, ai có thể qua mặt được chúng ta tấu lên ngự tiền trước? Nếu có liền giết hẳn diệt khẩu! Chuyện này còn không đơn giản sao?”

Một tiểu thái giám đột nhiên vội vã chạy vào:

“Báo, bẩm phó Đô đốc, Vũ công công của Tây Xưởng đột nhiên đi đến đây, đã vào đến bảo điện Đại Hùng.”

Tôn Thành Hải vỗ bàn giận dữ:

“Chuyện của Đông Xưởng sao lại cần Tây Xưởng đến phá rối? Có liên quan gì đến y?”

“Chỉ một kiếm khách giang hồ đã khiến các người thần hồn nát thần tính, ngay cả cửa chính của nhà mình cũng không dám đi vào, trốn đến đây làm rùa đen rút đầu, người ta cũng đã giết đến cửa, còn dám nói là không có liên quan đến ta?”

Vũ Hóa Điền một thân mặc y màu bạc thêu chỉ vàng khoắc áo choàng cùng màu mang theo mấy Xưởng vệ đi vào bảo điện Đại Hùng.

Mấy thái giám Đông Xưởng thấy vậy đều ngồi xuống, không chừa chỗ cho y.

Vũ Hóa Điền không bận tâm, y đứng ở trong điện, vén áo choàng ngồi xuống, một tiểu thái giám đi theo đến thông minh liền cúi xuống phía dưới, làm nhiệm vụ của ghế dựa.

“Hừ, cái gì mà giết đến cửa? Chẳng qua chỉ là vài tên loạn đảng đến đây, Đông Xưởng có thể giải quyết bọn chúng.”

Tôn Thành Hải ngồi ngay ngắn ở thượng vị, nói đơn giản, trước sau lại lo lắng không thôi.

Vũ Hóa Điền lạnh lùng nói:

“Đến kiểm duyệt thủy sư Long Giang, có trọng binh canh gác, một tên tiểu tặc vô danh họ Triệu, chỉ hai ba chiêu thức đã lấy được đầu tên vô dụng Vạn Dụ Lâu, còn lại mấy tên chuột nhắt nhát gan không chịu nổi một kích các người, lấy bản lĩnh gì để xử trí kẻ này?”

Ngữ khí của y cao cao tại thượng, người nghe vào liền bốc hỏa.

Tôn Thành Hải nghiêng người tựa lưng vào ghế dựa, phản bác:

“Ngày đó Vạn công công là nhất thời thất thủ, xem thường đối thủ.”

“Xem thường? Hừ, là vô dụng.”

Vũ Hóa Điền cười lạnh.

“Mấy tên Đông Xưởng có thể gọi là cao thủ đều đã bị người ta giết hết hầu như không còn, Tư lễ, Giám chương, Ấn phòng, cũng sắp đến lượt mấy tên các người đấy.”

“Làm càn!”

Có người chịu không nổi lời nói của y, vỗ bàn đứng dậy.

“Nào.”

Tôn Thành Hải lên tiếng ngăn cản.

“Ngồi xuống.”

Người kia cảm giận bất bình lại ngồi xuống.

Vũ Hóa Điền giống như không phát hiện, tiếp tục nói:

“Trốn ở trong miếu thờ dài có tác dụng? Chúng ta làm quan là để chia sẻ ưu phiền với Hoàng thượng.”

Tôn Thành Hải lộ ra vẻ mặt mỉa mai.

“Tây Xưởng tính là cái gì, Tây Xưởng các người được thành lập còn chưa đến nửa năm, người dựa vào tư cách gì đòi chia sẻ ưu phiền với Hoàng thượng?”

Dứt lời, bàn tay đặt trên bàn trà vung lên, một bát trà nóng rực bắn thẳng về phía Vũ Hóa Điền.

Vũ Hóa Điền không nhúc nhích, khi mọi người nghĩ rằng y sẽ không phản ứng lại thì, bát trà trực tiếp vỡ vụn trong không trung. Tiếng vỡ nát kia dọa đám người đi theo phía sau y giật mình, mắt y lại không hề chớp một cái.

Mảnh vỡ của bát trà cùng nước trà bên trong bắn trở lại theo hướng đến, mấy tên Đông Xưởng bị bắn tung tóe lên người không nói, mấy tên ngồi gần còn dính vài nhát cắt lên mặt.

Trái lại Vũ Hóa Điền không có chút nước nào dính lên người, ngược lại phiến đá dưới lòng bàn chân bị y nghiêng nát.

Mấy kẻ kia đứng yên tại chỗ vuốt hết bọt nước dính lên người, khi nhìn về phía Vũ Hóa Điền, đáy mắt đã không thể che giấu sợ hãi và khiếp đảm.

“Báo.”

Lúc này, Đàm Lỗ Tử canh giữ ở ngoài điện đi vào, nói nhỏ một hồi bên tai Vũ Hóa Điền.

Khi hẳn nói chuyện thì, lỗ tai Tôn Thành Hải giật giật.

Không chỉ có lão, những người khác cũng như vậy, bọn họ đều vận đủ nhĩ lực, nghe hết từng lời Đàm Lỗ Tử giấu diếm nói ra không sót một chữ nào.

Vũ Hóa Điền tự nhiên là nhìn ra động tĩnh của bọn họ, y phát phát tay, Đàm Lỗ Tử cung kính lui về phía sau.

Vũ Hóa Điền nhìn Tôn Thành Hải, hỏi lại.

“Người hỏi ta Tây Xưởng là gì đúng không?”

Y đá nhẹ mũi chân, một mảnh đá cẩm thạch nhỏ bắn thẳng về phía Tôn Thành Hải, khi lão còn chưa kịp phản ứng thì, đã xuyên qua chiếc mũ cánh chuồn của lão, đánh vỡ nửa đầu mảnh nhân vật được điêu khắc phía sau.

Tôn Thành Hải sờ sờ cái lỗ trên mũ, lại nhìn bức tường phía sau.

Trong điện một mảnh yên lặng, tất cả mọi người đều bị chấn kinh.

Cực kỳ hài lòng với hiệu quả này, Vũ Hóa Điền tiếp tục nói:

“Hiện tại ta sẽ nói cho người, vụ án nào Đông Xưởng không phá được thì Tây Xưởng ta sẽ phá. Còn nữa, người hãy nghe cho kỹ –“

Vũ Hóa Điền vén áo choàng đứng dậy, áo choàng màu bạc vẽ ra một độ cong lộng lẫy tuyệt đẹp trong không trung, y đi về phía cửa điện, thuận tay chạm nhẹ vào chiếc ghế bên cạnh đã không còn ai ngồi, chỉ nghe thấy chiếc ghế kia rung lên bần bật, toàn bộ ghế dựa và bàn trà đều nát bấy dọa mọi người giật mình.

“Người Đông Xưởng không dám giết ta giết, việc Đông Xưởng không dám quản ta quản. Một câu thôi, chuyện Đông Xưởng quản được ta cũng quản, chuyện Đông Xưởng không quản được ta càng muốn xen vào.”

Vũ Hóa Điền dẫn theo thủ hạ của mình, bước ra ngoài điện, cho dù đã đi xa, giọng nói của y vẫn rõ ràng như đang kể bên tai.

Người của Đông Xưởng đứng ở cửa đại điện, nhìn theo bóng dáng của Vũ Hóa Điền.

“Tiền trăm hậu tấu, Hoàng quyền đặc biệt cho phép! Đây, chính là Tây Xưởng!”

Vũ Hóa Điền bất chợt dừng chân lại, quay đầu liếc mắt nhìn bọn họ, ánh mắt mang theo khinh miệt:

“Đã đủ rõ ràng hay chưa? Hừ.”

Bỏ lại câu này, y lại bước tiếp rời đi.

Đám người Đông Xưởng thần sắc mang theo e ngại nhìn y rời đi, một lúc thật lâu sau mới bởi vì che giấu sự sợ hãi của chính mình, lạnh lùng nói:

“Hừ, lại là Vạn Quý phi triệu y vào cung.”

Tôn Thành Hải hừ lạnh.

“Mới chỉ trong nửa năm, đi vào Hoàng cung như đi về nhà, còn lên cả giường gấm nữa chứ.”

Mọi người đều mang vẻ mặt khinh thường nhưng lại không giấu nổi ghen tị cuộn cuộn trong lòng.

Ai cũng không biết vị Đốc chủ lên giường gấm này, trong một tháng qua hơn nửa thời gian đều là nghỉ trong long trường ở cung Càn Thanh.

13. Chương 13: Triệu Kiến

Trong cung Khôn Ninh, đào kép đang hát hí khúc mới được biên soạn, Vạn Quý phi nằm nghiêng trên tháp quý phi, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, từ sau khi lành bệnh, xương cốt thân thể nàng liên tục kỳ không bằng trước, mỗi ngày đều cảm thấy buồn ngủ, không có nổi tinh thần.

Chẳng lẽ, nàng đã thật sự già đi? Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, đã bị nàng tiêu diệt, nàng tuyệt đối không chịu già đi.

Nhưng là, cũng không phải nói rằng không chịu già thì sẽ không già đi, nếu không trong thiên hạ này nơi nào đều là người trường sinh bất lão.

“Khẩu kiến Quý phi nương nương, nương nương, Vũ công công của Tây Xưởng đã đợi rất lâu ở bên ngoài cung Khôn Ninh.”

Một tiểu cung nữ đi vào cung Khôn Ninh, bẩm báo.

“Truyền.”

Vũ Hóa Điền vừa mới đi vào chính điện của cung Khôn Ninh, còn chưa hành lễ, Vạn Quý phi đã mở mắt ra vẫy y.

“Bảo bồi tâm can vui vẻ của ta, người đến đây.”

Vũ Hóa Điền nghe lời bước đến, tự động ngồi ở trên tháp Quý phi, nhìn Vạn Quý phi.

Vạn Quý phi đặt cẳng chân lên đùi y, nhìn y gắt giọng:

“Phái người đến Tây Xưởng chương quản đại quyền trong cung, người cần gì phải đến Đông Xưởng trêu chọc chứ? Chức trách của người là đề phòng đám cung nữ lên leo lên long sàng của Hoàng thượng sau lưng ta, sao còn phải tốn tâm tư tranh quyền đoạt thế với đám Đông Xưởng kia? Không bằng ở lại hậu cung chơi với ta, đồ dành cho ta vui vẻ không tốt sao?”

Vạn Quý phi vẫn biết dã tâm của Vũ Hóa Điền, trước kia nàng thích thấy việc này, Vũ Hóa Điền sẽ có dã tâm như thế nào đây? Còn không phải cần nhờ đến nàng? Nhưng hiện tại nàng lại bắt đầu lo lắng, tuy rằng không có căn cứ hoàn toàn chính xác, nhưng Vạn Quý phi đã nhận ra sự coi trọng mà Hoàng thượng dành cho Vũ Hóa Điền, đây là việc nàng không dễ dàng tha thứ. Nàng thậm chí bắt đầu ghen tị y tuổi trẻ tuấn mỹ, khi nhìn gương mặt còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân kia, nàng có đôi khi hận không thể cào nát gương mặt này.

Nhưng nàng cũng luyến tiếc động vào y. Nữ nhân ba mươi như sói, bốn mươi như hổ — cho dù Vạn Quý phi không thừa nhận bản thân mình già đi — so sánh với Hoàng thượng vẫn nhụt, Vũ Hóa Điền đã không thể xem như một nam nhân chân chính này càng đem lại cho nàng một loại khoái cảm nào đó trên thân thể.

Vũ Hòa Điền biết lúc này không thể tiếp tục dây dưa vấn đề kia, Vạn Quý phi rõ ràng là đã sinh kiêng kỵ với y ở trong lòng, muốn đoạt lại quyền lực của y ở trong cung này.

Mà nếu như y không có quyền, không phải là chỉ có thể dựa vào bà ta, nghe theo bà ta sắp xếp sao?

Y hạ mắt nhìn cẳng chân đang đặt trên người mình, cầm lấy đĩa bạc vén tà váy lên, vuốt ve trên bắp chân non mịn.

“Nô nào dám phụ lòng tin tưởng của Quý phi nương nương, nữ nhân trong cung chỉ cần khiến Hoàng thượng liếc mắt nhiều hơn một cái, đều không thể sống qua ngày hôm sau.”

Ngữ khí của y băng lãnh ngoan lệ, ý tứ trong lời nói cũng là ý tứ chân thật nhất của y.

Từ ngày có quan hệ với Hoàng thượng, dục vọng độc chiếm của Vũ Hóa Điền càng thêm không cho phép có người dấy động Hoàng thượng xuất hiện trong cung, y giám thị từng động tĩnh một trong hậu cung càng thêm nghiêm mật, chỉ cần có chút dị động, liền tiêu diệt luôn manh mối ngay trước khi mọi chuyện xảy ra.

“Xin nương nương yên tâm, Tây Xưởng tuyệt đối không cho phép trong cung có nữ nhân lên mang long loại.”

Nhưng cũng may gần đây Hoàng thượng không quá để ý đến việc này, ngoại trừ mỗi đêm đều triệu y vào cung, ngay cả hậu cung cũng không bước vào. Đối với việc này, Vũ Hóa Điền tỏ vẻ rất vừa lòng.

“Ngày hôm trước nô tài lại phát hiện, có kẻ lên kết châu thai.”

Vũ Hóa Điền tin rằng đề tài này nhất định sẽ khiến Vạn Quý phi quên đi dự tính lúc trước.

Quả nhiên, Vạn Quý phi đang hưởng thụ sự phục vụ của y biến sắc, nhích lại gần, ôm y ép hỏi:

“Là ai tự cam hạ lưu, để cho nam nhân chiếm lấy tiện nghi như thế?”

Khi nói còn nhìn lướt qua các cung nữ hầu hạ bên cạnh.

Các cung nữ đứng yên bên cạnh trong cung Khôn Ninh hạ mắt đáng vẻ phục tùng, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của chính mình, các nàng đều biết tính tình của Vạn Quý phi, một khi không hài lòng nhất định sẽ lấy các nàng ra trút giận.

Vũ Hóa Điền cầm nhánh hoa trên đĩa điểm tâm bên cạnh qua, nhẹ nhàng lướt qua cổ Vạn Quý phi, nhìn nàng hí mắt hưởng thụ liền lướt lên đến cằm:

“Bốn tiện nhân kia, có ba đứa thực ra là cấu kết với thị vệ, bất kể có phải long loại hay không cũng đều là phiên toái, nô tài đã cho xử quyết hết.”

Trong mắt Vạn Quý phi lóe lên tia ánh lạnh, hỏi:

“Bốn tiện nhân, xử quyết ba đứa? Vậy còn một đứa nữa đâu?”

“Nó đã chạy thoát, tên nó là Tổ Tuệ Dung, đã phái người ra ngoài cung diệt khẩu.”

Vũ Hóa Điền thờ ơ trả lời, đôi mắt quyến rũ nhìn Vạn Quý phi, nhánh hoa trên tay chậm rãi lướt về phía vạt áo của nàng, ý tứ kia không cần nói cũng biết.

Vạn Quý phi cũng động tình, nàng dưỡng bệnh lâu ngày, Hoàng thượng lại ít đến, dục vọng tích lũy cũng không ít.

Nhưng lúc này đang định làm chuyện tiếp theo với Vũ Hóa Điền, lại có tiểu thái giám đến báo.

“Khấu kiến Quý phi nương nương, nương nương, Hoàng thượng sai người đến truyền lời, nói là một lát nữa sẽ đến cung Khôn Ninh dùng bữa.”

“Hoàng thượng muốn đến?”

Vạn Quý phi kinh ngạc, theo bản năng đẩy Vũ Hóa Điền ra.

Vũ Hóa Điền cũng thầm nghĩ là hấn đến đúng lúc, để mình không cần phải bồi lão bà này nữa.

Tiểu thái giám kia gật đầu nói:

“Vâng, nghe Tiểu Đức Tử bên chỗ Hoàng thượng nói, loan giá của Hoàng thượng đang đi về phía bên này.”

Vạn Quý phi điều chỉnh sắc mặt, đứng dậy khỏi tháp quý phi.

“Đã biết, người đi xuống đi. Mau, Minh Châu đi nói với phòng bếp, làm chút đồ ăn mà Hoàng thượng thích ăn.”

“Vâng.”

Đại cung nữ Minh Châu của Vạn Quý phi khom người, đi ra ngoài.

“Minh Nhã, chải đầu cho bản cung, Minh Lan đi lấy bộ hồng y màu đỏ thêu hoa nhỏ và vân mây đến đây.”

“Vâng.”

Người trong cung Khôn Ninh lập tức trở nên bận rộn, chải đầu chải đầu, tìm y phục tìm y phục, lấy trang sức lấy trang sức, không hề nhàn rỗi.

Vạn Quý phi vội vàng điểm trang cho mình, liền lập tức quên luôn Vũ Hó Hóa Điền.

“Nương nương, nếu như không có việc gì khác, nô xin cáo lui trước.”

Vũ Hó Hóa Điền biết Vạn Quý phi sẽ không thích y gặp mặt Hoàng thượng, liền biết điều cáo lui.

Y cũng không muốn nhìn bọn họ khanh khanh ta ta ân ái trước mặt mình.

Vạn Quý phi lúc này mới chú ý y còn ở đây, quay đầu lại gật gật đầu với y.

“Ừ, người đi về trước đi.”

Vũ Hó Hóa Điền rời khỏi cung Khôn Ninh, từ rất xa liền nhìn thấy loan giá của Hoàng thượng đi đến, y không tiến lên, mà xoay người chọn một con đường khác.

“Vũ Đô đốc, Vũ Đô đốc, xin dừng bước.”

Phía sau, một dáng người nho nhỏ chạy đuổi đến đây.

Vũ Hó Hóa Điền dừng bước quay lại, nhìn thấy một thân ảnh có chút quen mắt, cẩn thận nhớ lại, liền nhớ tới đã từng gặp qua khi đến chỗ Hoàng thượng, hình như là tiểu đồ đệ của Trương Mẫn, về phần tên là gì thì không nhớ rõ.

“Vũ đô đốc, cuối cùng cũng gọi ngài lại được.”

Tiểu thái giám kia thở phè phò, đứng ở trước mặt y.

“Có chuyện gì?”

“Vũ Đô đốc, sư phụ nô tài kêu nô tài truyền lời cho ngài, mời ngài sau khi dùng bữa thì đến cung Càn Thanh.”

Tiểu thái giám cười nịnh nọt nói, hầu hạ ở trước mặt Hoàng thượng, đều thấy được Vũ Hó Hóa Điền ra vào cung Càn Thanh rất thường xuyên, tuy rằng không có nói rõ, nhưng mọi người đều ngầm hiểu trong lòng vị này hiện tại là người tâm phúc bên cạnh Hoàng thượng, không đắc tội nổi.

Vũ Hó Hóa Điền gật đầu.

“Đã biết.”

“Khấu kiến Hoàng thượng.”

Vũ Hó Hóa Điền gạt nhẹ áo choàng, quỳ xuống hành lễ.

“Hiếm có một lần nhìn thấy người hành đại lễ, sao vậy? Trong lòng không thoải mái?”

Stefan đang mài mực ngẩng đầu nhìn y một cái.

“Đứng dậy đi, lại đây mài mực cho trẫm.”

Vũ Hó Hóa Điền đứng dậy, tiến lên tiếp nhận thỏi mực trong tay hắn, chậm rãi mài.

Nơi này là thư phòng trong cung Càn Thanh, Stefan rất ít khi triệu kiến y ở nơi này, điều này khiến cho Vũ Hó Hóa Điền hiểu được, hôm nay vị này e là có việc muốn hỏi y.

Stefan cầm lấy bút lông trên giá, nhìn tấu chương, thỉnh thoảng lại điểm xuống vài nét bút.

“Đám người của Đông Xưởng kia vẫn trốn ở chùa Đại Giác không chịu đi ra?”

“Vâng.”

“Bọn chúng đang làm cái gì?”

“Đang bàn bạc nên viết tấu chương dâng lên Hoàng thượng thế nào, báo cáo chuyện của Vạn Dụ Lâu.”

Vũ Hó Hóa Điền bấm báo lại chi tiết những gì mình nghe được.

“Kết quả thế nào?”

“Nghe nói là định không báo.”

“Hừ, đám chuột nhắt nhắt gan này thật đúng là sai lầm rồi, trầm xem bọn chúng là to gan lớn mật, đám đó, thực sự coi trầm là kẻ điếc người mù sao?”

Miệng nói ra lời tức giận, trên mặt Stefan lại không có chút vẻ tức giận, ngược lại thản nhiên nói.

“Việc này đều ồn ào lên tận triều đình, bọn chúng còn muốn gạt trầm như thế nào đây.”

“Đây còn không phải là ý của Hoàng thượng?”

Vũ Hóa Điền mài mực, chen vào một câu, mặt thám tử hạ của y đã có được tin tức này, tin Vạn Dụ Lâu chết truyền ra nhanh chóng mà đám hê Đông Xưởng kia lại nghĩ rằng không có ai biết, còn không phải là hấn cho người làm như vậy sao.

“Tin tức của người ngược lại thật linh thông.”

Stefan cười như không cười nhìn y một cái, không hề phủ nhận.

Bất kể là Đông Xưởng hay Tây Xưởng, bọn họ ngoại trừ vài kẻ nắm quyền là xuất thân từ thái giám ra, những người khác đều có xuất thân từ Cẩm Y Vệ, mà Cẩm Y Vệ là gì? Tất cả đám người đó đều bị tẩy não từ nhỏ, trung thành với nước, chỉ nghe theo hoàng mệnh.

Trước kia Hoàng đế coi hai Xưởng là tâm phúc, không hề hỏi đến gì cả. Cho nên Xưởng đó mới có thể lừa dối. Mà Hoàng đế hiện tại là hấn, hấn muốn biết cái gì, người của Xưởng làm sao có thể lừa gạt qua mắt được hấn?

Cho nên hấn mới chưa từng đặt hai xưởng vào mắt. Quyền khuynh triều dã thì như thế nào? Chỉ cần hấn nói một câu, không cần hấn ra tay, đều sẽ có người kéo bọn họ xuống dưới.

Vũ Hóa Điền trầm nghĩ trong lòng, lặng im không nói gì.

Tác giả: Hôm nay xem lại phim điện ảnh để ôn lại tình tiết, phát hiện bản thân mình đã nhớ nhầm nơi ở của Vạn Quý phi, Vạn Quý phi trong phim điện ảnh ở trong Từ Ninh cung, ta lại viết thành Khôn Ninh cung. Vốn muốn sửa, nhưng là ta tìm kiếm trên baidu, phát hiện Từ Ninh cung mới được xây từ năm Gia Tĩnh thứ mười lăm của triều Minh (năm 1536), là nơi cũ của cung Nhân Thọ, cũng là cung điện lớn cuối cùng được xây dựng. Mà Hoàng đế Chu Kiến Thâm này thì sao, là sinh ra năm 1447 chết năm 1487, cho nên trong hoàng cung của hấn hấn là không có cung Từ Ninh đi? Vậy Vạn Quý phi sao có thể ở trong này, cho nên Vạn Quý phi vẫn nên tiếp tục đứng ở trong cung Khôn Ninh đi.

14. Chương 14: Xử Lý

Vũ Hóa Điền mài mực không nói lời nào, Stefan không quá vừa lòng dừng bút nhìn y.

“Sao vậy, không nói chuyện với trầm?”

“Hoàng thượng muốn nghe chuyện gì?”

Mực nước trong nghiên mực cũng đã đủ, Vũ Hóa Điền buông thối mực, mặt không chút thay đổi đối diện với hấn.

Stefan cũng mặt không chút thay đổi nhìn y, đột nhiên cười ra tiếng, buông bút, kéo Vũ Hóa Điền vào trong lòng.

“Hôm nay cơn tức giận của người cũng thật lớn, sao nào, Vạn Quý phi cho người ăn đủ ẩm ư?”

Vũ Hóa Điền không nói gì, ngược lại thân thể càng căng chặt hơn.

Không phải là hắn đã biết được điều gì chứ?! Hiện tại Cẩm Y Vệ đã hoàn toàn bị hắn khống chế, Vũ Hóa Điền không tin rằng với năng lực của hắn hiện tại lại không biết quan hệ của y với Vạn Quý phi.

Stefan tự nhiên là biết Vũ Hóa Điền đang khẩn trương cái gì, hắn một tay ôm y, một tay nhẹ nhàng vuốt ve vai y, muốn khiến cho y bình tĩnh lại, nhưng miệng lại ép hỏi.

“Nàng ta bắt người làm cái gì, hử?”

Động tác mềm nhẹ đặt lên người lại khiến Vũ Hóa Điền cảm nhận được loại nguy hiểm khi bị người bóp chặt mạch máu, y thậm chí có một lần muốn giãy dụa, nhưng thân phận của đối phương buộc y từ bỏ suy nghĩ này.

“Nương nương kêu nô làm việc đều là thuộc bốn phận.”

“Thuộc bốn phận như thế nào?”

Stefan nhìn vành tai xinh đẹp mượt mà trước mắt, nâng cằm lên ngậm lấy, liếm cắn.

Vũ Hóa Điền run rẩy, cũng không biết là vì lời nói hay động tác của hắn.

“Xử trí ba cung nữ vi phạm cung quy, không phải là phận sự của nô?”

Từ lúc y xử trí ba cung nữ kia, y đã có dự cảm, lần này không thể lừa được nam nhân nữa.

Có lẽ cho đến giờ đều không giấu diếm được? Ai biết được? Trước đây Vũ Hóa Điền vẫn cho rằng nam nhân mặc long bào trước mắt này yêu Vạn Quý phi, nhưng hiện tại y đã hiểu được, bất kể trước đây như thế nào, Hoàng thượng trước mắt này có lẽ chưa bao giờ đặt Vạn Quý phi vào mắt.

Nhưng việc này không có nghĩa là Hoàng thượng sẽ cho phép việc bản thân mình phải đội nón xanh.

“Vậy, lên giường gấm cũng là việc thuộc bốn phận của người? Hử?”

Một tiếng ‘hử’ cuối cùng, Stefan cắn rách vành tai y, hút những giọt máu chảy ra, máu lan tràn trong miệng cực kỳ ngon lành, khiến cho hắn càng muốn nhiều hơn.

Vũ Hóa Điền không nói gì, lúc này ngôn ngữ đối với y mà nói đã không còn bất cứ tác dụng nào.

Stefan đưa tay nghiêng mặt y qua, dùng đầu lưỡi vẽ quanh viền môi y, dùng ngữ điệu dụ dỗ đến say lòng người chậm rãi nói:

“Ta mặc kệ quá khứ của người như thế nào, nhưng từ giờ trở đi, để cho ta biết ngoại trừ ta còn có người chạm một ngón tay lên người, người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt……”

Stefan là một ma cà rồng kén ăn, không phải tốt nhất hắn sẽ không hạ miệng, nhưng một khi bị hắn nhìn trúng, hắn sẽ rất khó sửa lại ‘khẩu vị’.

Mà hiện tại Vũ Hóa Điền chính là ‘khẩu vị’ của hắn.

Ma cà rồng ngang ngược không chấp nhận được việc có bất cứ kẻ nào chạm vào ‘đồ ăn’ của hắn.

— Trước khi hắn chán ngấy.

“Hoàng thượng nói đùa.”

Vũ Hóa Điền vốn chán ghét loại ngang ngược này, nhưng tâm tình y hiện tại dường như không thể chỉ một câu ‘chán ghét’ là có thể nói rõ.

Y không tin, Stefan cũng không muốn để ý.

“Có phải nói đùa hay không, về sau người sẽ biết.”

Cuối cùng lại hôn một cái, Stefan buông môi y ra, ung dung ngồi tựa trên long y.

“Nghe nói có cung nữ trốn đi, người phái rất nhiều người đuổi theo? Dù sao cũng chỉ là một cung nữ nhỏ, người tốn nhiều sức lực như vậy làm gì?”

“Dâm loạn hậu cung là tội lớn, nếu không nghiêm trị, sao có thể khiến cho kẻ khác kinh sợ chùn bước, khiến bọn chúng không dám phạm vào cung quy nữa?”

Vũ Hóa Điền nói rõ ràng rành mạch, thuận tiện còn đưa ra thỉnh cầu của mình.

“Nô nghe nói Triệu Hoài An kia võ nghệ cao cường, bên cạnh còn có hai cao thủ giúp đỡ, Đông Xưởng không người nào có thể bì kịp, nô khẩn cầu Hoàng thượng chuẩn cho nô xuất kinh, truy bắt đám người Triệu Hoài An.”

Stefan nhíu mày.

“Người muốn xuất kinh?”

“Vâng.”

“Người xuất kinh, trăm sẽ nhớ người.”

Khóe môi Vũ Hóa Điền nhếch lên, tươi cười đặc biệt giả dối.

“Nô cũng sẽ nhớ Hoàng thượng.”

Stefan đột nhiên chặn ngang người, ôm lấy Vũ Hóa Điền bế lên.

“Đúng không? Vậy hôm nay trăm cần phải cẩn thận khiến người nhớ cho rõ ràng.....”

Vũ Hóa Điền cười càng xinh đẹp hơn, hai tay tự động đặt lên cổ hắn, ghé vào tai hắn thì thầm:

“Tự nhiên muốn làm gì cũng được.”

.....

Những chuyện sau đó Vũ Hóa Điền không nhớ rõ lắm, cả đêm không biết gì cả, chỉ có câu nói dịu dàng đến mức khiến người ta rung mình nổi gai ốc kia luôn vang vọng lại bên tai, muốn quên cũng không quên được.

Hôm sau tỉnh lại, Vũ Hóa Điền không ngoài ý muốn phát hiện mình ngủ trên long sàng, một cánh tay cường tráng mạnh mẽ vắt ngang hông y giam cầm y chặt chẽ trong một ***g ngực ấm áp.

Da thịt dựa sát vào nhau tạo nên nhiệt độ đặc biệt thoải mái, đầu óc có chút mơ hồ một lúc lâu sau mới tỉnh táo, vừa định đứng dậy, đã bị người khác đè lại.

“Sắc trời còn sớm, ngủ thêm một lát.”

Giọng nam mang khàn khàn trầm thấp theo vài phần buồn ngủ, khi vang lên lại có loại từ tính dụ hoặc nói không nên lời.

“Không còn sớm, Hoàng thượng nên vào triều.”

Vũ Hóa Điền nâng thân trên dậy, không chút bận tâm đến nửa người trên trần trụi lộ ra trong không khí, nửa người dưới đã như ẩn như hiện ở trong tầm mắt người nào đó.

Stefan mở to mắt hưởng thụ cảnh đẹp trước mắt, miệng nói ra những lời không có chút trách nhiệm nào.

“Hôm nay không lên triều.”

Hắn là Hoàng thượng, có lên triều hay không là do hắn định đoạt.

Lời này không chỉ là nói với Vũ Hóa Điền, cũng là nói với Trương Mẫn đang canh gác ở gian ngoài, định hầu hạ Hoàng thượng thức dậy.

Trương Mẫn nghe xong, yên lặng lui ra ngoài, dặn dò thủ hạ cẩn thận, rồi đi lên trước triều thông báo cho bách quan hôm nay hủy bỏ lâm triều.

Bá quan cũng không hề bất ngờ, hủy bỏ lâm triều, tình huống như vậy trong khoảng thời gian gần đây tuy rằng ít thấy, nhưng trước kia quả thực là thường xuyên xảy ra, bọn họ đã tập mãi thành quen.

Lại quay về cung Càn Thanh, Vũ Hóa Điền nghe xong lời này cũng không nói gì nữa, ngoan ngoãn nằm xuống, dán chặt lên ***g ngực rộng lớn của nam nhân, nhắm mắt lại suy nghĩ đến những sắp xếp của mình.

Y xuất kinh truy bắt Triệu Hoài An, chính là muốn để cho tất cả nhìn rõ, y cũng không phải chỉ có thể dựa vào Vạn Quý phi và nam nhân ở bên cạnh này, y muốn khiến cho tất cả mọi người không còn dám coi thường y.

Hiện tại xem ý tứ của nam nhân, thỉnh cầu xuất kinh của y có lẽ sẽ được phê chuẩn, Vũ Hóa Điền muốn giấu lại cẩn thận bước tiếp theo nên đi như thế nào.

Stefan phê chuẩn thỉnh cầu xuất kinh của Vũ Hóa Điền, y cũng không chậm trễ, ngay buổi chiều hôm đó liền mang theo nhân mã rời khỏi kinh thành, tốc độ kia rõ ràng là đã chuẩn bị từ lâu.

Stefan nhìn mật báo được trình lên, mỉm cười, liền bỏ qua việc này, bắt đầu bận rộn.

Để cho Vũ Hóa Điền rời đi cũng nằm trong suy tính của hắn, Vũ Hóa Điền vừa đi, hơn phân nửa thể lực trong kinh thành cũng sẽ đi theo, hắn muốn ra tay chinh đồn lại hậu cung tiền triều, cũng càng thuận tiện hơn.

Bị lấy ra khai đao đầu tiên chính là đám nô tài của Đông Xưởng, Stefan không hề báo trước, dùng tội danh khi quân phạm thượng mệnh lệnh cho Cẩm Y Vệ bắt toàn bộ bọn chúng vào trong thiên lao thẩm vấn, chủ thẩm chính là Thượng thư Hình Bộ đã nhìn bọn chúng không vừa mắt từ lâu, có thể nghĩ ra kết cục của đám người này sẽ như thế nào, bọn chúng trước kia thẩm vấn người khác nhiều như thế, hiện tại cũng đến lúc tự mình nếm trải cảm giác này.

Tiếp đó ở trong cung, Vạn Quý phi dường như cảm nhận được gì đó, thu hết toàn bộ vẻ đường hoàng trước đây, làm việc cũng khiêm tốn hơn không ít.

Stefan cảm thấy nàng ta là một người thông minh, nhưng điều này không có nghĩa là hắn có thể tiếp tục dễ dàng dung thứ cho nàng ta – hắn đã chán ngấy phải làm ra dáng vẻ trù mến mỗi ngày với một bà già biến thái.

Stefan không muốn chơi đùa tiếp ồn ào rầm rộ đón tiếp Hoàng tử và mẫu thân của nó – Kỉ thị vừa mới được sắc phong làm phi – ra khỏi Càn Tây Ngũ Sở.

Ngày Stefan thừa nhận nhi tử, Vạn Quý phi đập vỡ toàn bộ đồ vật trong cung Khôn Ninh, khóc không thành tiếng.

“Đám nô tài này dám lừa gạt ta, tất cả đều đáng chết!!!”

Oán hận của Vạn Quý phi rõ ràng không thực hiện được đến một ngày, tiếp đó liền có thái giám đến tuyên chỉ, lấy tội danh độc hại tử tự hoàng gia của Vạn Quý phi triệt đi kim sách và kim ấn Quý phi của nàng ta, biếm nàng ta vào lãnh cung, cũng chính là Càn Tây Ngũ Sở mà trước kia tiểu Hoàng tử ở lại.

Lúc mới nghe được Thánh chỉ, Vạn Quý phi không tin, sắc mặt âm ngoan tàn bạo muốn thị vệ áp chế thái giám đến truyền chỉ đi đánh chết, nhưng Cẩm Y Vệ đi theo hộ tống thái giám truyền chỉ cũng không cho nàng ta cơ hội này, trực tiếp dựa theo hoàng mệnh đè chặt Vạn Quý phi áp đến Càn Tây Ngũ Sở, còn canh giữ nghiêm mật, không cho phép nàng ta có bất cứ liên hệ gì với bên ngoài.

Bên ngoài rất nhanh nghe được phong thanh, có vài đại thần nhảy ra cầu xin Hoàng thượng thay cho Vạn Quý phi – a, hiện tại nên gọi là Vạn Trinh Nhi, những đại thần này cũng bị Stefan tìm đủ loại lý do, mất chức liền mất chức, biếm quan thì biếm quan, từ đó về sau, cuối cùng không còn người nào dám lên tiếng nữa.

Đến lúc này, Vạn Trinh Nhi được Hoàng thượng độc sủng vài chục năm cứ như vậy lặng yên không chút tiếng động biết mất khỏi tầm mắt của mọi người, không còn ai nhớ rõ sự vinh quang của nàng ta, chỉ để lại những câu chuyện phiếm lúc trà dư tửu hậu.

Mà làm xong những chuyện này, Stefan phát hiện, mình lại bắt đầu nhớ Vũ Hóa Điền.

15. Chương 15: Đi Về Phía Tây

Phía trên sông Lạc, bên trong một chiếc thuyền cực lớn.

Mã Tiến Lương cầm thư tín do bồ câu đưa tin mang đến đi vào trong khoang thuyền chính, Vũ Hóa Điền đang cầm kính phóng đại nghiên cứu bản đồ.

Nghe thấy tiếng bước chân, y cũng không hề ngẩng đầu lên.

“Bên cốc Hồng Thạch có tin tức gì?”

“Đốc chủ, Tổ Tuệ Dung được một kiếm khách cứu đi, kiếm khách kia là Triệu Hoài An.”

Mã Tiến Lương bấm báo nội dung trên bức thư.

Vũ Hóa Điền buông kính phóng đại, khoe miệng nhếch lên thành tươi cười thần bí khó lường, dường như rất vừa lòng khi nghe được tin tức như thế.

Trên sông gió lớn, hai tùy thị hầu hạ bên cạnh tiến lên mặc áo choàng vào cho y.

“Tiến Lương, người đoán xem Triệu Hoài An sẽ mang theo Tổ Tuệ Dung đi về hướng nào đây?”

Y đi ra khỏi khoang thuyền, đi lên boong thuyền.

Mã Tiến Lương đi theo sát phía sau, nói:

“Đi hướng Đông là quay về kinh thành, hướng Bắc là đến gần biên quan.”

“Người đoán rằng bọn chúng sẽ đi về hướng Bắc?”

Mã Tiến Lương gật đầu.

“Chỉ cần hai ngày là có thể xuất quan.”

Vũ Hóa Điền quay đầu, cười như không cười.

“Bên người mang theo một nữ nhân mang thai, xe ngựa xóc nảy có thể chịu nổi sao?”

Mã Tiến Lương đi theo Vũ Hóa Điền nhiều năm tự nhiên hiểu được một cái liếc mắt này của y là không hài lòng với câu trả lời của mình, suy ngẫm một chút, nói:

“Phía Tây Bắc là đường thủy nhưng sẽ chậm một chút, bọn họ muốn đến Gia Dự quan?”

Vũ Hóa Điền không trả lời hẳn, than nhẹ một câu.

“Theo sông Lạc xuôi về phía Tây đến Long Môn..... Đến Long Môn chờ bọn chúng đi.”

Nói xong, lắc lắc áo choàng trên người đi lên boong tàu.

Người trên thuyền đã được lệnh, đều đang chèo thuyền, Vũ Hóa Điền lên boong tàu, ngồi ở vị trí cao nhất được đặc biệt chuẩn bị cho y, nhìn về phía trước, dáng vẻ như đang trầm tư, nhưng thật ra không một ai biết y chỉ là đang ngắm người.

Đi ra mới chỉ hơn mười ngày, Vũ Hóa Điền đã có chút nhớ nhung nghĩ về kinh thành, hoặc là nói nhớ nhưng vị đang ở trong hoàng cung nơi kinh thành kia, việc này y thật không ngờ nổi. Tuy rằng ngày đó y nói sẽ nhớ, những hai người bọn họ đều biết lời nói ấy chỉ là nói cho có, nhi nữ tình trường cái gì đó, căn bản là không thể nào xuất hiện ở trên người bọn họ.

Vậy hiện tại lại là vì cái gì?

Vũ Hóa Điền nghĩ mãi không rõ liền nhú mày buồn bực, u ám quanh người áp chế đám tùy thị không thở nổi, ngay cả Mã Tiến Lương cũng cẩn thận dịch ra vài bước, hy vọng có thể cách xa Đốc chủ một chút.

Bọn họ đều biết lúc này không thể trêu chọc vào Đốc chủ, nếu không khéo, chuyện này cũng không thể nói đùa được.

Mà chính vào lúc mọi người đang e sợ mình trốn cũng không được, lại cố tình có người đánh đến cửa tự khiến mình mất mặt.

Ba kiếm khách giang hồ ăn mặc theo lối nghèo túng của nam tử xuất hiện ở đầu thuyền, vừa chạm xuống sàn liền vung kiếm giết chết người cầm lái và phó lái, khiến cho thuyền dừng chạy.

Vũ Hóa Điền không hề động đậy, y bị cắt ngang suy nghĩ liền nhú mào chặt lại, vẻ mặt không vui nhìn Xưởng vệ trên thuyền đều rút binh khí ra, đi qua bao vây, Mã Tiến Lương rút hai kiếm, che chắn trước mặt y, nghênh địch.

Ba thích khách nhìn nhau liền lập tức ra tay với Mã Tiến Lương, trong lúc bọn họ đánh nhau, thích khách cố ý chặt đứt dây thừng cố định cánh buồm ở giữa, cánh buồm ở giữa rơi xuống, vào đúng chỗ Vũ Hóa Điền đang ngồi.

“Cánh buồm ở giữa rơi rồi, bảo hộ Đốc chủ.”

Bất mãn trong lòng Vũ Hóa Điền càng sâu hơn, bất kể là ai lúc này đều sẽ không vui nổi, hơn nữa tính tình của y vốn là không tốt, thế gian này người có thể khiến y phải nhẫn nại chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Y đẩy tùy thị bên người ra, lệnh tùy thị kia tránh thoát khỏi trường kiếm của Triệu Hoài An đâm đến từ bên sườn phía sau. Đẩy mũi kiếm lướt sát qua bên người, Vũ Hóa Điền xé tung vải bạt bay lên cột buồm, từ trên cao nhìn xuống thích khách bên dưới.

“Người là kẻ nào của Tây Xưởng?”

Thích khách ngẩng đầu nhìn Vũ Hóa Điền, vẻ mặt chính nghĩa, khiến người ta cực kỳ không vui.

“Vũ Hóa Điền.”

Ngữ khí lạnh như băng, tốc độ nói ra không hề thay đổi, đây là điềm báo quen thuộc cho mọi người biết Vũ Hóa Điền đang tức giận.

“Báo tên của người.”

“Ta là khắc tinh của đám Xưởng các người, Triệu Hoài An.”

Người tới chính là Triệu Hoài An đứng ra đang ở cùng với Tổ Tuệ Dung cùng với bằng hữu của hắn. Thì ra người ở cốc Hồng Thạch đi cùng Tổ Tuệ Dung là kẻ khác, người kia chỉ là mạo danh Triệu Hoài An, để dụ y đi ra mà thôi.

Vũ Hóa Điền mất lạnh đánh giá hắn trong chớp lát, trường kiếm thẳng tắp, từ không trung phi xuống tấn công về phía kẻ kia.

Triệu Hoài An phóng lên nghênh đón, hai người quán vào đầu nhau ở trên không trung, trận đấu kịch liệt khiến đám Xưởng vệ ở bên dưới nhìn mà trợn mắt há hốc miệng, không thể chen vào được chút nào.

Trận so đấu này cũng không kéo dài được bao lâu, bản lĩnh của Vũ Hóa Điền cao hơn một bậc, đánh Triệu Hoài An bật về phía sàn thuyền, Triệu Hoài An lại đâm về phía Vũ Hóa Điền, liền bị thanh kiếm quỷ dị của y đánh lùi. Thì ra trong chiếc kiếm có hình dáng khác thường kia của Vũ Hóa Điền còn ẩn giấu một lưỡi kiếm không có chuôi, khi Vũ Hóa Điền vận chuyển nội lực lên thân kiếm, thanh kiếm kia sẽ giống như con quay tung ra bay đi rồi vòng lại.

Vũ Hóa Điền xoay người ngồi lại trên cột buồm, mất lạnh nhìn Mã Tiến Lương đang so đấu cùng hai kẻ khác ở bên dưới.

Rõ ràng là hai kẻ kia cũng không phải đối thủ của Mã Tiến Lương, chỉ nhìn hắn thành thạo trái một kiếm phải một kiếm, khiến cho đối thủ một kẻ bị thương ở chân một người bị đâm bị thương ở ngực phải.

Triệu Hoài An thấy tình thế của mấy người này không ổn, lập tức lùi lại, lúc này đám Xưởng vệ cũng đã phản ứng lại, mang cung tiễn thủ đến chuẩn bị bắn.

Mã Tiến Lương phu thân tiến lên muốn cản bọn chúng, tên thích khách ngực bị trúng kiếm kia lại chặn ngang ôm lấy hắn, kiếm trong tay đâm xuyên qua tim đối phương, nhưng người kia vẫn như trước không hề buông tay, chỉ hô to kêu đồng bạn lùi lại.

Đội Mã Tiến Lương đẩy được thích khách đã chết kia ra, đuổi theo thì, Triệu Hoài An cùng đồng bạn của hắn đã nhảy vào trong nước, lặn xuống nước trốn đi.

Vũ Hóa Điền phi thân đứng ở mũi thuyền, cúi đầu nhìn nước sông, trầm tư.

Mã Tiến Lương hừ lạnh một tiếng, nịnh nọt nói với Vũ Hóa Điền:

“Đốc chủ, Triệu Hoài An này cũng chỉ là một gã bại trận dưới tay ngài.”

“Người này đáng ra nên đi cùng với Tổ Tuệ Dung, sao lại xuất hiện ở nơi đây?”

Mã Tiến Lương ngắc ra.

“Hay gã là giả?!”

“Cũng không phải, xem cách nói năng của gã là diễn xuất khi đối phó với Đông Hán, không giống là giả.”

Vũ Hóa Điền nhận lấy khăn tay tùy thị dâng lên, lau lau tay.

Mã Tiến Lương khó hiểu.

“Nếu gã là thật, kẻ đã cướp đi Tổ Tuệ Dung ở cốc Hồng Thạch là ai?”

“Không cần bận tâm là có bao nhiêu Triệu Hoài An, ta đều phải cắt đầu bọn chúng treo cao ở trước cung Linh Tế.”

Vũ Hóa Điền vỗ vỗ vai Mã Tiến Lương.

“Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở sau lưng, trông chừng kỹ Tổ Tuệ Dung cho ta, lợi dụng bọn chúng bày một trận ra trò cho Đông Xưởng xem.”

Tinh thần Mã Tiến Lương phấn chấn.

“Vâng, Đốc chủ.”

Lại nói bên này, Stefan làm xong việc về Đông Xưởng và Vạn Quý phi rồi, triều đình một mảnh vui mừng quang vinh, tất cả mọi người đều thẳng thắn khen hắn anh minh, mỗi ngày vào triều nghe thấy là lời khen ngợi, một lần hai lần đều là hoàn hảo, mỗi ngày đều nghe như vậy, lỗ tai của Stefan đều nhanh đóng kén, càng lúc càng trở nên không kiên nhẫn.

Đêm nay, Stefan mấy ngày chưa dùng bữa, miệng đã nhạt nhẽo vô vị, gần đây hắn vẫn luôn uống máu của Vũ Hóa Điền, hiện tại Vũ Hóa Điền không có ở đây, hắn quyết định đến hậu cung kiếm ăn.

Tránh khỏi thị vệ, Stefan đi về phía hậu cung chạy quanh khắp nơi, tìm một hồi lâu cũng không tìm được loại mình thích, không phải đáng về khó coi thì chính là vị máu không đủ ngọt ngào, thật vất vả mới miễn cưỡng tìm được thứ vừa mắt, mùi vị cũng tạm được, vừa mới cắn xuống một miếng, hắn liền cau mày dừng dùng bữa.

Khó uống. Tùy tiện sửa lại trí nhớ của cung nữ kia, đặt người xuống đất, ham muốn ăn uống của Stefan đã bị mùi vị ghê tởm khó có thể nuốt xuống làm cho biến mất.

Nhưng dạ dày trống rỗng nói cho hắn biết nếu không ăn cơm, nó sẽ tạo phản.

Một ma cà rồng nếu bị đói quá mức, cũng không chỉ đơn giản là bị suy yếu. Cho dù là ma cà rồng đời thứ hai như Stefan, khi bị đói khát quá mức cũng sẽ không mất đi lý trí mà tấn công người, nhưng điều này không có nghĩa là hắn thích bị đói bụng.

Lạnh mặt nghiêm nghị đi tìm thêm vài người, kết quả cũng đều giống nhau, không một thứ nào có thể nuốt xuống.

Stefan ý thức được, khẩu vị của mình đã bị Vũ Hóa Điền nuôi thành kén chọn. Không phải máu của ai cũng giống như của y, ngọt ngào lại tràn ngập mùi hắc ám.

Stefan không muốn chấp nhận quyết định đi tìm ‘đồ ăn ngon’ của hắn.

Lúc này quay về cung Càn Thanh, sai người truyền triệu Thanh Long đến.

“Đoàn người của Tây Xưởng đã đến chỗ nào rồi?”

Thanh Long sớm đã được Stefan mệnh lệnh chú ý nghiêm ngặt đến động tĩnh của Tây Xưởng, lúc này vừa nghe hắn hỏi, liền ôm quyền trả lời:

“Bẩm Hoàng thượng, đoàn binh mã của Tây Xưởng chia làm hai đường, đám người Đàm Lỗ Tử, Kế Học Dũng và Triệu Thông dẫn theo người ngựa đi trước một bước, hiện tại đã đến cốc Hồng Thạch, Vũ Đô đốc và Mã Tiến Lương đi thuyền chạy về hướng Tây, xem ra cả hai bên đều muốn đến Gia Dự quan, nếu không có chuyện bất ngờ gì xảy ra thì bọn họ sẽ họp mặt ở Long Môn.”

“Long Môn?”

Stefan sờ sờ cằm, hắn không quá quen thuộc với vị trí địa lý, sai người đưa bản đồ lên mới hiểu rõ đó là nơi nào.

“Nếu muốn đuổi theo bọn họ trước khi đến Long Môn, người nói xem có thể không??”

Thanh Long đáp:

“Vũ Đô đốc đi đường thủy, tốc độ vốn chậm hơn đường bộ, đám người Đàm Lỗ Tử hình như cố ý thả chậm hành trình, chỉ cần lựa chọn đường bộ ra roi thúc ngựa, nhất định là có thể đuổi kịp.”

Stefan gật gật đầu, phát tay.

“Người đi xuống chuẩn bị một chút, ngày mai xuất cung cùng với trẫm.”

Thanh Long ngẩn ra, hắn không ngờ rằng Hoàng thượng lại triệu hắn đến chỉ để hỏi như vậy, mở miệng muốn khuyên can, cuối cùng vẫn không nói thêm được gì, chỉ hành lễ rồi lui ra ngoài, vừa đi vừa nghĩ nên mang theo bao nhiêu người.

Thanh Long vừa đi ra, Trương Mẫn vẻ mặt mang theo lo lắng đến hành lễ, khuyên can:

“Hoàng thượng, ngài cân nhắc một chút, việc xuất cung này.....”

Stefan nâng tay, ngăn cản lão tiếp tục lải nhải:

“Trẫm sẽ có chừng mực, ngày mai khởi hành người ở lại cung Càn Thanh che giấu cho trẫm, bên Thái hậu trẫm sẽ đến nói.”

Trương Mẫn thấy không thể ngăn cản Hoàng thượng, chỉ có thể bất đắc dĩ nói:

“Vậy Hoàng thượng có cần dẫn người theo? Lão nô sẽ đi sắp xếp.”

“Nhiều người không tiện, cho đồ đệ của người đi là được rồi.”

“Vâng, lão nô đi chuẩn bị.”

Trương Mẫn lĩnh chỉ, lui ra ngoài chuẩn bị hành lý cho Hoàng thượng xuất cung, lại gọi đồ đệ Tiểu Đức Tử của mình đến, dặn dò cận kề từng chút một, sợ nếu như nó hầu hạ không tốt, vậy sẽ đánh mất tính mạng.

Ngày lâm triều hôm sau, bách quan biết được, long thể của Hoàng thượng không tốt, tĩnh dưỡng ở cung Càn Thanh, trong khoảng thời gian này toàn bộ việc lâm triều đều được hủy bỏ.

Thanh Long nghe được tin tức như thế, danh sách thành viên vốn định ra lúc đầu đã được hơn một nửa, lại tăng thêm vài người có võ nghệ cao cường, trong đó ngay cả bốn vị thống lĩnh cũng chỉ để lại một mình Chu Tước ở lại cai quản nha môn của Cẩm Y Vệ, Bạch Hổ và Huyền Vũ đều ở trong nhóm cùng đi theo lần này.

Tiếp đó ở trong cung, Thái hậu và Hoàng hậu đều yên lặng, không hề quan tâm đến việc này, chỉ tập trung chăm sóc cho tiểu Hoàng tử.

16. Chương 16: Khách Điểm Long Môn

Khách *** Long Môn.

“Các vị gia thông cảm, ngày mai, chậm nhất là đến ngày hôm sau nữa, bão cát đen nhất định sẽ đến, thấy đàn chim vừa bay qua lúc này không? Đó chính là điềm báo. Bão cát không có mắt, đến lúc ấy toàn bộ khách *** này cũng sẽ bị chôn vùi, hết nước lương thực cạn, ngay cả chúng ta cũng phải chuyển đến trạm dừng đằng kia. Bên đó có núi, gió lớn mấy cũng không thổi đến được, muốn ăn uống gì cũng đều có, đội lạc đà chỉ mất một lúc là ra đến.”

Chưởng quầy Long Môn thao thao bất tuyệt một hồi, thái độ khiêm tốn khẩn cầu khách nhân rời khỏi khách ***.

Phần lớn mọi người thấy thái độ của ông ta tốt, lại nghĩ đến bão cát đen quả thực quá đáng sợ, liền thanh toán tiền, mua thêm chút nước, đi theo đội lạc đà rời khỏi nơi này đến trạm dừng cách đó năm mươi dặm.

Đương nhiên, cũng có không ít người không đi, ví như ‘Triệu Hoài An’ cùng Tổ Tuệ Dung vừa mới đi vào, chuẩn bị ăn cơm, lại ví như đám đệ tộc phiên bang đang ở trong đại đường ăn to nói lớn, lại ví như vài kẻ nào đó vừa mới làm xong thủ tục vào ở.

Lão chưởng quầy giữ chặt tiểu nhị vừa mới đi từ trên tầng xuống, vẻ mặt hung dữ.

“Ai, không phải ta kêu người đi mời mấy vị khách nhân tầng trên mau đi thôi, sao còn chưa có động tĩnh?”

Tiểu nhị bất đắc dĩ.

“Chưởng quầy, không phải ta không muốn mời họ đi, nhưng người ta không bận tâm đến ta mà. Mấy người kia người nào cũng mang theo vũ khí, vừa nhìn đã biết là không dễ chọc, ta không dám đâu.”

Chưởng quầy nhíu mi, trận bão cát đen này ở Long Môn năm mươi năm mới có một lần, nếu những người này không đi, chắc chắn sẽ có phiền toái.

Không đợi chưởng quầy nghĩ ra cách đuổi người đi, ngoài cửa lớn đã có một nhóm người đi vào.

Bình thường ban ngày cũng không thấy được cả nhóm người, sao hôm nay lại toàn ghé vào cùng nhau? Chưởng quầy nhíu mi.

“Đến đây, hai bát mì ni cô (mì chay)... đây!”

Tiểu nhị tiếp đón hai người ‘Triệu Hoài An’ và Tổ Tuệ Dung lúc trước bưng đồ ăn các nàng gọi ra, lại phát hiện không thấy khách nhân đâu, ngược lại có thêm một đám người hung ác, giật mình kinh sợ, liền làm đổ mì trong tay.

Mấy khách nhân vừa vào cửa đều đặt ánh mắt lên người hắn, tiểu nhị sợ hãi, lập tức ngã quỵ xuống, toàn thân run rẩy.

“Đắc tội rồi, đắc tội rồi.”

Chưởng quầy thấy tình thế không ổn, lập tức tiến lên tạ tội, vẻ mặt lại không kiên nhẫn vội vàng xua tiểu nhị đi.

“Người nhanh chóng về phòng bếp đi, tay chân vụng về quá.”

Tiểu nhị thông minh cảm một bồn nước ở trong sa mạc còn đắt hơn vàng bước về phía vị khách duy nhất mà bọn họ quen thuộc, khúm núm tươi cười nói.

“Ai, Lữ Bố đại gia, mời rửa tay cho sạch.”

Người được gọi là Lữ Bố đại gia đưa tay vào trong chậu rửa sạch, làm bắn ra một đồng bọt nước, tiểu nhị nhìn thấy mà đau lòng, lại không dám lên tiếng, ngay cả tươi cười trên mặt cũng không dám để mất.

Vừa rửa tay, Lữ Bố vừa nói.

“Mười mấy ngày nay có thấy nữ nhân lạ mặt nào đi ngang qua không?”

“Lạ mặt? Chưa từng thấy.”

“Chuyện là như vậy.”

Lữ Bố rửa tay xong nhận khăn tay tiểu nhị đưa đến lau lau tay, một tiểu nhị khác ở bên cạnh giúp vỗ sạch bụi đất trên người gã xuống.

“Một vị huynh đệ của ta ở kinh thành mua một nữ nhân, đang muốn đưa về thì ả chạy mất, các huynh đệ này của chúng ta.....”

Lữ Bố cười nhìn về phía người đi cùng, thấy vẻ mặt bọn họ sắc lạnh, lập tức sửa miệng lại.

“Nói sai rồi, không phải huynh đệ, là đại ca ta, bọn họ là đến bắt tiện nhân kia mang về, cho nên nếu hai người từng gặp nữ nhân kia.....”

Câu kế tiếp của gã là nói cho chưởng quầy, bởi vì khoảng cách quá gần, chưởng quầy bị nước miếng của gã bắn lên mặt.

Lau lau mặt, chưởng quầy cố nén sự chán ghét kiên nhẫn nghe, đến lúc này thì, đám người phiên bang đang uống rượu ăn thịt ở một góc đại đường đột nhiên cười to ra tiếng, trong đó có một nữ nhân toàn thân áo đỏ, tóc thắt sam, trên mặt có hình xăm cười to nhất, nàng ta nói một câu bằng tiếng dị tộc người khác nghe không hiểu.

“Ett par hong magnetiska seoul le, le cha ya karma vulgärt länk hirs seoul frukt bar, sköldpadda ah chee bu.”

Một đại hán dị tộc liền phiên dịch:

”Nữ chủ nhân của ta nói, vừa vào ả đã gặp phải đám khốn nạn bức hiếp dân lành các người, ăn cơm của nữ nhân còn gọi mẹ người là tiện nhân, không bằng cả cầm thú, ha ha ha”

Nói xong liền cười ha ha.

Dẫn đầu hai mươi người đi vào chính là Nhị đương đầu Đàm Lỗ Tử của Tây Xưởng, Tam đương đầu Kế Học Dũng cùng với Triệu Thông, tính tình bọn họ cũng không tốt, nghe xong lời này, lập tức nổi giận bừng bừng. Ánh mắt nhìn nữ tử áo đỏ kia nổi lên sự hung dữ.

Nữ nhân dị tộc kia cũng không tốt tính, nàng ta vốn là công chúa của dị tộc, trước giờ luôn được người khác cưng chiều nịnh nọt, sao có thể dễ dàng tha thứ cho kẻ khác như vậy, thấy vẻ mặt bọn họ mang sát khí, miệng lại nói một câu là tiếng của dị tộc, lại xoay người đá cái bàn bên cạnh về phía bọn họ, người bên cạnh cũng tấn công.

Những người khác đều không hề ra tay, chỉ có Đàm Lỗ Tử đứng im tại chỗ nghênh chiến, hai người quần vào đấu nhau, hết đá ghế ngồi lại đá nghiêng cái bàn, nhất thời trong đại đường tiếng rầm rầm lách cách vang lên không ngừng, khiến người khác không được yên ổn.

Mà hiện tại người bị làm ồn chính là Stefan đang ở trên tầng định tắm rửa.

Vì muốn vượt qua Vũ Hóa Điền rời khỏi kinh thành sớm hơn mình nửa tháng, Stefan này đêm lên đường từ kinh thành chạy đến nơi chim không đẻ trứng này, dọc một đường đi ngay cả thời gian ngủ cũng rất ít huống chi là rửa mặt chải đầu, thật vất vả mới chạy đến nơi, hần tự nhiên là muốn chỉnh trang thật tốt để lát nữa còn đi gặp người, nhưng vừa mới cởi y phục ngâm mình trong nước thì, tiếng tranh cãi âm ỉ lại vang lên bên ngoài, vì thế cơn tức tích tụ trong bụng thiếu chút nữa là bộc phát ra.

Nhưng nghĩ đến đây dù sao cũng không phải là địa bàn của hần, Stefan day day mi tâm, nói một câu với bên ngoài.

“Thanh Long, kêu đám người ở tầng dưới im lặng cho ta, còn ồn ào nữa liền trực tiếp ném ra ngoài cho sói ăn.”

Hần đã nghe nói ở gần đây vừa đến buổi tối là có bầy sói thường lui đến.

Thanh Long đang canh giữ ở ngoài cửa nghe được mệnh lệnh, thấp giọng nhận mệnh.

“Vâng.”

Lại dặn dò những người khác bảo vệ thật tốt, liền đeo hộp vũ khí lên lưng đi về phía cầu thang.

Vì để chứa được thật nhiều khách, hai bên hành lang ở tầng hai của khách *** Long Môn đều là phòng cho khách, chỉ cần đứng ở vị trí phòng gần đầu cầu thang là có thể nhìn xuống tầng dưới.

Mà Thanh Long vì sự an toàn của Stefan, chọn cho hắn gian thượng phòng thứ hai gần đầu hành lang, mấy căn phòng xung quanh đều bị Cẩm Y Vệ mình mang theo chiếm hết, như vậy sẽ không cần lo lắng có ai có thể qua mặt bọn họ gây bất lợi với Stefan, nhưng việc này cũng khiến bọn họ tuy rằng có thể nghe thấy tiếng động ở tầng dưới, nhưng lại không nhìn rõ được tình hình cụ thể.

Thanh Long vừa đi vừa nghĩ liệu có nên phái một người đến canh giữ ở đầu cầu thang hay không, đi chưa được mấy bước đã đến đầu cầu thang, thấy hai người đang đánh nhau túi bụi ở tầng dưới, mà một bên chính là người quen.

Nhiều may, Thanh Long tựa vào lan can của cầu thang nhìn bọn họ đánh nhau.

Theo hắn đánh giá thì trận ẩu đả này sẽ nhanh chóng dừng lại.

Quả nhiên một lát sau hai bên liền ngừng tay, chưởng quầy thấy vậy, lập tức bước đến giữa hòa giải hai bên.

“Các vị đại gia, người giang hồ qua hai chiều thì không mang thù nữa, các vị là khách quen, Lữ đại gia ở bên kia cũng là khách quen, người mà ông ấy mang đến hẳn cũng là khách quen, mọi người đều quen biết nhau rồi, các vị là người ở ngoài ải, không phải người đến từ kinh thành, không có liên quan gì đến nhau, chỉ trách ta tiếp đón không chu đáo, ta mời các vị uống rượu, các vị cho ta chút thể diện.....”

Chưởng quầy ở giữa khuyên trái khuyên phải, cơn tức của hai bên lại vẫn lớn như trước, nhưng cuối cùng cũng không bùng phát nữa, nữ nhân dị tộc hỏi đầy tớ của mình điều gì đó, đại hán kia nói một tiếng ‘Mẹ nó’, nữ nhân man di kia học theo mắng đám người Tây Xưởng, tiếp đó còn nhổ nước miếng, người khác cũng mắng theo, sau đó xoay người quay về cái bàn trước đó.

Đàm Lỗ Tử lạnh lùng nhìn theo bóng dáng bọn họ, sát khí trong mắt càng sâu.

“À ta vừa rồi chỉ so hai chiều với ta, sớm hay muộn gì cũng đánh thật.”

Chưởng quầy không biết nên nói tiếp như thế nào, chỉ có thể làm như không nhìn thấy.

“Ai, ta nói này, các người cãi nhau như vậy không sợ quấy rầy người khác sao? Nói như thế nào đây cũng là khách ***, là trước nơi đông người, không thể yên lặng một chút à.”

Một giọng nói lười biếng chợt vang lên từ trên đỉnh đầu.

Trên tầng có người?! Người Tây Xưởng thẳm cả kinh trong lòng nhìn lên, chờ đến khi bọn họ nhìn thấy người đang tựa ở trên lan can, ăn đậu phộng không biết lấy được từ chỗ nào đến là ai thì, tất cả theo bản năng đều muốn hành lễ.

Thanh Long bắn một nắm đậu phộng ra, người Tây Xưởng liền phát hiện người mình tê rần một chút, lời muốn nói đến miệng lại nuốt về.

“Ta nói các người nhìn ta như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ ta nói không đúng sao?”

Thanh Long vỗ vỗ tay, vẻ mặt kiêu ngạo nhe răng với bọn họ.

“Ta nói cho các người, gia nhà ta đang nghỉ ngơi, ngài đã lên tiếng, nếu còn ai dám làm ồn đến ngài nữa, sẽ ném ra ngoài cho sói ăn, đừng tưởng rằng các người nhiều người sẽ không sợ, bây sói ở nơi này rất lợi hại, bao nhiêu người cũng sẽ vào bụng chúng nó, còn sợ vài người các người chắc?”

Đám người Đàm Lỗ Tử là người thông minh, bằng không cũng sẽ không được Vũ Hóa Điền ủy thác cho trọng trách, bọn họ nhận ra Thanh Long, lại nghe ra ý tứ trong lời hắn, người đang ở tầng trên là chủ tử nhà hắn, mà có thể được Chỉ huy sứ của Cẩm Y Vệ gọi là chủ tử, ngoài vị ở trong kinh kia, còn có thể có ai?

“Là chúng ta không đúng, chưởng quầy, tiền thuê phòng của các vị gia trên tầng kia cứ tính lên cho chúng ta.”

Đàm Lỗ Tử thấy Thanh Long không có ý định nhận quen với bọn họ, cũng phối hợp không nói, lấy từ trong ngực ra một thỏi bạc ném cho chưởng quầy.

Chưởng quầy cảm thấy người hai bên bọn họ nhất định là có quan hệ, cũng không hỏi nhiều, cười nhận lấy thỏi bạc kia.

Thanh Long bày ra dáng vẻ vô lại, huyết sáo một tiếng.

“U, người mời khách à? Vậy đúng lúc, chưởng quầy, rượu ngon đồ ăn ngon đều bưng lên hết cho ta. Nhớ rõ đừng bưng thịt người lên giống như vừa rồi, thịt đó chua, gia nhà ta nuốt không trôi.”

Cho Hoàng thượng ăn thịt người?! Đúng là con chó to gan lớn mật! Ánh mắt của Tây Xưởng giống như dao nhỏ lập tức đâm về phía chưởng quầy.

Chưởng quầy cảm thấy sát khí nhằm về phía mình đột nhiên tăng lên nặng đến mức có thể áp hấn cắm thẳng vào trong đất.

17. Chương 17: Trò Hay Sắp Trình Diễn

“Gia, thuộc hạ cầu kiến.”

Thanh Long cách cánh cửa gọi một tiếng, hần dưng biện pháp truyền âm ngàn dặm, không sợ Hoàng thượng không nghe thấy lại không cần lo lắng bị kẻ không liên quan nghe được.

Stefan ngâm mình ở trong nước nghe được tiếng động, ra hiệu bảo Tiểu Đức Tử ra mở cửa.

Trong phòng được ngăn ra bởi một bình phong đơn giản, là cố ý yêu cầu từ chỗ chưởng quầy của khách ***. Thanh Long đứng ở trước tấm bình phong, bấm báo cho Stefan:

“Ở dưới là đám người Tây Xưởng.”

Vành tai Stefan giật nhẹ.

“Vũ Hóa Điền cũng đến đây?”

“Vẫn chưa, theo thám tử hồi báo, Vũ Đô đốc hẳn là ở trạm dừng cách đây năm mươi dặm.”

Tiếp đó, Thanh Long miêu tả lại đơn giản những chuyện vừa mới xảy ra một lần.

“Đã biết, kêu đám người Tây Xưởng ngậm miệng lại, chuyện không nên nói thì đừng nói.”

“Vâng.”

.....

“Người hãy nghe cho kỹ, trong vòng nửa tháng này không được nhận thêm khách, gian khách *** này chúng ta bao hết.”

Người trong khách *** rất có khả năng là người đứng đầu của bọn họ, người Tây Xưởng cũng không dám quá hống hách, nhưng bọn họ vẫn là cầm bạc ném cho chưởng quầy, muốn bao hết khách ***.

“Việc này không thể được đầu khách quan, nơi này sắp có bão cát lớn quét qua, chúng ta cũng muốn nhanh chóng chạy đến trạm dừng ở bên kia tránh gió, ở lại khách *** chính là cừu tử nhất sinh, sẽ không còn mạng.”

Chưởng quầy cầm bạc, vẻ mặt do dự, bạc ai mà không thích, nhưng vẫn phải còn mạng mà kiếm nữa.

“Có bão cát lớn như vậy?”

Triệu Thông không tin, vẻ mặt thờ ơ.

“Bão cát đen ở Long Môn rất đáng sợ.”

Về mặt chưởng quầy nghiêm túc, sợ hấn không tin.

“Trong phạm vi một trăm dặm quanh đây đều sẽ bị cát chôn vùi, đến lúc đó khách *** ra sao cũng không ai biết được?”

“Phải không? Tiền, người cầm lấy, có đi hay không để ta tính.”

Đàm Lỗ Tử đang đứng ở bên cầu thang xem xét địa thế trong khách *** nghe vậy, quay đầu trầm giọng nói, trong ngữ khí tràn ngập sự nguy hiểm.

Chưởng quầy tiêu sái đi đến phía sau Đàm Lỗ Tử, muốn thuyết phục hấn.

“Cái đó không được đâu, mấy khách nhân vừa đến từ ngoài biên ải, ta không dám đắc tội bọn họ đâu.”

“Vậy người không sợ đắc tội chúng ta?”

Triệu Thông tiến lên, gương mặt có một cái bớt lớn thoát nhìn càng dữ tợn hơn.

“Nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?”

“Khách quan, số bạc này ta không dám nhận đâu, ngài bao hết khách ***, bọn họ lại không đi, ta thật không dám kêu người ta mà!”

Chưởng quầy đuổi theo Đàm Lỗ Tử đi lên tầng, muốn nói thêm gì đó, lão thật sự chưa nhìn ra trong việc này ai sẽ là người quyết định.

“Chuyện này không cần người nhọc lòng, nếu bão cát dữ dội như vậy, bọn họ không đi chính là không muốn sống, ta sẽ cho chúng đi sớm hơn một chút.”

Triệu Thông đi theo Đàm Lỗ Tử lên tầng quay đầu nói với Chưởng quầy.

Ngoài khách ***, hai bóng người mảnh khảnh lóe lên, tiểu nhị quét dọn ở đại đường xoa xoa mắt, không phát hiện ra bên ngoài có người, chỉ nghĩ rằng vừa rồi mình nhìn nhầm, lại không biết nữ nhân mà Tây Xưởng đuổi theo đang ở ngay bên ngoài, đang đi về phía nhà bếp của bọn họ, định trộm một cái đùi dê lấp đầy bụng.

Người của Tây Xưởng lên tầng hai, liếc mắt một cái liền nhìn thấy thủ vệ ở cuối hành lang, trong đó còn có Thanh Long đang dựa vào ván cửa ngủ gật cùng hai vị thủ lĩnh khác của Cẩm Y Vệ, Bạch Hổ và Huyền Vũ.

Việc này khiến tất cả mọi người đều có thể xác định được người trong phòng kia là ai, trong thiên hạ là ai có thể khiến cho ba vị đại thống lĩnh của Cẩm Y Vệ cùng ra ngoài làm thủ vệ của người đó chứ?

Đàm Lỗ Tử ngẫm nghĩ, không biết có nên báo cho Đốc chủ hay không.

Nhìn thấy bọn họ đi lên, Thanh Long khôn hề mở mắt ra, Bạch Hổ nhìn lướt qua bọn họ rồi không để ý nữa, ngược lại Huyền Vũ trẻ tuổi nhất trong mấy người cười dựng thẳng ngón trỏ đặt ở bên miệng nhẹ ‘xuyt’ một tiếng.

Trong lòng Đàm Lỗ Tử khẽ động, đó là muốn kêu bọn họ cầm miệng lại.

Chấp tay xoay người thở dài, Đàm Lỗ Tử dẫn người đi về phía phòng ở hành lang bên kia.

Stefan tắm xong rồi, được Tiểu Đức Tử hầu hạ thay quần áo, ngồi xuống để nó dùng khăn bông sạch sẽ lau khô tóc cho mình.

Tiểu Đức Tử lau thật sự cẩn thận, chỉ lo lắng sẽ làm hấn đau, trong lòng Tiểu Đức Tử còn đang ầm ục thay Hoàng thượng, ngày thường Hoàng thượng ở trong đại nội đều là dùng lụa là cao cấp nhất để lau khô tóc, mỗi một miếng thấm ướt sẽ đổi một miếng khác, làm sao phải dùng một miếng khăn bông như vậy lau qua lau lại chứ? Đáng tiếc nơi này ngay cả nước cũng là hiếm hoi, càng đừng nói là có dụng cụ gì tốt.

Đợi tóc của Stefan khô rồi, Tiểu Đức Tử thấy sắc mặt hấn vẫn tốt, liền lớn gan hỏi:

“Gia, ban ngày ngài vẫn chưa dùng bữa, có cần lệnh cho bọn họ chuẩn bị chút rượu và đồ ăn mang lên không?”

Bởi vì ra khỏi cung, không thể bại lộ danh tính, từ sáng sớm Stefan đã lệnh cho mọi người ngậm miệng lại.

Vốn Tiểu Đức Tử không dám hỏi như vậy, ngay từ đầu đã bị sư phụ Trương Mẫn ngàn dặn vạn dò nhưng nó vẫn nơm nớp lo sợ, chỉ sợ hầu hạ không tốt, sẽ bị trách phạt, dọc một đường đi này nó cũng từng bởi vì lo lắng mà phạm không ít lỗi, nhưng mỗi lần Stefan cũng chỉ nói hai câu chứ không hề phạt nó, cho nên từ từ, Tiểu Đức Tử không còn sợ hãi như trước, hầu hạ Stefan cũng dần càng trở nên thuận buồm xuôi gió.

“Không cần, ta muốn ngủ một lát trước đã, đợi đến giờ cơm chiều thì người lại gọi ta. Người kêu dám người ngoài cửa cũng thay phiên nhau nghỉ ngơi đi, ta ở đây tạm thời không có chuyện gì.”

Stefan xoa xoa mắt, hẳn là ma cà rồng, còn thứ gì khiến cho ma cà rồng chán ghét hơn ngoài ánh nắng mặt trời? Tuy rằng ánh nắng mặt trời không tổn thương đến hắn, nhưng loại địa phương như sa mạc ngày ngày có ánh nắng mãnh liệt đến mức có thể phơi người thành thịt khô này, sự chán ghét ánh nắng mặt trời ở trong máu Stefan hoàn toàn bộc phát, hắn hiện tại tuyệt đối không muốn nhìn thấy ánh sáng, ma cà rồng quả nhiên vẫn thích hợp ngày ngủ đêm thức hơn.

“Vâng.”

Tiểu Đức Tử nghe xong, tay chân nhanh nhẹn lấy chăn nệm sạch sẽ từ trong hành lý ra thay cho bộ chăn nệm bẩn cũ còn dính vết bẩn ở trên giường, sau khi hầu hạ Hoàng thượng nằm xuống rồi, buông màn, lại kiểm tra cửa sổ một lần, xác định đã đóng kín, lúc này mới hành lễ rời khỏi phòng.

Đóng cửa lại, Tiểu Đức Tử cung kính khom người với mấy người đứng ở cửa.

“Các vị đại ca, gia nói cho mọi người thay phiên đi nghỉ ngơi, nơi này không cần nhiều người đến canh giữ như thế.”

Vốn Tiểu Đức Tử không dám xưng hô với mấy vị thống lĩnh Cẩm Y Vệ như vậy, nhưng từ sáng sớm Stefan đã ra lệnh không được phép để lộ hành tung, để tránh bị dị tộc phát hiện ra dấu vết để lại, cho nên nó cũng chỉ có thể xưng hô như vậy.

“Làm phiền rồi.”

Thanh Long gật gật đầu, sau đó thấp giọng sắp xếp cho người đi nghỉ ngơi.

Sa mạc ngày rất dài lại rất nóng, nhưng đêm tối vẫn có lúc phải đến, mà khi màn đêm buông xuống thì, cái nóng gay gắt ban ngày liền biến mất, nhiệt độ đột ngột hạ xuống giống như đột ngột di chuyển từ xích đạo về Bắc Cực trong nháy mắt vậy.

Stefan mở mắt ra, độ sáng của ban đêm khiến hắn vừa lòng, nỗi buồn bực ban ngày hóa thành hư không, hắn xúc chán lên đứng dậy xuống giường.

Tiểu Đức Tử vào phòng gọi hắn thức dậy hầu hạ hắn thay một bộ thường phục màu đen viền bạc, lại múc nước cho hắn rửa mặt.

“Giờ nào rồi?”

“Hồi gia, vừa qua giờ Dậu.”

Tiểu Đức Tử trả lời, dừng lại một chút lại tiếp tục nói.

“Gia, chuông quây ở tầng dưới nói nơi này sắp có bão cát đen gì đó quét qua, kêu chúng ta đến khách *** cách đây năm mươi dặm tránh bão, tiểu nhân cũng đã nhìn trời, đen thui nặng nề cực kỳ đáng sợ, người xem chúng ta có nên đi không?”

Trong lúc Stefan nghỉ ngơi, Tiểu Đức Tử đã đi dạo một vòng qua phòng bếp, chuông quây kia và tiểu nhị kéo nó đến khuyên can nửa ngày, Tiểu Đức Tử lá gan không quá lớn lại trung thành không nhận được bất đầu lo lắng cho Hoàng thượng và chính mình.

Stefan rửa mặt, tỉnh táo không ít.

“Khi nào thì đến?”

“Nghe chuông quây nói, chậm nhất là tối ngày mai đến.”

“Lúc này đến trạm dừng, nơi đó nhất định là đã kín người hết chỗ, nào có nơi cho chúng ta? Nhìn lại đi, người trong khách *** dám đứng ở nơi này tự nhiên là có nơi nào đó có thể tránh né.”

Stefan vốn là định nghỉ ngơi ở đây hồi phục một ngày, ngày mai sẽ đến trạm dừng tìm Vũ Hóa Điền, nhưng hiện tại hắn đã phát hiện ra người của Tây Xưởng ở trong này, vậy nói rõ bọn họ nhất định là có kế hoạch gì đó, Stefan muốn ở ngay tại đây xem diễn, thuận tiện đợi người nọ tự đưa chính mình lên cửa.

Dù sao bão cát đen cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì đến hắn, cho dù bị chôn cũng không sao, ai bảo hắn không cần hít thở đây? Hơn nữa được nhìn cảnh kỳ thú hiếm hoi này cũng là một thú vui không tệ.

Về phần những người còn lại này, với thính lực của Stefan tự nhiên là có thể phát hiện bên dưới khách *** này còn có một huyết động cực lớn, bên trong còn có một con suối nhỏ chảy ra, đến lúc cần thiết vẫn có thể xuống đó tránh thoát.

Tiểu Đức Tử nghe xong lời Stefan nói, cảm thấy quả thực rất có lý, lại nghĩ đến chương quỳ và tiểu nhị của khách ***, đám người Tây Xưởng, còn có đám tộc Thát Đát mọi rợ kia, người người đều không có ý định muốn đi, trong lòng lập tức yên ổn.

“Vẫn là gia hiểu biết.”

“Ít nịnh nọt thôi, bữa tối chuẩn bị ra sao rồi? Nhưng đừng có bùng lên ‘thịt luộc’ (thịt người) gì đó như sáng nay nữa, thật là khiến người ta mất khẩu vị.”

Vừa nghĩ lại thịt người đó, Stefan liền nhú mồm, mùi chua kia thật sự rất kích thích ma cà rồng, mặc dù hắn hút máu người, lại không thích ăn thịt người.

“Đã chuẩn bị rồi rồi, tiểu nhân đã cẩn thận nhìn người ở phòng bếp giết dê làm cơm, tuyệt sẽ không để xảy ra chuyện như vậy nữa.”

Tiểu Đức Tử cũng nhớ đến buổi sáng bọn họ vừa bước vào khách ***, chương quỳ liền đặc biệt đưa thịt lên, vốn nó đã đói bụng rất lâu nên nhìn thấy thịt tự nhiên là có chút tham, nhưng nghe Chỉ huy sứ Thanh Long nói đó là thịt người, mặt liền lập tức trắng bệch, thiếu chút nữa là nôn ra, ngay cả hiện tại nó nghe thấy vẫn là không thoải mái, loại hắc *** này, đã sớm nên bị quan phủ niêm phong.

“Gia muốn đi xuống dùng bữa hay là mang lên phòng dùng?”

Là nô tài quyết không thể tự cho mình thông minh quyết định thay cho chủ tử, bất cứ việc gì cũng phải hỏi qua ý kiến của Hoàng thượng, đây là chuyện đầu tiên sự phụ dận dò nó.

“Người khác đã dùng chưa?”

“Gia chưa dùng, bọn họ nào dám dùng.”

“Vậy thì dùng ở tầng dưới đi, để mọi người cùng ăn, cũng đỡ phiền phức.”

Stefan nói xong lý do đường hoàng, trong lòng lại nghĩ rằng xuống bên dưới có lẽ còn có thể gặp được chuyện thú vị gì đó, coi như giết thời gian. Thật sự là đêm dài đằng đẳng không muốn ngủ mà.

Tiểu Đức Tử không biết suy nghĩ của hắn, chỉ nghĩ rằng Hoàng thượng đây là quan tâm bọn họ, lúc này cảm động đến mức suýt rơi nước mắt, trong lòng thề về sau càng phải chăm chỉ học tập sự phụ, hầu hạ Hoàng thượng thật tốt.

18. Chương 18: Dung Mạo

Trong khoảng thời gian Stefan rời giường thay y phục, chuẩn bị xuống dưới dùng cơm thì, đại đường ở tầng dưới vẫn như trước rất ‘náo nhiệt’.

Công chúa tộc Thát Đát Bồ Lỗ Đô cùng đám thủ hạ và đầy tớ của nàng ta đang khoa tay múa chân cao giọng hát dân ca, chén đến chén đi, chén rượu lớn đổ xuống ẩm bụng, rất vui vẻ.

Đám người Tây Xưởng thụ ở góc khác, chậm rãi dùng bữa tối, vừa nhìn đám người phiên bang này như hổ rình mồi, trong mắt tràn đầy sát khí cùng ý xấu không thể che giấu.

Đúng vậy, đám người Tây Xưởng trước giờ vẫn rất kiêu ngạo, kẻ dám đụng đến khiêu khích bọn họ, sao có thể tha thứ dễ dàng chứ?

Rất nhanh, rượu của đám người Thát Đát đã bị uống gần hết, bọn họ lớn giọng gào thét kêu chưởng quầy mau mang thêm rượu lên.

Tiểu nhị giúp đỡ ở phòng bếp ôm bình rượu, vẻ mặt kích động bị đám người Tây Xưởng đẩy ra, kêu hần đem bình rượu này cho đám người Thát Đát.

Tiểu nhị kia rất sợ hãi, trọng rượu kia đã bị Tây Xưởng hạ được, tuy rằng không biết là cái gì, nhưng trực giác nói cho hần biết đó nhất định là thuốc độc.

Nhưng bình rượu vẫn là bị đưa lên bàn của người Thát Đát, Đàm Lỗ Tử cười lạnh nhìn bọn họ uống hết rượu có lẫn kịch độc, thuốc độc kia tuy rằng sẽ không làm cho người ta chết ngay, nhưng người trúng độc cũng sẽ không sống qua một đêm.

Nhưng rất nhanh, hần phát hiện ra không đúng, hiệu quả của thuốc độc kia vô cùng nhanh chóng, nhưng từ lúc đám người Thát Đát này uống xong rượu đến giờ vẫn không có bất cứ dấu hiệu trúng độc nào, hần không khỏi hoài nghi thủ hạ của mình có hạ độc vào trong rượu không.

Mà ngay sau đó, Lữ Bố phụ trách dẫn đường cho bọn họ lần này sau khi uống cạn rượu trong bát thì, miệng lập tức sùi bọt, sắc mặt đen thui.

Một Xưởng vệ bên cạnh lập tức tiến lên kiểm tra.

“A, trúng độc.”

Người Tây Xưởng lập tức nhìn về phía người Thát Đát.

“A genshun sile kui, a ji ku ni.”

Bố Lỗ Đo đứng trên ghế, đập lên một góc bàn, tay cầm bát khinh bỉ nhìn bọn họ, tiếp đó lại uống một ngụm rượu lớn.

Một Xưởng vệ đẩy chưởng quầy ra, chỉ vào Bố Lỗ Đo lớn tiếng nói:

“Người nói cái gì?!”

Đại hán tinh thông tiếng Thát Đát kia đứng dậy, chắn trước mặt Bố Lỗ Đo.

“Chủ nhân nhà ta nói, hạ độc thì về học mẹ ngươi đi, chỉ dựa vào mấy tên các ngươi mà muốn chạy ra đây hạ độc, hạ độc người chết trước.”

Lời này hần nói ra tuyệt đối là thêm mắm dặm muối, thề muốn khiến đối phương tức chết.

Đám người Thát Đát lại cười ha ha.

Chuyện này khiến bọn họ không thể không hoài nghi liệu có phải là bọn họ không nghe hiểu tiếng Hán hay không.

Nhưng lúc này không có người bận tâm, Triệu Trông rút túi cung tên hần đeo trên lưng xuống đặt lên trên bàn.

“Gây sự à?!”

Người Tây Xưởng đều rút binh khí ra, chỉ thẳng vào đám người Thát Đát.

Người Thát Đát cũng không chịu yếu thế, đều lấy vũ khí ra, rất có dáng vẻ sẽ lập tức xông lên.

Ngay lúc tình hình vô cùng căng thẳng, ngoài cửa khách *** đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa. Một người lớn giọng hét lên ở ngoài cửa:

“Chường quây, chúng ta lỡ giờ qua ải, chạy đến nơi này, chỗ các người có vẻ là khách ***, sao phải đóng cửa lại chứ?”

Tiếp đó còn có thể nghe thấy tiếng người kia phun cát ra.

Đàm Lỗ Tử đưa mắt, một Xưởng vệ đứng gần cửa nhất thật cẩn thận lùi đến bên cạnh cửa, nói với bên ngoài:

“Đã kín khách rồi, đi đi.”

Nói xong lại lui về chỗ cũ.

Hắn chính là có ý tốt, đáng tiếc đối phương lại không cảm kích.

“Thối lắm.”

Một giọng nói khác chút trung tính mắng.

“Bên ngoài đều là cát, không có nơi nào khác, không có phòng thì có thể ngồi, mở cửa ra đi, đừng bắt ta ở bên ngoài phải kêu khẩn cổ.”

Giọng nói dừng lại, tiếng đập cửa càng vang.

Chường quây đầy đầy tiểu nhị.

“Cương Tử, người đi xem!”

“Ta, ta ra kêu bọn họ đi.”

Tiểu nhị được gọi là Cương Tử nơm nớp lo sợ đi qua giữa hai đám người, đến chỗ cửa lớn.

“Gió càng lúc càng lớn, bên trong còn có người sống không đó?”

Tiếng kêu ngoài cửa lại tiếp tục.

“Còn người sống thì trả lời đi.”

Cương Tử cách một cánh cửa hô lên:

“Khách nhân, họa phúc khó lường, không vào cửa được mới là phúc của người đó!”

“Phúc phúc phúc phúc phúc, phúc cái đầu chó nhà người ấy!”

Một Xưởng vệ nghe được không kiên nhẫn, lập tức dùng chân nhấc cái ghế bên cạnh lên, dùng tay chụp đến, ném về phía Cương Tử.

Cương Tử thấy tình thế không ổn, lập tức lăn một vòng tránh khỏi cái ghế bay đến.

Cái ghế kia đập thẳng lên cửa, tiếp đó cửa bị người ở bên ngoài đá văng ra.

Ánh mắt mọi người lập tức bị thu hút qua.

Ngoài cửa có hai người đang đứng, người đứng phía trước mặc trang phục của nhân sĩ giang hồ bình thường, đầu đội mũ trùm sa trường, che khuất mặt, khiến người khác không nhìn thấy rõ gương mặt, người ở đằng sau rõ ràng là thư sinh, trên mặt đeo vải phòng bão cát, cũng không thấy rõ mặt.

Người sáng suốt vừa nhìn đã biết người phía trước mới là người quyết định, bởi vì toàn bộ hành lý của bọn họ đều do thư sinh ở đằng sau công.

“Vào miếu thấp hương lại thành phóng hỏa rồi đây à?! Đã lấp cả tên, còn đóng cửa giả bộ thái bình.”

Người mặc trang phục bình thường đi đến, ngữ khí trào phúng:

“Ta đã vào được, có ai biết nói không thể?”

Dứt lời, người tới kéo dây mũ, sa trường trước mặt tự động thu lại, lộ ra gương mặt.

Tuy rằng khó phân nam nữ nhưng rõ cuộc vẫn có thể nhìn ra người kia là nữ tử.

Người của Tây Xưởng đẩy chướng quầy muốn tiến lên chào đón lại, không cho lão lên tiếng.

Mọi người yên lặng xem tình hình, không ai để ý đến nàng.

Lúc này, thư sinh kia tự cho rằng đã đóng cửa thật kỹ, đi đến bên người đồng bạn, kéo mảnh vải bịt miệng lại, há to miệng hít thở.

Mà khi gương mặt của hắn lộ ra, liền khiến đám người Tây Xưởng sợ ngây người.

Kế Học Dĩnh đến gần Đàm Lỗ Tử, thấp giọng hỏi:

“Độc chủ sao lại như thế này?”

Đúng vậy, người vừa đến có gương mặt giống Vũ Hóa Điền như đúc.

Đàm Lỗ Tử nâng tay lên cản lại.

“Có lẽ chỉ là giống nhau, hắn chưa chắc đã là Độc chủ, chúng ta thử hắn xem.”

Đàm Lỗ Tử không quá tin tưởng người đến là Độc chủ của bọn họ, bởi vì người đến dáng vẻ ngu ngốc như côn đồ nơi phố chợ, sao có thể giống Độc chủ toàn thân cao quý tao nhã của bọn họ.

Chướng quầy thấy người trong đại đường vẫn không lên tiếng, liền muốn tiến lên khuyên người vừa đến mau đi, kết quả lão còn chưa lên tiếng, tầng hai đã có động tĩnh trước.

“Đây là..... đang ác chiến sao?”

Một giọng nói lộ vẻ không vui vang lên trên tầng.

Ánh mắt mọi người chuyển qua.

Người đứng dựa vào lan can giống như lúc trước thấy ánh mắt của đám người vây quanh đều tập trung lại đây cũng không hề tỏ ra không được tự nhiên chút nào, vẫn giữ nguyên ngữ khí lưu manh ban đầu nhìn người bên dưới nói:

“Ta nói, nơi này là khách ***, nếu các người đánh nhau đến bung óc thì làm sao được? Không phải vừa mới nói các người đừng gây chuyện sao?”

Người của Tây Xưởng lập tức nhớ ra tầng trên vẫn còn vị gia kia nữa.

Đàm Lỗ Tử tiến lên một bước, chấp tay.

“Là chúng ta vô lễ, vị..... bằng hữu này, chúng ta lập tức dừng tay.”

Vốn Đàm Lỗ Tử muốn đối phó với người Thát Đát, ngoại trừ vì bọn họ đã đắc tội với Tây Xưởng, cũng bởi vì hắn lo lắng nếu bị người Thát Đát biết được thân phận của vị gia ở tầng trên, sẽ gây bất lợi cho người ấy, cho nên muốn giải quyết chuyện phiền toái này một cách êm thấm, nhưng hiện tại nếu đã bị làm hỏng, hơn nữa Chỉ huy sứ Thanh Long đã mở miệng, hắn tự nhiên chỉ có thể thu tay lại.

Người của Tây Xưởng vừa nghe, liền thu hồi vũ khí, khiến người Thát Đát khó hiểu không thôi, không biết là nên tiếp tục hay là dừng tay giống như bọn họ.

Thanh Long liếc mắt nhìn đám người Thát Đát một cái, không để ý đến nữa, ngược lại nhìn về phía người cực giống Vũ Hóa Điền đứng ở cửa mà cảm thấy thú vị, hắn vừa rồi còn nhận được tin tức ở bên trạm dừng, Vũ Hóa Điền đang ở bên đó sắp xếp bắt cho được Triệu Hoài An, vốn không thể cùng lúc xuất hiện ở đây, còn là với dáng vẻ này.

Phải biết rằng vị Đô đốc Tây Xưởng kia chính là người yêu sạch sẽ đến mức ngay cả Hoàng thượng cũng phải đau đầu. Thanh Long biết không ít chuyện bên trong lắt lắt đầu.

“Chướng quầy, thu dọn cẩn thận một chút, chúng ta muốn dùng cơm trong đại sảnh, hầu hạ cẩn thận, nghe chưa?”

Thanh Long ném một thỏi bạc về phía chướng quầy.

Chưởng quầy đón được bạc, nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt khó xử, bàn trong đại sảnh ngoại trừ một cái bị người Thát Đát chiếm, những cái khác đều bị người của Tây Xưởng chiếm, đâu còn chỗ nào.

Kế Học Dững cách lão gần nhất trực tiếp đá một cú qua.

“Còn thất thần làm cái gì? Mau đi thu dọn, để toàn bộ mấy cái bàn kia cho bọn họ.”

Hắn chỉ vào vị trí ở góc bên kia, chỗ cách người Thát Đát xa nhất, mà ở bên trong lại có bọn họ cản trở, tin rằng người Thát Đát không dám làm bậy.

“Vâng vâng, ta đi ngay.”

Chưởng quầy không đứng bị ăn một đá, chịu đựng đau đớn chỉ huy tiểu nhị đi thu dọn lại.

Vì thế, hai người vừa mới vào cửa đã lập tức bị xem nhẹ.

Nhưng tuy rằng người Tây Xưởng xem nhẹ bọn họ, người Thát Đát ngược lại không hề như thế.

Bố Lỗ Đô nhìn chằm chằm thư sinh quá giống Vũ Hóa Điền kia một lát, bỗng nhiên nói một câu với Đại Hán bên cạnh, đại hán kia liền tiến đến mời bọn họ qua.

Thanh Long ở tầng trên nhìn toàn bộ bên dưới một cách rõ ràng, tuy rằng nữ nhân Thát Đát kia biểu hiện giống như vừa gặp đã yêu thư sinh kia, nhưng một vài biểu lộ lơ đãng dưới đáy mắt cùng mấy động tác nhỏ vẫn bán đứng nàng ta.

Hai bên bọn họ biết nhau.

Mà loại hiểu biết này không chỉ xuất hiện ở trên người đám người Thát Đát và các vị khách mới, cũng xuất hiện trong đáy mắt của chưởng quầy và tiểu nhị của khách ***.

Thanh Long nhướng mày, mọi chuyện càng lúc càng thú vị.

“Ca, huynh chuẩn bị tốt chưa, gia sắp ra rồi.”

Huyền Vũ bất chợt đi đến, hắn vẫn luôn chú ý đến động tĩnh trong phòng, xác định Hoàng thượng đã thay y phục xong rồi, cũng chuẩn bị ra ngoài, lập tức bước đến báo cáo.

Thanh Long nhìn người bên dưới có sự giúp đỡ của đám người Tây Xưởng, động tác nhanh chóng thu dọn xong bàn, thấp giọng nói:

“Gần xong rồi, đệ phái người đến phòng bếp canh chừng, đừng để kẻ nào động tay động chân.”

Dù sao hắn vẫn có chút kiêng kỵ với đám người Thát Đát giỏi dùng độc này.

“Được.”

Huyền Vũ gật gù đầu, quay lại gọi người, chuyện vừa xảy ra hắn cũng nghe được, tự nhiên là phải cẩn thận. Lần này trong đám người cùng đi với bọn họ còn có người am hiểu y thuật, là để chăm sóc long thể của Hoàng thượng cẩn thận, bọn họ trước nay chưa bao giờ phân biệt được y độc lúc này gọi tên đó đi phòng bếp canh chừng thì không thể thích hợp hơn.

Nhưng nể tình cùng xuất thân từ Cẩm Y Vệ ra, Huyền Vũ dự định kêu tên kia xem việc ở phòng bếp xong thì đi nhìn tên Lữ Bố bị trúng độc một chút.

19. Chương 19: Lời Nói Khách Sáo

Trong lúc Stefan đi xuống, Đàm Lỗ Tử dặn dò Triệu Thông đến trạm dừng xác nhận xem Đốc chủ có ở đó hay không, vừa bắt đầu nói mấy lời khách sáo với kẻ giống hệt Vũ Hóa Điền kia.

Đáng tiếc, hiệu quả không quá lý tưởng.

Trước không nói người muốn nói chuyện khách sáo đã bị đám người Thát Đát cướp đi trước một bước, mà quan hệ giữa hai bên bọn họ vô cùng không tệ, mà nữ hiệp khách bên cạnh đối phương lại không phải dễ nói chuyện.

“Vị đại ca này, thường xuyên qua lại ở trên con đường này sao?”

“Là đang nói chuyện với chúng ta? Theo quy củ của giang hồ, đến thăm đáp lễ hỏi đường, trước tiên nói về chuyện vì sao vừa rồi các người lại lấp tên?”

“Ta là đang thỉnh giáo vị đại ca này, không nói chuyện với người, không liên quan đến người.”

“Nhưng là, ta nói chuyện với người, cũng là đang thỉnh giáo người, sao lại là không liên quan đến ta?”

Dùng hai gian thượng phòng đối được cơ hội nói chuyện, nhưng bất kể Đàm Lỗ Tử hỏi điều gì, nữ hiệp khách kia cũng sẽ ôn hòa mà đối đáp lại câu hỏi, lại khiến cho Đàm Lỗ Tử rất cảm tức, không chỉ có hấn, mấy đầu lĩnh khác của Tây Xưởng cũng đều rất cảm tức.

Vốn trước đó âm ỉ với đám người Thát Đát một hồi đã không được vui, ghen lửa đầy một bụng, hiện tại lại bị một tên vô danh tiểu tốt chèn ép (tuy rằng là thái độ của bọn họ lúc trước không tốt), đồng lửa này lại càng cháy càng to.

Kế Học Dững cầm bát đĩa đặt mạnh xuống, rất có ý tứ muốn dạy dỗ nữ hiệp khách không biết tốt xấu kia một trận.

Thư sinh bị nghi ngờ là Vũ Hóa Điền kia thấy tình hình không ổn, lập tức giải vây nói:

“Được rồi mà, hiện tại cần phải giải thích vì sao chúng tôi lại đi đến nơi này, đúng không?”

Đây là lần đầu tiên thư sinh này mở miệng, Đàm Lỗ Tử nghe ra trong lời nói của hắn mang theo chút khẩu âm của Tứ Xuyên, trong lòng càng thêm cảm thấy người này không phải là Đốc chủ của bọn họ.

Đốc chủ của bọn họ là người tộc Dao, theo Đốc chủ lâu như vậy rồi, Đàm Lỗ Tử sao có thể không biết việc Đốc chủ chưa từng đi qua Tứ Xuyên, càng không biết tiếng địa phương của Tứ Xuyên.

Ý niệm này xoay chuyển trong đầu một vòng, Đàm Lỗ Tử cười nói:

“Không cần quá gấp, vị đại ca này, dọc một đường đi chỉ có vị nữ hiệp này đồng hành với đại ca sao?”

“Hả? Ừ.”

Thư sinh gật đầu.

“Các người không phải thổ phỉ chứ? Cứ lằng nhằng muốn thăm dò chúng ta, muốn đánh cướp à.”

Nữ hiệp khách kia rõ ràng là không thềm nể mặt, trực tiếp đâm lại một câu.

“Vô liêm sỉ, người là kẻ nào chứ, dám nói chuyện với đầu lĩnh của chúng ta như vậy.”

Thủ hạ tâm phúc của Đàm Lỗ Tử vỗ bàn đứng dậy.

“Các người thì là hạng người nào, dám nói chuyện với ta như thế!”

“Kiếm Tông.”

Đàm Lỗ Tử ngăn thủ hạ lại, tiếp tục không thềm để ý đến nữ hiệp khách kia, nhìn về phía thư sinh.

“Như vậy, ta xin kính vị đại ca này một chén, vừa rồi có chỗ thất lễ, đại ca rộng lượng đừng để ý, tiểu đệ kính ngài, mời đại ca.”

Thư sinh nâng bát rượu Xưởng vệ rót cho hắn lên.

Nữ hiệp khách cướp lấy bát rượu trên tay thư sinh, ngửi ngửi, lạnh lùng nói:

“Các người dám hạ độc ở trong rượu!”

“Không thể nào, sao lại có độc được?”

Kế Học Dững không tin, trong lòng cho rằng đối phương là đang gây sự.

“Hán tử vừa rồi bị các người túm vào trong, vẻ mặt tràn đầy độc khí, người còn nói là trong rượu không có độc?”

Nữ hiệp khách kéo Xưởng vệ đứng phía sau lên, dùng lưỡi đao gẩy nhẹ bát rượu, đưa đến bên miệng Kế Học Dũng.

“Người uống.”

Mũi của Kế Học Dũng thính nhất, hần hoài nghi ngửi ngửi bát rượu, lập tức biến sắc, trừng mắt nhìn Xưởng vệ rót rượu.

“Người đến đây, lại đây uống nó!”

Xưởng vệ kia vẻ mặt hoảng hốt, không dám uống, rõ ràng là đã nhớ tới Lữ Bố bị hạ độc.

Nữ hiệp khách cắm thẳng lưỡi đao vào trong bàn, đao cắm xuống vài tấc, bát rượu bị hất sang một bên.

Lúc này Bố Lỗ Đô lớn tiếng cười, nói huyền thuyên một câu, đại hán người Thát Đát kia lại phiên dịch nói:

“Không chỉ rượu có độc thôi, bên đó thứ gì cũng có độc, rượu chúng ta uống thì không có độc, đến đây uống đi.”

Thư sinh kia cũng giận dữ, thiếu chút nữa hần đã bị trúng độc, lớn tiếng chất vấn:

“Bên chỗ bọn họ không có độc, bên này các người lại có độc, sao lại như thế?”

Đàm Lỗ Tử không nói gì, ngón trỏ cùng ngón giữa nhấn nhẹ một cái lên mặt bàn, lưỡi đao cắm vào mặt bàn giống như bị người rút mạnh, bắn ra.

Thư sinh và nữ hiệp khách hai mặt nhìn nhau, đều cả kinh vì chiêu thức ấy của hần, thâm nghĩ võ công người này cực cao, bọn họ không phải là đối thủ.

“Gia, ngài xem ngoài này lộn xộn, không bằng chúng ta vẫn là dùng bữa ở trong phòng đi?”

Vẫn như trước là tiếng nói truyền xuống từ tầng hai, nhưng lần này không còn là Thanh Long.

Tiểu Đức Tử đi theo Stefan ra khỏi phòng, vừa đến nơi chợt nghe thấy ở tầng dưới nói cái gì mà trong rượu có độc, trong lòng hoảng hốt, nhịn không được đã muốn khuyên Hoàng thượng đừng xuống dưới dùng cơm nữa, thật sự rất nguy hiểm.

“Không sao.”

Stefan cười khê, thế gian này sợ rằng không có bất cứ loại thuốc độc nào có thể độc chết được hần.

Giọng nói trầm thấp trong trẻo nhưng lạnh lùng, rõ ràng là không quá cao to vang dội, lại khiến cho toàn bộ đại đường im lặng.

Người ở tầng dưới đều nhìn lên trên, khi nhìn thấy dáng người thon dài gầy gò kia, đều là chấn động. Mà đám người Tây Xưởng đều đứng dậy, thiếu chút nữa trực tiếp quỳ xuống.

Cũng may bọn họ vẫn còn vài phần lý trí, không để lộ thân phận của Hoàng thượng ra trước chốn đông người.

Đàm Lỗ Tử cúi đầu không dám nhìn thẳng thiên nhan, khéo mắt chú ý đến đám người Thát Đát, thấy nữ nhân man di kia hai mắt sáng lên nhìn Hoàng thượng thì, nhịn không được nheo mắt lại.

Quả nhiên là nên làm thịt đám người Thát Đát này.

Ánh mắt chuyển đi, lại chú ý đến thư sinh kia cũng là hai mắt cực nóng nhìn người đang đi từ tầng trên xuống, nhìn theo ánh mắt hần thì, lại phát hiện không phải thư sinh đang nhìn người, mà là đang nhìn ngọc bội đeo bên hông đối phương. Mà với chủ nhân của ngọc bội kia, hần hoàn toàn không thèm nhìn.

Nếu người này thật sự là Đốc chủ, sao có thể không nhận ra Hoàng thượng? Đàm Lỗ Tử càng lúc càng khẳng định người này không phải Vũ Hóa Điền.

Stefan liếc mắt một cái liền nhìn thấy thư sinh kia, khéo miệng lộ ra một nụ cười đầy thâm ý.

Nếu như để Vũ Hóa Điền nhìn thấy có người giống hệt y, nhất định là sẽ giết chết kẻ đó, người kia cũng không tốt tính gì.

Khi được tiểu nhị dẫn đường đến bàn mình thì, Stefan dừng lại bên bàn của Tây Xưởng, nói với thư sinh kia:

“Vị thư sinh này có dáng vẻ thật giống một vị bằng hữu của ta, chỉ tiếc hôm nay y không có ở đây, bằng không chắc chắn sẽ rất ‘vui lòng’ trao đổi với ngươi một chút.”

“Đúng, đúng không?”

Thư sinh có chút lắp bắp, có lẽ là vì khí thế trên người đối phương khiến hắn sinh ra cảm giác tự ti vì kém hơn một bậc.

“Ha ha, ngươi nói xem có đúng hay không?”

Stefan nhìn về phía Đàm Lỗ Tử.

“Đúng vậy.”

Đàm Lỗ Tử ôm quyền thở dài, nghĩ rằng liệu có phải là Hoàng thượng đã phát hiện ra điều gì nên mới hỏi hắn như vậy không, cũng đại khái xác nhận được người này thật sự không phải là Vũ Hóa Điền, bằng không sao Hoàng thượng lại nói như vậy chứ?

Stefan nghe vậy, cũng không nhắc lại, đi đến bàn bên kia dùng cơm.

Tiếp đó không khí trong đại đường vẫn rất kỳ quái, ngay cả đám người Thát Đát vốn uống rượu thật sự vui vẻ cũng không còn người có hứng thú hát vang, có lẽ là bởi vì hơn mười người đang dùng cơm ở góc kia thật sự rất có khí thế.

Đám người Stefan chiếm được một cái bàn có ba ngăn, một mình Stefan ngồi một ngăn, còn Cẩm Y Vệ chiếm hai ngăn, mà Tiểu Đức Tử thì kiên trì muốn hầu hạ hắn dùng bữa xong mới bằng lòng đi xuống dùng cơm.

Khác với những người khác đều là dùng bát đĩa do khách *** chuẩn bị, Stefan sử dụng bát đĩa được làm bằng bạc thuần khảm viền vàng, bộ đồ ăn này là Thái hậu cố ý kêu Cẩm Y Vệ mang theo, bởi vì bạc trắng có tác dụng thử độc, để khiến Thái hậu yên lòng, Stefan liền gật đầu đồng ý.

Nhưng thứ này cũng rất chói mắt, một bàn đầy vàng bạc ở dưới ánh nến sáng lấp lánh, khiến mọi người xung quanh đều mở to mắt nhìn.

Tiểu Đức Tử tự ăn trước mấy miếng thử độc, sau khi xác định không có độc rồi, mới bắt đầu hầu hạ Stefan dùng bữa.

Tuy rằng nơi này không có món ăn nào không vượt qua quy tắc ba miếng, Stefan vẫn không dùng quá nhiều, mùi thịt dê với vị giác mẫn cảm của hắn là một thử thách lớn, mùi vị của mấy món hoa quả sấy khô cũng rất bình thường, mà trừ mấy thứ đó ra, không còn gì khác để ăn.

Chỉ dùng mấy miếng, Stefan liền xua tay ý bảo no rồi, cầm ly lên uống rượu nho tự mang theo, cũng ra hiệu bảo Tiểu Đức Tử có thể đi ăn cơm.

Tiểu Đức Tử thu dọn bàn xong, ngồi xuống vị trí ở bên cạnh mà Cẩm Y Vệ cố ý để dành lại cho nó, vừa ăn cơm vừa chú ý đến hành động của Stefan.

Mà lúc này, Cẩm Y Vệ và người của Tây Xưởng đều cầm bát đĩa lên, im lặng dùng cơm không hề phát ra bất cứ tiếng động nào, đương nhiên, tất cả đồ ăn của Tây Xưởng đều đã được đổi lại.

Nữ hiệp khách kia và thư sinh liếc mắt nhìn nhau một cái, tìm lý do rời đi.

Nhìn theo bóng dáng bọn họ đi lên, Stefan cúi đầu tiếp tục uống rượu.

Hắn khoa trương như vậy thì có sao, có mấy thứ này sao hắn lại phải bạc đãi chính mình.

Trong trạm dừng, Vũ Hóa Điền sai người nâng tấm bia đá Long Môn đến đây, dự định nghiên cứu văn tự trên đó một chút.

Tướng lĩnh đóng quân ở Long Môn đang giới thiệu cho Vũ Hóa Điền biết ý nghĩa của những văn tự trên bia, cũng nói trên văn tự này có lời nguyện, hy vọng y xem xong có thể cho khênh về, Mã Tiến Lương rút vũ khí ra, một đao bổ về phía một trong những người nâng bia, chém người thành hai nửa.

Một đao này của hấn, liền kéo hết toàn bộ Xưởng vệ ẩn nấp bên trong ra, mà Triệu Hoài An trốn ở trên cao lập tức thăm dò cách sắp xếp của Tây Xưởng.

Vũ Hóa Điền nhìn trên tay áo bị dính một giọt máu, từ chối khăn lụa mà tùy thị đưa qua.

“Ta, vốn dự định dẫn rấn ra khỏi hang, người lại cố tình đánh rấn động cỏ.”

Mã Tiến Lương giải thích:

“Đốc chủ, dân phu này đi dép của Triệu Hoài An.”

Vũ Hóa Điền cười lạnh:

“Hừ, đã là lưới trời ***g lộng, người ta chỉ cần dùng một đôi dép là có thể thoải mái chọc thủng.”

Thông minh như y sao có thể không biết là đối phương có chủ ý gì, y nhìn vết máu trên tay áo.

“Nếu đao đã ra khỏi vỏ thì nhất định phải thấy máu, quay lên trên tìm Triệu Hoài An ra đây.”

“Vâng, Đốc chủ.”

Mã Tiến Lương biết rằng mình đã gây họa, lập tức dẫn người đi lục soát toàn bộ trạm dừng.

Lúc này, một tiếng huýt gió không biết là truyền đến từ chỗ nào vang lên, có một con ngựa trong chuồng tự mình chạy ra khỏi cửa sau của trạm dừng, Mã Tiến Lương vừa thấy lập tức sai người chuẩn bị ngựa, đuổi theo.

20. Chương 20: Thật Giả

Khi nhìn thấy Vũ Hóa Điền ở trong trạm dừng thì, Triệu Thông liền biết kẻ ở trong khách *** là giả.

Hắn lập tức báo cáo cho Vũ Hóa Điền về việc này.

“Thực sự giống đến vậy?”

Vũ Hóa Điền nhìn chính mình trong gương, không tin rằng trên thế gian này còn một người khác có dáng vẻ giống mình như đúc.

Tuy rằng sắc mặt Vũ Hóa Điền không lộ vẻ gì cả, nhưng Triệu Thông cũng không dám nói rằng dáng vẻ của người kia giống y như đúc, chỉ có thể nịnh nọt:

“Nhìn qua chỉ có ba phần giống, nhưng hành vi của hấn ngả ngớn, cử chỉ hoang đường, không có nổi một phần vạn thần vận giống như Đốc chủ.”

Vũ Hóa Điền nâng mắt liếc nhìn Triệu Thông một cái, cũng không tin tưởng lời nói của hấn, nếu không giống, sao người này phải đến tận đây xác nhận? Trong lòng y lập tức nổi lên sát khí với kẻ giống mình y hệt kia, nhưng hiện tại vẫn chưa đến lúc.

“Người này có tác dụng, chúng ta có thể dùng hấn để đánh bất ngờ.”

“Ý của Đốc chủ là?”

Vũ Hóa Điền lau chiếc nhẵn trên tay, cầm trà lên, nhẹ nhấp một ngụm.

“Người về báo cho Đàm Lỗ Tử hãy án binh bất động, mỗi một bước đều phải chờ chỉ thị của ta, dẫn kẻ địch vào bẫy.”

“Đốc chủ nói bẫy là?”

Vũ Hóa Điền có chút bất đắc dĩ, võ nghệ của Triệu Thông quả thực bất phàm, nhưng đáng tiếc là không có đầu óc, là điển hình của loại người tứ chi phát triển đầu óc đơn giản.

“Lấy giả đánh tráo, ta giả thành gã, nhờ cớ bọn chúng tận gốc.”

Y cũng không tin rằng khách *** bên kia đột nhiên có nhiều người đến như vậy là không có âm mưu gì.

“Độc chủ diệu kế, để đảm bảo cẩn thận, nếu là khó phân thật giả, trước khi Độc chủ đến hãy báo cho chúng thuộc hạ đến, để phòng ngừa chúng thuộc hạ nhất thời coi Độc chủ là gã.”

Vũ Hóa Điền hạ mắt ngẫm nghĩ, quả thực là rất có lý, liền mở miệng cho hắn một mật ngữ.

“Long Môn phi giáp, liền biết thật giả.”

“Long Môn phi giáp, liền biết thật giả?”

Triệu Thông nhắm lại một lần, tỏ vẻ đã nhớ kỹ.

Vũ Hóa Điền lại kéo hắn qua, rút chủy thủ ra cảnh cáo:

“Khẩu lệnh bí mật nhất định phải nhớ kỹ, nếu như không nhớ được, ta sẽ khắc lên ngực ngươi.”

“Vâng vâng, thuộc hạ nhất định nhớ kỹ.”

Triệu Thông cười gượng, ai kêu hắn từng có tiền án chứ.

Vũ Hóa Điền đẩy hắn ra, nhìn hắn nhắm đi nhắm lại mật lệnh này mấy lần, xác định không có vấn đề gì mới nói:

“Nếu không còn việc gì, ngươi mau trở về đi.”

Triệu Thông vừa nghe, lại nhớ tới một chuyện quan trọng nữa, Hoàng thượng đang ở khách *** đó.

Lúc Triệu Thông ra ngoài, đúng là lúc Stefan xuống dưới dùng cơm, hắn cũng đã gặp qua Hoàng thượng, bên cạnh lại có nhiều cao thủ của Cẩm Y Vệ ở đó như vậy, hắn tất nhiên hiểu rõ bản thân mình không nhầm lẫn, tuy rằng không biết vì sao Hoàng thượng rời khỏi kinh thành chạy đến đây, nhưng Triệu Thông cảm thấy phải báo cho Vũ Hóa Điền một tiếng.

Nhưng nhớ lại lời cảnh cáo của Huyền Vũ, hắn lại không biết có nên nói hay không.

Vũ Hóa Điền đang uống trà thấy hắn do dự mãi, muốn nói lại thôi, liếc xéo sang nhìn hắn:

“Có chuyện gì thì nói đi, ấp a ấp úng mãi làm gì?”

Tim Triệu Thông đập thịch một cái, cũng không bận tâm việc mình có đắc tội với vị bề trên cao nhất kia, lấy lòng vị bề trên hiện tại mới là quan trọng nhất đó!

“Chúng thuộc hạ gặp được Hoàng thượng ở khách *** Long Môn.”

Lời này vừa nói ra, một lúc lâu sau trong phòng không hề có chút tiếng động nào.

Bàn tay bưng chén trà của Vũ Hóa Điền run lên, mặt trà nhẹ xao động, vài giọt nước trà bắn ra, tựa như đáy lòng không bình tĩnh của y.

“Xác định?”

“Đúng vậy, không chỉ có Hoàng thượng đến, Chỉ huy sứ Thanh Long, phó Chỉ huy sứ Bạch Hổ và Huyền Vũ của Cẩm Y Vệ cũng đến, hơn mười người còn lại cũng đều là cao thủ số một số hai của Cẩm Y Vệ, không thể sai.”

Triệu Thông nói.

Sao hắn lại đến đây? Trong lòng Vũ Hóa Điền dâng lên một mật nghi ngờ, lại chột nghĩ đến chỗ khách *** Long Môn cũng không an toàn.

“Nếu Hoàng thượng đến, kế hoạch này phải có chút thay đổi, như vậy đi, ngươi trước tiên chờ ở cửa đã, ta đi thay y phục, cùng quay về với ngươi.”

“Vâng.”

Triệu Thông khom người lui ra.

Vũ Hóa Điền ở trong phòng, mở tủ quần áo ra, nâng tay định lấy bộ măng y màu bạc thêu kim tuyến từng được Hoàng thượng khen ngợi kia, nhưng khi chạm tới rồi, tay y ngừng lại, ngược lại lấy ra một bộ y phục thư sinh trắng thuần.

Trong phòng tối của khách *** Long Môn, chương quây và tiểu nhị của khách ***, Bồ Lỗ Đô và đại hán người Thát Đát biết tiếng Hán, cùng với thư sinh và nữ hiệp khách vừa đến tụ lại cùng một chỗ.

Như Thanh Long phán đoán, đám người này đều biết nhau.

Chương quây – Sóc Dương Quái Lương Tài tiểu nhị — Hoàng Cương, Nhị Tài, Tân Bình ở núi Bính Đỉnh thư sinh – người giang hồ gọi là ‘Phong lý đao’ Bắc Thương Chu người Thát Đát – Đoạt mệnh vô thường Thường Tiểu Văn [nữ man di Bồ Lỗ Đô] cùng thủ hạ của nàng ta là Cáp Cương Đồng Ca, cùng với nữ hiệp khách – Phỉ giới hoa Mộc lan Cổ Thiếu Đường.

Những người này tụ hội ở đây, đều do Long Môn này cất trữ kho báu của Thượng quốc Đại Bạch.

Tin tức này là do Phong lý đao có được, đô thành của Thượng quốc Đại Bạch bị chôn giấu ở phía dưới khách *** Long Môn, mà trận bão cát đen sáu mươi năm mới xuất hiện một lần này sẽ thổi sạch những hạt cát phủ trên đô thành đi, khiến cho đô thành lộ rõ ra.

Thường Tiểu Văn lấy ra một tấm bản đồ.

“Đây là bản đồ ra vào kho báu. Trong thành cổ có rất nhiều mê cung, không có bản đồ sẽ không ra được.”

“Lão Sài, gần đây khách *** gặp phải phiền toái gì sao? Sao đột nhiên lại có nhiều quan binh cải trang đến đây như thế?”

Cổ Thiếu Đường hỏi. Những người giống như bọn họ đây, ai là quan ai là dân đều có thể nhìn thấy rõ ràng, huống chi người ta vốn không che giấu, từ dấu hiệu trên binh khí đã sớm nhìn thấu được thân phận của bọn họ.

Nhưng tuy rằng nhìn ra đối phương là người của quan phủ, Cổ Thiếu Đường trước sau lại không nhìn ra nổi là người của nha môn nào.

Lương Tài rít một hơi thuốc.

“Bọn họ nói là đến bắt một nữ nhân, Phong lý đao, người có tin tức gì không?”

“Có chút, là lệnh truy sát của Tây Xưởng, mục tiêu là muốn đuổi giết một cung nữ chạy trốn từ trong cung ra.”

Phong lý đao cắn hạt dưa nói.

Thường Tiểu Văn tiếp lời.

“Ban ngày ta đã thấy có hai nữ nhân đến đây, đám cầu quan vừa đến, bọn họ liền lẫn mất.”

“Bọn họ chỉ dùng dưa của mình để ăn.”

Lương Tài bổ sung.

“Cho dù là bọn họ đi ngang qua, chắn con đường làm ăn của chúng ta thì đều xử đẹp hết.”

Cổ Thiếu Đường lộ ra một cổ khí phách.

“Bỏ lỡ trận bão cát lần này, vậy sẽ phải chờ đến kiếp sau, ông trời cũng sẽ phải nhường đường cho ta.”

Lương Tài hút thuốc, ngẫm nghĩ.

“Đám quan binh này lúc nhìn thấy Phong lý đao liền một mực cung kính, phỏng chừng đám đó đã nhận nhầm người là ai rồi?”

“Nam nhân thoát nhìn giống như đại quan kia cũng nói người giống một bằng hữu của hần.”

Thường Tiểu Văn nói, đối với Stefan có diện mạo xuất chúng, nàng vẫn có không ít cảm tình, nữ tử ngoại tộc xưa nay thích nam tử tuần tú, ai kêu đám nam tử ngoại bang toàn lũ da đen thịt dày, tuyệt không dễ nhìn chứ.

“Nam nhân kia vừa nhìn đã biết là không đơn giản, người bên cạnh hẳn ai ai cũng là cao thủ, chúng ta không trêu chọc vào vẫn tốt hơn.”

Cố Thiệu Đường nhú mày, tuy rằng nam nhân kia nhìn qua giống như tay trói gà không chặt, nhưng người bên cạnh hẳn không có ai là dễ chọc.

“Đề phòng xảy ra sự cố, vẫn nên nghĩ cách mời người đi đi.”

“Lão đại của bọn chúng không phải vẫn đang ở trong phòng chờ người sao, Phong lý đao, người đi xem xem?”

Phong lý đao nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt mỗi người đều rất nghiêm túc mà nhìn hẳn, trong lòng cực kỳ không tình nguyện.

“Mấy lời ấy còn nghĩ là thật sao? Nam nhân kia không phải đã nói ta chỉ giống được vài phần à? Những người khác nhất định là cũng nghĩ như vậy.”

“Ăn chứ, người ta cũng đã mang lên đến tận bàn rồi, chẳng lẽ bưng đến miệng mà còn không ăn?”

Thường Tiểu Văn tiến lại gần.

“Thuận tiện, người cũng đi xem xem nam nhân kia là ai. Nào, ta đi cùng người!”

Lương Tài ngăn cản.

“Không được, cô đã giao thủ với hẳn, còn chưa ăn được đến miệng đã trúng một đá của hẳn rồi.”

“Hừ.”

Vừa nói đến chuyện này Thường Tiểu Văn liền không vui, xoay người giận dữ đưa lưng về phía bọn họ.

Cố Thiệu Đường ngẫm nghĩ.

“Để ta theo người?”

“Vậy cũng không được, cô bức người ta phải rút cả đao ra, bọn họ có thể cho cô sắc mặt hòa nhã sao? Mấy vị đang ngồi ở đây cũng không thể đi, Phong ca, chỉ có thể làm phiền người một chút, người đi một mình được không?”

Phong lý đao ném hạt dưa trong tay đi, nhìn Lương Tài, nổi giận:

“Ta đi một mình, nhờ xảy ra chuyện gì thì làm sao?”

“Ai, nếu người được gọi là Phong lý đao, nhất định sẽ có hai ba chiêu phòng thân thôi.”

Lương Tài không bận tâm.

“Có hai chiêu người sẽ không cần giúp đỡ chắc?”

Phong lý đao giận dữ mỉm cười.

“Sao có thể, nhờ như người gặp chuyện không may gì liền hô lên một tiếng, cả đám huynh đệ chúng ta sẽ nhảy vào cứu người, các người nói xem có đúng không?”

Không có ai hưởng ứng lời của hẳn, ánh mắt Lương Tài quét qua, mọi người đều chuyển tầm mắt sang chỗ khác.

Không khí lạnh lẽo, Cố Thiệu Đường bước ra cứu trợ.

“Phong lý đao dựa vào tài ăn nói mà đảo lộn giang hồ, hẳn cũng có khả năng lắm.”

Khả năng này, rõ ràng là nói công phu của Phong lý đao xem như không thể dùng được.

Phong lý dao nhìn người bạn thanh mai trúc mã này, cuối cùng chỉ có thể không cam lòng phun một tiếng, xoay người đi lên trên.

“Còn nữa A Phong ca, ta thấy đám quan này có vẻ to, nói chuyện với bọn chúng người không cần nề mặt đâu.”

Lương Tài nhắc nhở.

“Hừ, chỉ biết nói.”

Phong lý dao liếc mắt nhìn bọn họ một cái, phất áo rời đi.

Trong bóng đêm, một thân ảnh tránh trong khe hở của đá tảng nghe rõ ràng từ đầu đến cuối toàn bộ đối thoại của bọn họ.

“Đại hiệp, thì ra người là bà chủ Lăng Nhạn Thu trước đây của khách *** này trong lời nói của bọn họ.”

Tổ Tuệ Dung thấp giọng nói.

Lăng Nhạn Thu trừng mắt liếc nàng ta một cái, kéo người trốn vào chỗ sâu hơn.

Nhưng khi Tổ Tuệ Dung đi xuống thì, không cẩn thận làm lẩn một tảng đá, bị những người ở phía trên phát hiện ra các nàng.

“Nói như vậy, bọn họ là đến tìm kho báu?”

Stefan nghe xong thám tử báo cáo, tổng kết lại.

Cầm Y Vệ tránh trong bóng tối che giấu bản thân quỳ trên mặt đất, cúi đầu nói:

“Vâng.”

Không phải có âm mưu gì thì tốt. Nhưng kho báu..... Stefan cầm một khối gì đó ném cho bóng người kia.

“Cầm cái này đi đến binh doanh, điều hai trăm người đến, kêu bọn họ đợi bão cát đen qua rồi thì lập tức chạy đến đây.”

Nếu đã đụng phải, sao hắn có thể tay không mà quay về?

21. Chương 21: Cải Trang

Bởi vì có liên quan đến Stefan, những chuyện vốn xảy ra trong dự tính đều phải dời lại không ít thời gian – ai kêu người Tây Xưởng phải đợi Hoàng thượng ăn xong rồi mới dám dùng bữa đâu.

Tựa như hiện tại, khi Phong lý dao giả vờ giả vệt đi đến phòng của Đàm Lỗ Tử, vốn tưởng rằng sẽ giống như trước được đối đãi long trọng, lại không ngờ đến thực tế là, hắn vừa mới được mời vào cửa, còn chưa kịp mở miệng, đã bị người khác khống chế.

Vũ Hóa Điền đi ra từ sau cửa, vòng đến trước mặt Phong lý dao bị điểm huyệt.

Hai gương mặt giống nhau như đúc đối diện, nhất thời, mọi người trong phòng đều có loại lỗi giác là Đốc chủ đang soi gương.

Vũ Hóa Điền nâng cầm Phong lý dao lên, đánh giá cẩn thận, không thể không thừa nhận.

“Quả thực rất giống.”

Y buông hắn ra, ghét bỏ xoa xoa tay, ra lệnh.

“Dẫn hắn đi, tra hỏi cẩn thận một chút, bản tọa muốn biết toàn bộ mọi chuyện hắn biết, không được thiếu chút nào.”

“Vâng.”

Đàm Lỗ Tử nhận lệnh vung tay lên, hai Xưởng vệ tiến đến mang hấn vào trong phòng, nghiêm hình bức cung.

Trong mắt Phong lý đao lộ ra vẻ sợ hãi, hình pháp của Minh triều dù là bất cứ kẻ nào cũng đều sợ hãi, hiện tại hấn vô cùng muốn một tiếng ‘Tiếp đón lớn tiếng’ của Lương Tài, để bọn họ đi lên cứu người, đáng tiếc hấn đã bị điểm á huyết, ngay cả một chút âm thanh cũng không phát ra được.

Mà chỉ sợ cho dù hấn kêu, cũng không có người đến cứu hấn, hai phe trong phòng tối bên kia hãy còn đang đánh nhau đấy.

“Đúng rồi, lột y phục của hấn xuống cho ta.”

“Vâng.”

Rất nhanh, y phục của Phong lý đao bị Xưởng vệ đưa đến trước mặt Vũ Hóa Điền.

Vũ Hóa Điền cau mày, tuy rằng chán ghét, cũng không đến mức không thay bộ y phục bẩn thỉu kia vào.

Không mặc thì không biết, trong giầy và y phục này còn có không ít ám khí, như là dao nhọn dưới đế giầy, châm trong tay áo và thanh sắt mảnh như sợi tóc trong cổ tay áo.

Vũ Hóa Điền đùa nghịch một chút, sau khi lần ra được rõ ràng toàn bộ trang bị trên người xuống, Đàm Lỗ Tử liền đi ra.

“Độc chủ, người kia không chịu nổi thẩm vấn, đã khai ra tất cả.”

Đàm Lỗ Tử bấm báo, sau đó nói tất cả thân phận của Phong lý đao và những người khác, cùng với mục đích mà bọn họ tới nơi này.

Vũ Hóa Điền vừa nghe vừa chỉnh sửa lại toàn bộ mọi chuyện một lần từ đầu đến cuối, sau khi xác định không có vấn đề gì, bắt đầu sửa sang cho bản thân, làm cho mình càng giống Phong lý đao hơn.

Nhưng lập luận sắc sảo và cử chỉ ngả ngón của đối phương thì y học thế nào cũng không được, Vũ Hóa Điền cũng có chừng mực về việc này, thời gian y cần sắm vai cũng không lâu.

“Từ giờ trở đi ta chính là Phong lý đao, các người cẩn thận một chút, đừng để kẻ khác phát hiện ra.”

Vũ Hóa Điền nói.

“Vâng, vậy chúng thuộc hạ nên làm thế nào?”

Đàm Lỗ Tử vẫn chưa nắm được cách thức.

“Các người coi như thân phận của ‘Phong lý đao’ vẫn chưa bị vạch trần, ‘Phong lý đao’ chính là Độc chủ là được rồi.”

Ý là trước như thế nào, hiện tại cứ tiếp tục như thế?

“Rõ. Vậy còn Phong lý đao?”

Vũ Hóa Điền lạnh giọng nói:

“Giết rồi ném cho sói ăn.”

Thế gian này không cần có hai ‘Vũ Hóa Điền’.

Huống chi tìm kho báu thì tìm kho báu, còn dính đến đám người Thát Đát này, kẻ theo địch phản quốc không cần giữ lại.

“Vâng.”

Kế Học Dũng lên tiếng, đưa mắt ra hiệu, không cần hấn ra tay, tự nhiên sẽ có người đi làm việc này.

Vũ Hóa Điền đứng dậy đi ra ngoài, Đàm Lỗ Tử gọi y lại.

“Độc chủ.”

“Chuyện gì?”

“Chỗ Hoàng thượng.....”

“..... Các người đừng nhiều chuyện, tự ta có chừng mực.”

“Vâng.”

Rời khỏi phòng, Vũ Hóa Điền đi từ trên cầu thang xuống, căn cứ theo manh mối mà Phong lý đao cung cấp, đi đến chỗ đám người Thát Đát uống rượu, chỗ bọn họ uống rượu chính là vị trí của phòng tối.

Nhưng vừa đi vào chỗ ẩn nấp, Vũ Hóa Điền liền cảm thấy có một trận gió đánh úp từ phía sau.

Có người đánh lén! Nhưng không có sát khí. Vũ Hóa Điền mặt không chút thay đổi, lấy từ trong tay áo ra một cây ám châm, kẹp vào tay muốn tấn công.

Ngay sau đó, tay bị người khác khống chế, Vũ Hóa Điền cũng không tức giận, hiện tại y đang sắm vai là Phong lý đao không có võ công gì, bị khống chế là rất bình thường. Chân vừa động dậy, ngọn dao giấu dưới giày đã đá về phía người kia.

Lại bị khống chế, người kia đè chặt y xuống, thấp giọng kêu một tiếng bên tai:

“Là Phong lý đao giữ độc quyền về tin tức trên giang hồ?”

Vũ Hóa Điền làm bộ như kinh hoàng, không nói gì cả.

“Đừng sợ, ta là Triệu Hoài An từng giao dịch với ngươi, là Triệu Hoài An bị triều đình truy nã đấy, nhớ ra chưa?”

Đối phương ra hiệu bảo y nhìn mặt mình.

Đương nhiên là nhớ rõ, là Triệu Hoài An đang bị triều đình truy nã. Về mặt Vũ Hóa Điền giống như chợt bừng tỉnh nhận ra.

“Là ngươi.”

“Đừng lên tiếng, ta đến là muốn nói cho ngươi, bọn họ đã phát hiện ra ngươi không phải là người thật.”

Triệu Hoài An nói.

Triệu Hoài An nhìn thấy Triệu Thông đi vào khách ***, tuy rằng không biết những chuyện xảy ra sau đó, nhưng nhìn thấy Phong lý đao ở trong này hẳn vẫn mơ hồ đoán được âm mưu của đám người Tây Xưởng.

Đáy lòng Vũ Hóa Điền trầm xuống, suy nghĩ xem có nên lập tức diệt khẩu hay không, nhưng y kiềm nén, xem tình hình thì Triệu Hoài An cũng chưa phát hiện ra thân phận của y.

“Nơi này không phải nơi nói chuyện.”

Y ra hiệu bảo Triệu Hoài An buông mình ra.

Triệu Hoài An gật gật đầu, buông y ra, sau đó đi theo y cùng vào mật thất.

Triệu Hoài An từng đi qua mật đạo của khách *** Long Môn, ngược lại thông thuộc nơi này hơn Vũ Hóa Điền nhiều.

Đi vào mật thất, hai người phát hiện ra tình hình không đúng.

Một đồng đá vốn ở trong góc mật thất đã bị chuyển đi, lộ ra một cửa động ở bên dưới, dưới cửa động mơ hồ truyền đến tiếng đánh nhau. Hai người Vũ Hóa Điền và Triệu Hoài An đứng ở cửa động quan sát một lúc.

Triệu Hoài An phát hiện người đang dùng kiếm chỉ vào ngực Cố Thiệu Đường ở bên dưới chính là Lăng Nhận Thu, mà Lăng Nhận Thu cũng phát hiện ra hắn, nhất thời có chút phân tâm, Cố Thiệu Đường phát hiện sơ hở phóng một mũi phi tiêu đến thẳng ngực nàng, tuy rằng nàng ta phản ứng rất nhanh, tránh thoát được chỗ hiểm, nhưng cũng bị thương.

Triệu Hoài An nhú chặt mày, nhặt một miếng ván gỗ lên đánh bay Cố Thiệu Đường, nhảy xuống đỡ lấy Lăng Nhận Thu ngã xuống.

Vũ Hóa Điền cũng đi theo xuống, mặt không chút thay đổi đứng ở một bên xem diễn biến của mọi việc.

Triệu Hoài An hy vọng đoàn người Cố Thiếu Đường giúp hắn giải quyết đám người Tây Xưởng, đám người đến vì kho báu này tự nhiên là không đồng ý.

“Việc này không có liên quan đến chúng ta.”

“Các người nghĩ Vũ Hóa Điền sẽ dễ dàng tha thứ cho việc có một người có dáng vẻ giống y như đúc dựa vào gương mặt của y để tác oai tác quái ở bên ngoài sao? Huống chi Phong lý đào hiện tại còn là đang giả trang y.”

Triệu Hoài An vận lại.

Mọi người im lặng, so với những người khác, Cố Thiếu Đường vừa là thanh mai trúc mã của Phong lý đào lại từng yêu người kia tự nhiên không thể mặc kệ, mà Cố Thiếu Đường là lão đại của kế hoạch lần này, nàng muốn xen vào, nhưng người khác cũng chỉ có thể nghe theo. Về phần Thường Tiểu Văn, nàng ta có ý với Phong lý đào, tự nhiên cũng muốn giúp đỡ.

Vì thế kế hoạch cứ như vậy được định ra.

Nội dung của kế hoạch này rất đơn giản, Triệu Hoài An nghe được ngày mai nhân mã ở bên trạm dừng sẽ đuổi đến khách *** hội họp với Đàm Lỗ Tử, bọn họ chỉ cần cho bọn chúng tín hiệu sai lệch, để bọn họ tự giết lẫn nhau là được.

Kế hoạch này được bàn bạc rất lâu, cho đến đêm khuya, mọi người mới tự đi nghỉ ngơi.

“Hôm nay người có hơi là lạ.”

Cố Thiếu Đường nhíu mày nhìn Phong lý đào, cứ có cảm giác là không đúng chỗ nào đó.

“Ngày thường cũng không thấy người đứng đắn như vậy.”

“Ta đang giả trang là Xưởng công của bọn chúng, tự nhiên phải giống một chút.”

Vũ Hóa Điền rút một chiếc khăn từ trong tay áo ra, lau lau khóe miệng.

Cố Thiếu Đường giật mình, tự cho là hiểu được gì đó.

“Nhìn không ra người giả bộ thật sự rất giống.”

Vũ Hóa Điền mỉm cười không nói gì.

Hai người tách ra ở cửa phòng. Vũ Hóa Điền đi vào phòng, làm ra vẻ lăn lên giường đi ngủ, đợi đến khi phòng bên cạnh không còn tiếng động, lại lặng lẽ đi ra cửa.

Xác định không có người nhìn thấy y rồi, Vũ Hóa Điền mới đi đến bên ngoài cửa phòng của Stefan, lấy lệnh bài ra thấp giọng nói với Bạch Hổ canh giữ ở ngoài cửa:

“Phiên thông báo một tiếng, Vũ Hóa Điền cầu kiến.”

Bạch Hổ liếc mắt nhìn lệnh bài trong tay y một cái, lại nhìn nhìn y, gật đầu đi vào phòng, nói với Tiểu Đức Tử đang canh phòng bên trong một câu, lại lui ra, mà Tiểu Đức Tử xoay người đi vào bên trong thông báo.

Không bao lâu sau, Tiểu Đức Tử đi ra, cung kính khom người.

“Vũ đại nhân, gia mời ngài vào trong.”

“Làm phiền.”

Vũ Hóa Điền gật gù đầu, đi vào.

Tiểu Đức Tử cũng không theo vào mà đứng lại ở cửa, nói với Bạch Hổ:

“Gia nói cho các người đi xuống nghỉ ngơi, có Vũ đại nhân ở đây, không có việc gì đâu.”

Bạch Hổ cũng từng nghe nói qua quan hệ của Vũ Hóa Điền và Hoàng thượng, gật đầu, mang theo người tự quay về phòng nghỉ ngơi, mà Tiểu Đức Tử cũng rời đi.

Vũ Hóa Điền đi vào phòng. Bởi vì tài nguyên ở sa mạc có hạn, trong phòng chỉ thắp một ngọn đèn, ánh đèn mờ ảo ở trong phòng lắt lư không ngừng. Không phải quá sáng, lại cũng đủ để người ta nhìn thấy rõ bài trí ở trong phòng.

“Ta nên gọi người là Vũ Hóa Điền hay Phong lý đao đây?”

Stefan ôm y, một tay tháo mũ của y xuống, lộ ra mái tóc được vấn bằng cây trâm bằng gỗ mun kia, lộ ra một nụ cười vừa lòng.

“Hoàng thượng thích gọi thế nào thì gọi thế đó.”

Ở trước mặt Stefan, thái độ của Vũ Hóa Điền luôn là kính cẩn nghe theo.

“Như vậy, bảo bối tâm can vui vẻ, kêu gia nghe một chút đi nào.”

Stefan kéo đầu y qua, tay nâng cằm y, ái muội nói.

Xưng hô này khiến Vũ Hóa Điền nhú mày một chút, mới tùy theo ý hấn kêu một tiếng:

“Gia.”

Tiếp đó là trời đất xoay chuyển, Vũ Hóa Điền phát hiện mình bị đặt ở trên giường.

“Nói cho người một tin tức tốt, Vạn Quý phi đã bị trảm đưa đến Càn Tây Ngũ Sở dưỡng lão.”

Stefan đưa tay kéo cái trâm gỗ mun trên đầu y xuống, đặt ở dưới gối đầu.

Đây là tin tức tốt sao? Ít nhất đối với Vũ Hóa Điền mà nói thì không phải, đây là một tin dữ.

“Về sau, người cũng chỉ có thể dựa vào một mình ta.”

Stefan thích loại cảm giác này, nó có nghĩa hấn có thể độc chiếm món ngon của hấn, sẽ không có người dám nhúng chàm vật sở hữu của hấn nữa.

22. Chương 22: Long Môn X Vũ

Từ lúc Vũ Hóa Điền đến khách ***, Stefan đã ngửi ra được mùi máu của y, loại hương vị ngọt ngào còn hơn cả rượu đỏ cao cấp này khiến dạ dày của hấn càng nôn nóng hơn, lúc nào cũng khắc khắc nhắc nhở hấn, nó cần ăn cơm. Stefan gần như là dùng hết hoàn bộ lực tự chủ mình có mới không vừa nhìn thấy Vũ Hóa Điền đã trực tiếp cắn xuống một hơi, hút đến tràn trề vui sướng, dùng máu tươi của y lấp đầy dạ dày trống không.

Đó không phải là hưởng thụ món ngon, đó là lấp đầy bụng, Stefan không cho phép mình đập hỏng món ngon như thế.

So với ham muốn hưởng thụ món ngon thì còn chuyện tốt đẹp hơn nhiều lắm.

Stefan tựa lên người Vũ Hóa Điền, đầu chôn vào trong cổ y, liếm hôn làn da trắng nõn cùng mạch máu bên dưới da thịt, mùi hương tản ra từ bên trong khiến hấn muốn ngừng mà không được.

Một bàn tay không hề có vết chai nào sờ soạng trước ngực Vũ Hóa Điền, vạt áo được buộc rất chắc nhanh chóng bị cởi ra, bàn tay theo khe hở của vạt áo luồn vào vuốt ve qua lại trong ngực, cảm nhận da thịt trắng mịn.

Vũ Hóa Điền hừ nhẹ một tiếng trầm thấp, hô hấp trở nên có chút dồn dập, y cũng đã hơn một tháng không được hưởng thụ loại cảm giác này, nhất thời liền có chút không thể thích ứng được.

“Nhớ ta sao?”

Stefan nâng cằm lên, ngậm lấy vành tai mượt mà, nhẹ nhàng gặm cắn.

“Ừm.....”

Một tiếng ngán ngùng, không biết là đang trả lời hẳn, hay chỉ là rên rỉ vô thức.

Không quá chăm chăm vào vấn đề này, đầu ngón tay của Stefan đè lên điểm đỏ trước ngực, xoa nắn vài cái, tiếp đó lại hung hăng bóp mạnh.

“A!”

Đau đớn khiến Vũ Hóa Điền theo phản xạ hừ một tiếng, nhưng cảm giác kỳ diệu đến sau đó lại khiến thân thể y run lên nhẹ nhẹ.

Có đôi khi đau đớn càng dễ dàng khiến người ta cảm nhận được khoái hoạt hơn.

Hai tay xấu xa của nam nhân ở phía trên người mang đến cho Vũ Hóa Điền khoái cảm quá mức, y cũng không phải người chỉ biết phòng thủ, liền tấn công ngược lại, đưa tay kéo y phục của người kia xuống, ôm lấy eo hẳn, hôn lên ***g ngực hơi gầy gò của đối phương.

Stefan ngược lại là có chút ngoài ý muốn với sự chủ động của y, nhưng cũng rất hưởng thụ.

Động tác của hai người càng lúc càng nhanh, thân thể cọ xát trong lúc y phục bị rút đi, từ trên giường rơi xuống mặt đất.

Nhiệt độ cơ thể Stefan bởi vì nguyên nhân của bản thân mà luôn hơi thấp, khiến Vũ Hóa Điền càng lúc càng cảm thấy nóng thoải mái không thôi, nhịn không được ôm lấy người cọ cọ, mồ hôi dính lên đối phương, đây cũng là nguyên nhân khiến y vẫn luôn không phát hiện ra công dụng không ngờ được này của nam nhân.

Khi hai thân thể hợp thành một, sức mạnh sinh ra do ma sát là cực lớn, ván giường vang lên cọt két cọt két không ngừng, hai chủng tộc đầy trí tuệ hợp lại thành một chìm trong ý loạn tình mê, tiếng rên rỉ càng lúc càng không che được, bọn họ cũng không cần che được, thoải mái đến mức khiến cho vài người nghe được mà hết hồn, ngủ không yên giấc.

Vũ Hóa Điền cảm thấy mình bị rung động đến mức sắp tan rã, nhưng y đã sớm không thể tự kiềm chế, cho dù va chạm kịch liệt khiến sau lưng y bị tẩm chần không tính là mềm mại trải trên ván giường cọ sát đến đau đớn, y cũng luyến tiếc không muốn buông bàn tay của nam nhân đang vây quanh mình ra.

“Ừm..... A mau..... Nhanh lên.....”

Thân thể kêu gào muốn được nhiều hơn, y cũng thành thật biểu đạt ham muốn của chính mình.

Nghe được lời cầu xin của y, nam nhân liền kéo lấy y, để hai tay y ôm lấy cổ mình, mặt đối mặt đóng đưa lên xuống.

Sức nặng của thân thể khiến mỗi một lần tiến vào càng thêm sâu hơn, lực phủ ngũ tạng bị khuấy đảo đến từng chỗ, Vũ Hóa Điền nheo mắt hưởng thụ đong đưa vòng eo phối hợp với động tác của nam nhân, phối hợp với hẳn, chiếc cổ thon dài hơi ngửa ra sau, đôi môi đỏ mọng hé mở phun ra tiếng rên rỉ thở dốc mê người, nam nhân nghe được mà ngứa ngáy trong lòng, động tác càng thêm mạnh mẽ, khiến Vũ Hóa Điền chỉ có thể giống như cánh bèo trong gió lắc lư theo hẳn.

Bàn tay to vốn nắm lấy vòng eo Vũ Hóa Điền buông ra một bên, nam nhân giữ lấy gáy của Vũ Hóa Điền, môi hôn lên miệng của y, Vũ Hóa Điền phối hợp vươn đầu lưỡi, hai đầu lưỡi mềm mại quấn lấy trong không khí, trao đổi nước bọt trong miệng nhau, một lúc lâu sau mới lưu luyến không rời mà tách ra, chất lỏng màu bạc vương ở giữa, khiến cho hình ảnh vốn đã hương diễm này càng thêm *** mỹ.

Trên thân thể ướt sũng mồ hôi là sợi tóc đen thẫm, khi cử động thì vài sợi tóc xẹt qua hai điểm trước ngực, có chút ngứa ngáy, Vũ Hóa Điền run rẩy, sau đó cả người dán lên người nam nhân, dùng ngực của mình ma sát nam nhân, ô ô hừ thấp không ngừng.

Khóe miệng nam nhân nhếch lên thành độ cong mà ngày thường không thể nhận ra, hai mắt vốn đen láy không biết từ lúc nào đã chuyển thành màu đỏ sẫm, trong căn phòng mờ tối giống như bảo thạch lóe sáng lấp lánh, quý dị mà xinh đẹp.

Vũ Hóa Điền không chú ý đến một màn này, cả thân lẫn tâm đều tập trung vào một màn hoan ái này khiến y đã hoàn toàn không thể suy nghĩ đến chuyện khác.

“Ha a!!!”

Khi răng nanh bén nhọn cắm vào trong mạch máu thì, khoái cảm theo dòng máu chảy ra càng bành trướng hơn, tiếng rên rỉ trầm thấp trở nên cao vút, Vũ Hóa Điền nằm trong lòng nam nhân, toàn thân co rút, đầu óc trống rỗng, ý thức tan rã. Gương mặt ngửa ra sau lộ ra biểu tình cổ quái trong thống khổ lại mang theo vui thích, đôi mắt đào hoa xinh đẹp không nhìn ra bất cứ điều gì, đồng tử dần dần thu nhỏ lại, miệng mở lớn hô hấp dồn dập, một dòng chất lỏng trong suốt chảy xuống theo khóe miệng. Móng tay được cắt sửa sạch sẽ hung hăng bấm lên phía sau lưng nam nhân nhưng không hề để lại bất cứ dấu vết nào, mười ngón chân thanh tú cuộn lại, cực kỳ đáng yêu.

Stefan ở dưới tình huống này, được hưởng thụ món ăn ngon lành nhất.

Thời gian dài không hề ăn uống khiến Stefan có chút không khống chế được, đây là việc trước nay chưa từng có. Là một ma cà rồng đời thứ hai, sức mạnh của hắn có thể so với thần, không có nhược điểm, bất lão bất tử, không ngại ánh nắng mặt trời, nước thánh không có tác dụng với hắn, thập tự giá bằng bạc nguyên chất từng là một trong những đồ vật hắn thích cất giữ nhất, luôn đeo trên ngực hắn không hề rời đi.

Đây cũng là lý do vì sao hắn bị âm mưu ném đến thời không này nhưng không hề phải chịu bất cứ thương tổn gì.

Nhưng từ sau khi đi vào nơi này, năng lực yếu đi đại biểu cho lực khống chế của bản thân cũng giảm xuống, với lực tự chủ trước kia cho dù là quanh năm suốt tháng không ăn cơm cũng sẽ không có bất cứ cảm giác không khỏe nào, ở trước mặt Vũ Hóa Điền liền không chịu nổi một kích, chỉ cần đến gần sẽ theo bản năng sử dụng, về phần nguyên nhân, còn phải tra xét sau, hiện tại hắn không có thời gian để ý đến cái đó.

Khi cảm giác được người trong lòng dường như đang giãy dụa, Stefan cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, lúc này mới phát hiện bản thân nhất thời không kiềm chế được chút nữa đã khiến đối phương mất mạng – hắn thiếu chút nữa đã hút khô toàn bộ máu trên người y.

Nhưng cho dù chưa hút khô, tình hình hiện tại cũng không được lạc quan.

Người trưởng thành thì toàn bộ lượng máu trong cơ thể ước chừng khoảng 4000cc. Chỉ khi bị tổn thất 1000cc máu mới cảm thấy thân thể không khỏe, mà vượt quá 2000cc sẽ xuất hiện tình trạng bị shock. Stefan không biết mình đã hút bao nhiêu máu, nhưng hiện tại Vũ Hóa Điền đã xuất hiện tình trạng bị shock.

Làn da vốn trắng nõn hiện tại đã xuất hiện một loại tái nhợt tiến sát đến tử vong, đồng tử dần dần nở lớn, hô hấp ở chớp mũi như có như không, giống như rất nhanh sẽ biến mất.

Nhưng dù đã rơi vào trạng thái sắp chết, người này cũng vẫn đẹp đến mức khiến người ta muốn đui mù mà. Suy nghĩ của Stefan có chút không tập trung.

Nhìn người trong lòng sắp biến mất, ánh mắt đỏ sẫm của Stefan không có bất cứ dao động nào, chỉ là thỉnh thoảng lóe sáng, nhanh đến mức gần như không nắm bắt được.

Hô hấp của Vũ Hóa Điền càng lúc càng mỏng manh, cuối cùng dừng lại, đồng tử hoàn toàn nở lớn biểu thị rằng sinh mệnh của y đã kết thúc.

Khóe miệng nhếch lên một chút, Stefan cúi đầu tiếp tục hút máu trong cơ thể Vũ Hóa Điền, giống như là nghĩ đến nguyên tắc không lãng phí.

Khi ngụm máu cuối cùng đã có chút hơi lạnh bị Stefan nuốt xuống bụng, hắn lại hôn lên đôi môi cánh hoa lạnh lẽo như băng đã không còn chút màu máu nào kia.

Trong lúc môi lưỡi quấn quýt, chất lỏng không có chút độ ẩm nào được chuyển qua, người đã không còn cảm nhận được điều gì kia cũng không cảm giác được vị rỉ sắt trong chất lỏng ấy, chỉ có thể im lặng thừa nhận.

Khi Stefan làm xong việc này, động tác vốn đã dừng lại lại tiếp tục, cử động lên xuống, chẳng qua lúc này không còn tiếng rên rỉ mê người nữa, có chút đáng tiếc.

Nhưng loại tiếu nữ này không kéo dài được lâu, người trong lòng bởi vì không có sinh khí mà thân thể cứng ngắc không có chút cảm giác nào từ từ mềm ra, độ ẩm lại xuất hiện trên người Vũ Hóa Điền, hai mắt tan rã cũng bắt đầu thu nhỏ lại, chậm rãi lộ ra thần thái.

“Ha a..... Ha.....”

Tiếng rên rỉ từ chỗ không thể nghe thấy lúc đầu đến giờ lại vang vọng trong phòng, hai tay một khắc trước còn buông thõng không hề động đậy nâng lên, móng tay bất chợt trở nên sắc bén cào lên phía sau lưng của Stefan, vẽ ra mấy dấu nhọt nhọt, sau đó lại biến mất không thấy đâu.

“Người lúc này thật giống một con mèo.”

Stefan cười khê, bàn tay đang giữ chặt Vũ Hóa Điền bất chợt đưa sát lên đầu, nắm lấy cổ y nhìn mấy chiếc răng nanh trong miệng đã dài ra sắc bén.

“Chuyển hóa thật nhanh chóng, không hổ là người ta nhìn trúng mà, nhưng người hiện tại dường như không có ý thức gì, hoàn toàn là bản năng sao?”

Vũ Hóa Điền giống như không nghe được hắn đang nói gì, gằm nhẹ, muốn đẩy tay hắn ra, y hiện tại đang rất đói, cổ họng đói khát cần được chất lỏng ngon lành kia đến tưới.

Stefan trong lòng đầy ác ý dùng một tay nâng y lên, sau đó buông ra, rơi xuống theo quán tính kết hợp với sức nặng của thân thể khiến cho thứ nào đó của Stefan đặt ở cửa huyết tiến thẳng vào bên trong, hung hăng đâm vào chỗ sâu nhất.

“A!!! Ha ha.....”

Cái gì đói khát, cái gì ngon lành, Vũ Hóa Điền đều không nghĩ nổi nữa, nước mắt theo tuyến lệ chảy ra một lượng lớn, cảm giác kích thích quá mức đốt cháy toàn bộ sức lực của y, chỉ có thể vô lực nằm xụi lơ trong lòng nam nhân, đôi mắt đã có chút thần trí lại không có bất cứ tia sáng nào.

“Đứa trẻ ngoan là phải biết nghe lời, bằng không sẽ không có thưởng.”

Stefan cười khê, rất vừa lòng với tình huống hiện tại, tâm tình của hắn lúc này không tệ, cho nên cũng không bận tâm đến việc thưởng cho Vũ Hóa Điền một chút.

Nâng cằm Vũ Hóa Điền lên, Stefan đưa cổ của mình sát lại gần.

“Nào, ăn một hồi đi, ăn xong rồi người phải tiếp tục chơi với ta đó.....”

Nhìn thấy món ngon gần ngay trước mắt, ánh mắt Vũ Hóa Điền lấp lóe, hé miệng dùng răng nanh sắc nhọn hung hăng cắn xuống, bắt đầu hút từng ngụm từng ngụm.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội, từ từ uống, còn rất nhiều mà.”

Stefan ôm y, khê vuốt ve y, nếu không phải toàn thân bọn họ hiện đang xích lô, nơi không thể nói nên lời còn đang hết hợp với nhau, bọn họ hiện tại cực kỳ giống một đứa con tham ăn cùng với người cha vì lo lắng con mình ăn quá nhanh sẽ bị sặc mà liên tục trấn an.

Vũ Hóa Điền hút máu của nam nhân, thân thể cảm nhận làn sóng khoái cảm càng lúc càng cao hơn, nào còn nghe được hắn nói gì nữa.

Stefan cũng không giận, hai tay ôm Vũ Hóa Điền, chậm rãi lúc nhanh lúc chậm.

Ngoài cửa sổ bão cát tung bay đầy trời, trong cửa sổ lại nồng cháy nóng bỏng.....

Bọn họ còn có thời gian cả một đêm.....

23. Chương 23: Vô Sĩ Hạ Lưu

Trong một thoáng mở mắt ra, Vũ Hóa Điền cảm giác được có điều gì đó khác trước.

Người tập võ vốn có ngũ giác minh mẫn, lại chưa bao giờ giống như hôm nay, tro bụi trên tấm màn thoát nhìn bắt mắt giống như bầu trời đầy sao trong đêm tối, tiếng hạt cát cọ vào nhau khi gió thổi qua cồn cát ngoài cửa sổ quanh quẩn bên tai, trong không khí truyền đến mùi hương vô cùng ngon lành, cổ họng đang kêu gào, nó muốn uống thứ gì đó.

Thay đổi đột ngột khác thường khiến y rất không thích ứng, lại càng không thích ứng được là thân phận thay đổi, trong đầu đột nhiên xuất hiện thêm nhiều tri thức khiến y hiểu được hiện tại mình đang là cái gì.

Một tên yêu quái hút máu?!

Sự khác biệt hai bên Đông Tây khiến Vũ Hóa Điền có chút hỗn loạn, trực tiếp coi chủng tộc bóng tối là yêu quái.

Vũ Hóa Điền quay đầu lại, không ngoài ý muốn nhìn thấy nam nhân đang ngủ say bên người y, bàn tay ở bên hông tràn đầy ham muốn chiếm giữ mười phần, cho dù chủ nhân đang chìm trong giấc ngủ say cũng không hề buông ra, bá đạo thể hiện quyền sở hữu.

Vũ Hóa Điền cau mày, trước kia chỉ cảm thấy nam nhân này thật quý dị, lúc nào cũng lộ ra hơi thở kỳ lạ, khi y cũng biến thành một thành viên trong đó thì, mới biết được là bởi vì chủng tộc khác biệt mà luôn lộ ra sự không ăn ý.

Trong mắt Vũ Hóa Điền mới chuyển hóa thành công, quanh thân Stefan tràn ngập một loại lực uy hiếp, kính sợ cùng sợ hãi từ đáy lòng tràn ra khiến cho tâm tình của y không được tốt lắm.

Đây không phải là tình cảm chân thật thuộc về y, là ràng buộc chảy xuôi trong mạch máu.

Hiện tại y đã là hậu duệ huyết hệ của nam nhân này, chảy trong thân thể là dòng máu của đối phương, sức mạnh của y bắt nguồn từ đối phương, không thể giết chết nam chủ, không thể phản bội, thậm chí không thể sinh ra ý nghĩ phản loạn. Mà nam nhân lại có thể tự do chi phối sinh mệnh của y.

Y chán ghét loại trói buộc không thể chạy thoát này.

“Đang suy nghĩ chuyện gì? Mày đều nhăn nhúm lại rồi.”

Nam nhân bên cạnh vào ngay lúc y đang rối rắm mở mắt ra, bởi vì ngủ say mà giọng nói có chút khàn khàn, mang theo dụ hoặc của nam nhân trưởng thành, thờ ơ lại đánh mạnh vào lòng người.

“.....”

Vũ Hóa Điền không nói gì, hiện tại y không muốn đề ý đến tên ma cà rồng này.

Stefan cực kỳ có hứng thú nhìn gương mặt bình tĩnh lại giống như đang hờn dỗi của Vũ Hóa Điền, tùy rằng trước đây hắn cũng chưa từng chuyển hóa hậu duệ, nhưng cũng biết những ma cà rồng khác chuyển hóa hậu duệ như thế nào, từ đáy lòng sẽ thuần phục ma cà rồng tạo ra mình, sợ hãi sức mạnh của thân tộc, chưa từng có kẻ nào giống như Vũ Hóa Điền vào ngày đầu tiên sau khi được tạo ra liền trắng trợn thể hiện sự tức giận của mình như vậy.

Quả nhiên vẫn là quá cứng chiều y, nhưng mà..... Stefan cười khế, hắn thích Vũ Hóa Điền như vậy.

Nếu y thật sự giống như những ma cà rồng hậu duệ khác, Stefan có lẽ sẽ không nhận được mà tự mình trừ bỏ y.

Vòng tay ôm chặt lấy eo y, Stefan dán chặt lên má y để cho vành tai và tóc mai chạm nhau.

“Tuy rằng bởi vì không cẩn thận không chế nên hút khô người, nhưng cũng vì thế mà có được sức mạnh lớn hơn nữa cũng là một bồi thường không tệ không phải sao?”

“Sức mạnh lớn hơn?”

Vũ Hóa Điền chế nhạo.

“Đã không có tự do, ngay cả sống chết cũng không thể tự mình khống chế, đây là bồi thường của ngài?”

“Cái đó thật có lỗi.”

Stefan lười biếng nói xong lời giải thích, lại không hề có chút thành ý nào.

“Trẫm còn tưởng rằng người sẽ thích thân thể hiện tại.”

Bàn tay trong chăn di chuyển xuống một chút, cầm lấy thứ giữa hai chân bởi vì trở thành ma cà rồng mà đầy đủ trở lại kia, cố ý xoa nắn.

Được rồi, đây xem như là bồi thường tốt nhất, nhưng Vũ Hóa Điền vẫn là không cam tâm, so với bị đối phương giam cầm vĩnh viễn, y thà rằng mình không được hoàn chỉnh.

“..... Nếu Hoàng thượng không có thành ý, vẫn không cần mở miệng thì tốt hơn.”

“Nếu trẫm không mở miệng, người làm sao có thể hiểu được là trẫm đang quan tâm người chứ? Bảo bối tâm can vui vẻ ”

Stefan cố ý dùng ngữ điệu như vậy kêu lên, vẻ mặt hài hước rõ ràng là hấn cố ý.

“Hiện tại cảm thấy sao rồi? Đã đói bụng chưa? Có chỗ nào không thoải mái hay không?”

“Nô khỏe lắm, không nhọc Hoàng thượng quan tâm.”

Vũ Hóa Điền gần như là nghiêng răng bật ra từng chữ từng chữ một, hiện tại y vừa nghe thấy xưng hô này liền cảm thấy chán ghét.

“Người có muốn tự mình xem không?”

Bàn tay cầm lấy thứ kia vẫn chưa buông ra, Stefan xốc chăn lên để cho y nhìn thấy rõ ràng hơn.

Nhìn thấy vật đầy đủ giữa hai chân, vẻ mặt Vũ Hóa Điền rất kỳ lạ, như vui như buồn, trong nháy mắt lại có chút hoảng hốt, nhưng rất nhanh đã bị hành động của Stefan làm tức giận đến đen mặt.

“Ngài đang làm cái gì?”

“Hử?”

Stefan nhướn mày.

“Như người chứng kiến, giúp người giải quyết một chút vấn đề về sinh lý, buổi sáng sớm người ta luôn dễ dàng xúc động.”

Đây vốn chính là tự người lựa chọn! Vũ Hóa Điền mặt lạnh nghiêm nghị đẩy tay hấn ra.

“Nô nhớ rõ chúng ta cũng không phải là người, ý tốt của Hoàng thượng vẫn nên tự mình hưởng thụ đi.”

“Ha ha, thật sự là không hiểu phong tình.”

Stefan vừa xoa người, liền trực tiếp chặn y lại.

“Cũng không biết là ai tối hôm qua vẫn quần quít lấy trẫm, đòi hỏi không ngừng, như thế nào cũng không chịu buông ra, còn giống như một con mèo nhỏ cào lưng trẫm hết vết này đến vết khác, bảo bối có biết là ai không?”

Hơi thở phả lên làn da, thân thể bởi vì biến đổi mà trở nên mẫn cảm hơn nhiều, hơn nữa thân phận của đối phương đặc biệt, Vũ Hóa Điền căn bản là không hề có sức chống cự, hô hấp thoáng chốc đã trở nên nặng nề.

“Biết người may mắn biết bao nhiêu không? Ma cà rồng mới sinh bình thường là không còn cảm giác còn sống, không có hơi thở tim cũng không đập, bọn họ sợ hãi ánh mặt trời, không thể tiếp xúc với vật thể bằng bạc, sức mạnh của nước thánh đủ để tinh lọc một ma cà rồng mới sinh không có đủ sức mạnh, bởi vì thân tộc của bọn chúng keo kiệt không cho bọn chúng thêm một giọt máu, mà máu ta cho người lại đủ để cho người vượt qua thời kỳ mới sinh trực tiếp tiến vào thời kỳ trưởng thành, cho nên người mới có thể vui vẻ như vậy.”

Stefan chưa bao giờ là người tốt không cần được báo đáp, hẳn trực tiếp trả giá cái gì thì nhất định phải đòi lại được.

“Có cảm thấy ánh mặt trời bên ngoài rất đáng ghét không? Nếu ngươi còn ở trong thời kỳ mới sinh, một tia ánh mặt trời đầu tiên trong sa mạc này cũng đủ để cho ngươi biến mất.”

Cho nên cảm tạ ta đi, hậu duệ đáng yêu của ta.

Cho dù đây là ma cà rồng đời thứ ba, sau khi trải qua đủ năm tháng cũng có thể trưởng thành thành tồn tại có thể sánh ngang với Thiên thần, huống chi là tồn tại gần với ma cà rồng đời thứ hai như y? Stefan cho Vũ Hóa Điền, là cơ hội trở thành tồn tại vĩ đại, chỉ cần sống được đủ lâu.

Vũ Hóa Điền mím môi, những điều nam nhân vừa nói y đều biết cả, sức mạnh được kế thừa trong máu lại tăng lên không ít đã giải thích được phần nào, nhưng y vừa mới được sinh ra vẫn không quá quen được với thân phận hiện tại.

“Nếu thật sự tốt như vậy, sao còn cần phải phong ấn sức mạnh của ta? Ngươi là đang sợ hãi ta siêu việt hơn ngươi sao?”

Không cam lòng yếu thế phản kích, Vũ Hóa Điền nói ra bất mãn lớn nhất.

Sau khi trở thành ma cà rồng, mọi đối trá từng có dường như đều lập tức biến mất, Vũ Hóa Điền cuối cùng cũng không khúm núm được nữa. Giống như nói như vậy, bản thân mình liền thật sự chỉ là một nô lệ không hề được tự do.

Màn sương mù chắn giữa bọn họ đã biến mất, bọn họ có bí mật giống nhau, mặt nạ đã vỡ vụn, cuối cùng không thể đeo lại được nữa.

“Bảo bối của ta.”

Stefan liếm liếm bờ môi của y, lại cắn nhẹ một cái lên chóp mũi của y.

“Tuy rằng hiện tại ngươi thích ứng rất nhanh, nhưng dù sao cũng là một ma cà rồng mới sinh, sức mạnh quá nhiều sẽ dễ dàng tổn thương đến chính ngươi, ngươi cũng không hy vọng có thứ gì đó hay ai đó một ngày kia không biết nặng nhẹ bị hủy đi chứ? Đường nhiên nếu ngươi vẫn kiên trì, ta sẽ cố gắng giúp ngươi.”

Sau đó nhìn y bởi vì không thích ứng mà làm ra đủ loại chuyện quái phá.

Vũ Hóa Điền im lặng một lát, sau đó đưa tay đẩy hắn.

“Đi xuống, ta muốn dậy.”

Hiện tại sắc trời đã không còn sớm, những người khác trong khách *** nhất định là đã dậy từ lâu, cũng không biết đám người Triệu Hoài An kia có phát hiện ra hắn không ở trong phòng không, nếu có, chuyện ấy còn có chút phiền phức.

“Sao nào, còn đang nghĩ về kế hoạch của ngươi?”

Stefan khó có được một lần hào phóng làm theo lời của y, buông y ra.

Vũ Hóa Điền không để ý đến hắn, trực tiếp leo từ trên giường xuống, thân thể trần trụi lộ ra trong không khí, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào người y, khiến cho thân thể trắng nõn nhiễm lên một tầng vàng chói óng ánh, xinh đẹp như một tác phẩm nghệ thuật, khiến cho người ta dâng lên ham muốn thờ phụng, cũng muốn chiếm giữ lấy y.

Không chút bận tâm việc mình bị nam nhân xem rõ ràng từng chút một, dù sao việc nên làm đều đã làm, Vũ Hóa Điền cau mày nhìn cửa sổ, lúc ánh mặt trời hắt lên người liền có chút đau đớn rất nhỏ, giống như bị điện giật, y theo bản năng nổi lên cảm giác chán ghét.

Nhìn lên y phục, mày nhíu lại càng chặt, bởi vì thị lực tốt hơn, y liền nhìn thấy rõ ràng y phục này bản như thế nào.

Nhưng dù có ghét bỏ cũng phải mặc, ai kêu hiện tại y là ‘Phong lý đào’ chứ?

“Trước khi mặc y phục có muốn tắm rửa không? Nơi đó còn đang chảy ra kia.”

Stefan vẽ mặt lưu manh chỉ chỉ về phía cái mông cong của người nào đó, hoàn toàn không nhìn ra vẻ tao nhã thường ngày.

‘Vèo’, trả lời hần là chén trà đột nhiên bay đến.

Thật sự là vạch áo cho người xem lưng.

Sau khi Vũ Hóa Điền ném chén trà về phía hần thì, nhặt y phục lên mặc không được mà không mặc cũng không được, chỉ có thể đứng im một chỗ hờn dỗi.

Đưa tay chuẩn xác bắt được chén trà, nước trà được rót từ dêm qua không hề sánh ra ngoài dù chỉ một giọt, Stefan đứng dậy, cứ như vậy đi qua, kéo Vũ Hóa Điền ra ngoài.

“Làm gì?!”

Vũ Hóa Điền cố sức giãy dụa, y cũng không muốn để thân thể trần trụi ra ngoài gặp người.

“Gian ngoài có thùng nước để tắm.”

Stefan giải thích đơn giản, nước là khi trời còn chưa sáng hần đã cho người đưa đến, bởi vì không thể mang vào trong phòng cho bọn họ, cho nên đành phải đặt ở bên ngoài.

Vũ Hóa Điền vừa nghe, không tiếp tục giãy dụa, hiện tại y quả thực rất cần thứ này,

Thùng tắm ở gian ngoài đã được đưa vào một lúc, không còn bốc lên hơi nóng nữa, nhưng ở trong sa mạc, nước ấm có nguội đi thế nào cũng không sao, Vũ Hóa Điền bước vào trong thùng tắm, thoải mái dựa vào thành thùng tắm, tẩy rửa mái tóc vì ướt mồ hôi mà trở nên dính nhớp.

Sau đó, một tên không mời mà đến nào đó chặn ngang chút nhân nhả này của y.

“Muốn tắm thì người đi gọi một phần nước khác mà tắm rửa đi.”

Vũ Hóa Điền trừng mắt nhìn Stefan cũng nhảy vào thùng tắm, hận không thể đá hần mấy cái.

“Nước trong sa mạc rất là quý giá, sao có thể lãng phí như vậy chứ?”

Stefan trưng ra bộ mặt ‘người không biết quý trọng chút nào’.

“Hoàng thượng để ý chút nước ấy?”

“Cũng không phải, nhưng trầm là muốn tắm uyên ương với người thôi.”

Stefan phối hợp thay đổi cách xưng hô, đây cũng là một loại tình thú không phải sao?”

“Người a..... Buông tay!”

“Ta sao có thể buông tay được chứ, bảo bối ”

“Thả... đừng.....”

“Dù sao cũng đã muộn rồi, những người đó cũng đã phát hiện người không có ở trong phòng, trễ thêm chút nữa cũng không là gì không phải sao?”

“Ha a..... Ừm..... Vô sỉ, ha a.....”

“Quá khen, vì báo đáp lời khen ngợi của người, ta cũng khiến người ‘hạ lưu’ một chút là được rồi, như vậy mới xứng đôi không phải sao?”

“Ừm..... Khốn, khốn kiếp..... Ha..... Nhanh.....”

“Ha ha, đều nghe theo lời người, bảo bối của ta.....”

24. Chương 24: Cái Tắt

Bởi vì người nào đó vô sỉ phát tình, thời gian Vũ Hóa Điền ra ngoài không thể không kéo dài thêm chút nữa.

Khi rời khỏi phòng Stefan thì, mắt đám thị vệ tuy rằng vẫn nhìn thẳng, nhưng cảm xúc cổ quái toát ra trong mắt họ vẫn làm cho y khó chịu thật lâu.

“Ngài cuối cùng cũng đi ra, đám đồng bạn của Phong lý đao từ sáng sớm đã tìm người ở khắp nơi này, nếu ngài còn không xuất hiện thì e rằng bọn họ sẽ đối đầu với đám thủ hạ của ngài đấy.”

Thanh Long dựa vào tường, tuy rằng lời nói đúng đắn, nhưng thái độ bất cần đời vẫn là khiến người ta nhìn không vừa mắt như cũ.

Vũ Hóa Điền chỉ mắt lạnh nhìn hắn, xoay người bỏ đi.

Thanh Long nhếch miệng lên một chút, nhắm mắt dưỡng thần, nghe tiếng chân giường cả một buổi tối, hiện tại hắn đã mệt muốn chết.

Vũ Hóa Điền đi qua chỗ rẽ, chợt nghe thấy tiếng chất vấn của Cố Thiếu Đường vọng lên từ tầng dưới:

“Phong lý đao bị các người đem đi đâu rồi?”

“Nực cười, đang êm đẹp, chúng ta gây khó dễ cho hắn làm cái gì?”

Ngữ khí của Đàm Lỗ Tử không tốt hỏi lại, mới sáng sớm đã bị người gây sự trên bàn cơm, là ai cũng đều sẽ tức giận.

“Ngày hôm qua các người mời hắn đi nói chuyện, sáng nay liền không thấy tăm hơi hắn đâu, không phải các người thì còn có thể là ai?”

Cố Thiếu Đường không tin hắn, buổi sáng nàng đi tìm người, lại phát hiện trong phòng không có người, một người còn sống sờ sờ đang tốt lành lại đột nhiên không thấy tăm hơi, trong khách *** ngoại trừ đám người Tây Xưởng này, còn có ai là sẽ làm như thế? Cố Thiếu Đường thật sự lo lắng có phải là do Xưởng công của đám người kia bắt chợt đến đây, sau đó bắt được Phong lý đao?

Thường Tiểu Văn ở bên cạnh nói huyền thuyên cái gì đó, Cáp Cương Đồng Ca ở bên cạnh phiên dịch, tất cả đều là lời châm chọc khiêu khích khiến người ta phát điên.

Đám người Đàm Lỗ Tử nghe được đều thầm bốc hỏa trong lòng, thiếu chút nữa quên lời dặn của Vũ Hóa Điền trực tiếp ra tay giải quyết đám người này.

“Nha nha, làm sao vậy, làm sao vậy, mới sáng sớm sao các người lại bốc hỏa lớn như vậy chứ?”

Vũ Hóa Điền thấy đám người Đàm Lỗ Tử thiếu kiên nhẫn, cố ý học theo ngữ khí của Phong lý đao nói chuyện, vừa nói vừa đi xuống.

Cố Thiếu Đường thấy y xuất hiện, lập tức đẩy đám người Tây Xưởng ra, tiến lên trực tiếp cho y một cái bạt tai.

“Mới sáng sớm người đã chạy đi đâu Có biết là người tăng thêm cho ta bao nhiêu phiền phức lớn hay không hả?”

Mới sáng sớm đã không tìm thấy người đâu, sợ rằng hắn sẽ gặp chuyện gì không may, nhưng kết quả người ta lại bày ra vẻ mặt không có việc gì đột nhiên nhảy ra, bao nhiêu lo lắng cùng lửa giận của Cố Thiếu Đường ban này đều bạo phát ra ngoài.

Chẳng qua, lần bùng nổ này đã quyết định vận mệnh của nàng sau này.

Vũ Hóa Điền cũng không cản bàn tay của nàng, trên gương mặt cố ý dùng thuốc nước khiến cho đen đi giờ phút này bỗng rất đau đớn, gương mặt bởi vì bị dùng sức quá mức mà đánh đến nghiêng một bên, ở một góc người khác không nhìn đến, lộ ra thần sắc khủng bố, trong đôi mắt đào hoa là một mảnh âm trầm, lạnh lùng đáng sợ.

Đám người Đàm Lỗ Tử cũng đều cứng đờ, thiếu chút nữa không khống chế được chính mình, rút đao tiến lên bầm thây vạn đoạn kẻ dám can đảm mạo phạm Đốc chủ của bọn họ.

Trước đây y cũng không phải là chưa từng chịu qua bàn tay của ai, nhưng tất cả những kẻ dám ra tay với y đều xuống Âm phủ gặp Diêm La Vương, nữ nhân này..... Đưa tay vuốt một bên mặt đã sưng lên, Vũ Hóa Điền lạnh lùng nghiêm mặt nói:

“Ta không phải là thường đi khắp nơi à, đến mức ngươi phải đánh ta sao?”

Món nợ này y tạm thời để đó, không bao lâu nữa y sẽ bắt ả phải trả lại gấp ngàn lần.

Một cái tát vung qua, Cổ Thiếu Đường mới giật mình nhận ra mình làm cái gì, trong lòng có chút áy náy, nhưng lòng tự trọng luôn cao ngạo không cho phép nàng cúi đầu, lại nghe thấy lời nói của ‘Phong lý đào’, chút tự trách mới có này cũng biến mất gần như không còn.

“Ngươi còn không biết thẹn mà nói ra những lời này! Ngươi có biết nơi này rất nguy hiểm hay không, một mình ngươi nếu để xảy ra chuyện thì phải làm thế nào?”

“Có thể xảy ra chuyện gì? Ta đây một đại nam nhân, sợ cái gì?”

“Hừ, chỉ với ba thứ công phu mèo quào của ngươi, không có ta, thực xảy ra chuyện, ngươi cứ chờ chết đi!”

Cổ Thiếu Đường cũng không chịu thua, vừa nghe ‘Phong lý đào’ thế nhưng còn dám tranh luận, liền lập tức phản kích.

Là nam nhân đều không thích nữ nhân mạnh hơn cả mình, lại còn là ở trước nơi đông người, này nếu là Phong lý đào ban đầu nói không chừng cũng sẽ bốc hỏa. Vũ Hóa Điền giận tái mặt, nhìn nàng:

“Ta đây chờ chết thì như thế nào? Cổ nữ hiệp ngài lợi hại như vậy, tiểu nhân chỉ là một kẻ chạy đi bán tin tức khắp giang hồ, ngài đã chướng mắt, tiểu nhân cũng không dám làm phiền ngài!”

Dứt lời, phất tay áo đi lên tầng, y thực cảm thấy bị ai thay cho Phong lý đào, có loại thanh mai trúc mã như thế này, còn từng là người yêu, thật không biết mắt của hắn là như thế nào nữa. Nếu đổi lại là y, đã sớm khiến nữ nhân này sống không bằng chết.

“Bạc Thương Chu! Ngươi?!”

Cổ Thiếu Đường không dám tin nhìn y phất tay áo bỏ đi, tức giận đến mức toàn thân phát run.

Vũ Hóa Điền không bận tâm đến nàng, trực tiếp quay về tầng hai, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người đi vào trong phòng của mình, sau đó ‘rầm’ một tiếng hung hăng đóng cửa lại, ngăn cách tầm mắt của mọi người.

Ánh mắt của Đàm Lỗ Tử chợt lóe, nhẹ giọng dặn dò Kế Học Dững vài câu, cũng đi lên tầng quay về phòng của mình.

Trong phòng, khóe miệng Vũ Hóa Điền hơi nhếch lên, y muốn khiến cho tất cả mọi người nhìn thấy hiện tại y đang rất giận dữ, như vậy bất kể y có lộ ra chút sơ hở nào, mọi người cũng sẽ chỉ nghĩ là y đang nổi nóng, cho nên mới khác với bình thường.

“Cộc, cộc cộc, cộc cộc cộc, cộc.”

Ngoài cửa sổ vang lên một loạt tiếng gõ có tiết tấu, đây là một loại tiếng lóng mà Tây Xưởng thường dùng.

Vũ Hóa Điền tiến lên vài bước, mở cửa sổ ra, một bóng người lách vào, hắn không để ý nhiều lắm, mà chỉ nhìn ra bên ngoài một chút, sau khi xác định không bị ai theo dõi rồi, mới xoay người nhìn vào.

“Đốc chủ.”

Đàm Lỗ Tử cúi đầu quỳ trên mặt đất.

“Thuộc hạ vô năng, khiến Đốc chủ phải chịu mối nhục lớn này.”

“Không cần tự trách, đây là ý của bốn tọa, không liên quan đến đám các ngươi.”

Vũ Hóa Điền vuốt vuốt má mang theo dấu ngón tay, bởi vì sợ bị phát hiện khác thường, y không sử dụng nội lực ngăn cản, thân thủ của đối phương không tệ, lúc tức giận còn dùng lực lớn hơn một chút, một cái tát này đánh thực sự nặng, nhưng thể chất của y hiện tại không giống trước, cho nên cái tát này chỉ nhìn thấy đau mà thôi, nếu y cố ý, có thể lập tức khiến đầu tay này biến mất.

“Người đến có chuyện gì?”

Vũ Hóa Điền tin rằng thủ hạ của y còn chưa có ngu dần đến mức chỉ vì chút việc ấy mà mạo hiểm bị phát hiện chạy đến gặp y.

“Hồi Đốc chủ, chúng thuộc hạ phát hiện bão cát đen đã chạy về phía này, chậm nhất là buổi trưa sẽ đến đây, xem tình hình này đến lúc ấy khách *** sẽ bị chôn vùi, xin Đốc chủ sớm định đoạt.”

Vũ Hóa Điền hạ mắt trầm tư, bão cát đen này đúng là một phiền toái lớn. Tuy rằng trước đây y cũng không e ngại bão cát đen, nhưng những người khác sẽ không như vậy.

Nghĩ đến Triệu Hoài An kia chính là dự định dụ bọn họ tự mình giết lẫn nhau rồi cố gắng lợi dụng bão cát đen trừ bỏ mọi người, chân mày của Vũ Hóa Điền liền không giãn ra nổi.

Vừa nghĩ như vậy y liền muốn sớm giải quyết đám người kia một chút, dù sao người nên có mặt đều có đây, y có thể một lưới bắt gọn.

“Như vậy, người cho người đến trạm dừng nói với Tiền Lương, lệnh hẩn tìm người cải trang ta, mang hết nhân mã bên trạm dừng kia lại đây, đến lúc đó.....”

Vũ Hóa Điền cẩn thận nói lại kế hoạch một lần.

Đàm Lỗ Tử vừa nghe, vui vẻ nói:

“Đốc chủ diệu kế.”

“Người cũng đừng có nịnh nọt, chuyện làm tốt tự nhiên sẽ có lợi cho người, nếu không.....”

Vũ Hóa Điền thả lỏng uy thế ẩn sâu trong cơ thể ra, lập tức ép cho Đàm Lỗ Tử thở không nổi, chỉ có thể toát mồ hôi lạnh lên tiếng:

“Thuộc hạ hiểu được!”

Vũ Hóa Điền rất vừa lòng với phản ứng này của hẩn, thu hồi khí thế, toàn thân lại là một hồi sóng yên gió lặng.

“Người cũng đừng lo lắng bão cát đen này, bên dưới khách *** có động ngầm, không chết người được.”

Lại trấn an Đàm Lỗ Tử một hồi, Vũ Hóa Điền thăm dò thấy có người sắp đến, liền lệnh hẩn rời đi.

Đàm Lỗ Tử chân trước vừa bước đi, sau lưng liền có người gõ vang cửa phòng.

Là Thường Tiểu Văn, nữ nhân Thát Đát man di kia, đến.

“Cô đến làm gì?”

Vũ Hóa Điền cau mày, vẻ mặt không kiên nhẫn, y không có ấn tượng tốt với nữ man di này, tự nhiên sẽ không khách khí với ả.

“Ta vội đến bôi thuốc cho người này.”

Thường Tiểu Văn nghĩ rằng ‘Phong lý đao’ còn đang nổi nóng, cũng không giận dữ, vẻ mặt tươi cười nhảy vào vịn lấy người y, cầm cái chai trên tay lắc lắc.

“Đây là thuốc tiên trị thương của tộc ta, đảm bảo người chỉ cần bôi một chút, vết trên mặt sẽ lành ngay.”

Vũ Hóa Điền cố khắc chế không đẩy ả ra, mặt lạnh nghiêm nghị phun ra hai chữ:

“Không cần.”

Thường Tiểu Văn không cho phép người khác trái ý mình, làm sao dễ dàng bị y gạt qua như vậy.

“Còn đang giận hả? Nữ nhân kia chỉ hung dữ một chút, về sau ngươi đừng cãi lại nàng ta là được, làm gì phải gây khó khăn cho chính mình, đúng không?”

“Ta sẽ tự bôi thuốc.”

Vũ Hóa Điền cầm cái chai qua.

“Không có chuyện gì thì cô đi ra ngoài đi, ta muốn ở một mình.”

Thường Tiểu Văn thấy y cứng đầu không nghe, cũng không quần quít.

“Chúng ta cần thương lượng một chút về kế hoạch hôm nay, ngươi bôi thuốc xong thì đi xuống sớm một chút.”

“Đã biết.”

Đẩy Thường Tiểu Văn ra khỏi cửa rồi, vừa khóa cửa, Vũ Hóa Điền quay người lại, liền phát hiện trong phòng bất chợt có nhiều hơn một người.

Stefan ngồi ở bên cạnh bàn, quay đầu cười với y:

“Vừa mới không gặp trong chốc lát, mặt ngươi sao lại đã bị thương rồi.”

“Không muốn cười cũng đừng cười, khó coi chết đi được.”

Vũ Hóa Điền sao không nhìn ra người này là ngoài cười nhưng trong không cười, âm trầm nơi đáy mắt lại không hề che giấu được chút nào.

Stefan đứng lên, đi đến trước mặt y, nâng cằm y lên đánh giá cẩn thận.

Vì cải trang thành Phong lý đao, gương mặt xinh đẹp được dưỡng mềm mại của Vũ Hóa Điền phải bôi thuốc dịch dung lên, làm cho làn da thoát nhìn thô ráp ngăm đen, nếu chỉ tát bình thường vốn sẽ không để lại dấu, nhưng lúc này Stefan lại nhìn thấy rõ được dấu bàn tay, má đã bị sưng nhìn qua chênh lệch với bên còn lại quá nhiều, hắn càng nhìn càng cảm thấy không vui.

“Nữ nhân kia xuống tay thật ác, nhìn gương mặt bị đánh này, nhưng cũng không sao, muốn ta báo thù cho ngươi không?”

Bảo bối này là thuộc về hắn, sao có thể để cho con người nhỏ bé bữa bãi đập hỏng chứ?

“Không nhọc Hoàng thượng đại giá, tự ta sẽ đòi lại.”

Vũ Hóa Điền kéo ra một nụ cười có chút ngoan lệ.

“Người không phạm ta ta không phạm người, người nếu phạm ta ta tất trả lại ngàn lần.”

25. Chương 25: Tương Kế Tự Kế

Trong phòng tối, đám người Triệu Hoài An tề tụ trong đường, thương nghị về bố trí ngày hôm nay.

Bọn họ thương lượng rất nghiêm túc, từ hạ độc đến phóng hỏa, đủ loại âm mưu quỷ kế đều xuất ra hết, thảo luận vui vẻ không thôi.

Vũ Hóa Điền mặt lạnh dựa vào tường nghe, không có chút ý định tham gia vào. Đường nhiên, mọi người cũng không hỏi ý của y.

“Được rồi, chúng ta cứ làm như vậy, Bố Lỗ Đô các người đi tìm Lữ Bố kia, dùng thuốc giải làm mỗi nhử, kêu gã đi thả hết ngựa của đám người Tây Xưởng đi, sau đó các người lại dẫn người ra bên ngoài canh giữ, không chế toàn bộ đám ngựa ấy.”

“Tiếp theo, Phong lý đao đi nói cho bọn họ tin tức Lữ Bố phản bội, thừa dịp Lữ Bố bị bắt, Cổ Thiếu Đường và Bồ Lỗ Đô ở tầng dưới ra về bởi vì Phong lý đao mà ra tay đánh nhau, Lương chưởng quầy mang theo tiểu nhị xuống dưới hun khói, để bọn họ nghĩ rằng khách *** bị cháy. Khi bọn chúng chạy ra khỏi khách *** thì, chúng ta liền đi vào trộm hết quan phục của chúng ta, tiếp đó lại giả trang thành đoàn người của Vũ Hóa Điền hội họp với đám người Đàm Lỗ Tử, khiến bọn chúng tin tưởng đằng sau có một người khác đến, hơn nữa không có ý tốt, như vậy có thể khiến bọn họ hai bên tự giết nhau.”

Triệu Hoài An tổng kết lại kế hoạch tác chiến lần này.

Vũ Hóa Điền mắt lạnh nhìn cái tên về mặt chính nghĩa kia, trong lòng lại là trơ trẽn. Y chưa bao giờ tin tưởng vào chính nghĩa gì cả, đó chỉ là người thắng vì lừa gạt thể nhân mà mở miệng lấy cớ thôi.

Triệu Hoài An này, ở mặt ngoài là bộ dáng vì nước vì dân, lại chỉ biết vung đao múa kiếm, gã cho dù giết nhiều gian thần làm xằng làm bậy như vậy thì sao nào? Bớt đi một Vạn Dụ Lâu thì cũng có thể có thêm Lý Dụ Lâu, Triệu Dụ Lâu, dân chúng vẫn phải chịu tội như trước, chẳng qua là đổi một kẻ bóc lột khác mà thôi. Huống chi người trong thiên hạ nhiều như vậy, gã giết được hết sao?

Hơn nữa, trong mắt y, Triệu Hoài An này cũng không phải tốt lành gì. Vì phá kế hoạch của y, thế nhưng lại khiến một dân phu đi giày của y, biết rõ điều này sẽ khiến đối phương toi mạng, gã vẫn làm. Làm hại một đám người là hại, làm hại một người cũng là hại, chính nghĩa trong lòng gã cũng chỉ là thỏa mãn dục vọng của chính mình mà thôi.

Vũ Hóa Điền biết bản thân mình là một tiểu nhân, nhưng y càng chán ghét ngụy quân tử như Triệu Hoài An này, ít nhất tiểu nhân như y cho đến giờ muốn làm việc gì cũng sẽ không giấu diếm, không giống kẻ này làm ra vẻ đạo mạo, khiến người ta khinh thường.

Mọi người nghe xong lời nói của Triệu Hoài An, cảm thấy rất có đạo lý, liền phân công nhau đi hành động.

Vũ Hóa Điền tự nhiên cũng đi theo mọi người.

“Phong lý đao.”

Triệu Hoài An gọi y lại.

Vũ Hóa Điền xoay người nhìn gã, chờ gã nói chuyện.

Triệu Hoài An đưa tay vỗ vỗ vai y, về mặt thận trọng nói:

“Ta biết hôm nay tâm tình của ngươi không tốt, nhưng phạm là lấy đại cục làm trọng, có chuyện gì đợi giải quyết xong đám người Tây Xưởng kia lại nói tiếp.”

Vũ Hóa Điền cúi đầu nhìn bàn tay đặt lên vai mình mang theo chút vết bẩn kia, y xưa nay thích sạch sẽ trong mắt liền hiện lên một tia thâm trầm, thiếu chút nữa không kiềm chế được đẩy cánh tay Triệu Hoài An ra, khoe miệng xé ra một độ cung cười như không cười, Vũ Hóa Điền không chút dấu vết đẩy tay gã ra.

“Ta biết.”

Đợi xong việc này rồi, chúng ta sẽ cẩn thận tính sổ lại.

Lưng Triệu Hoài An lạnh toát, có loại cảm giác giống như đại họa lâm đầu, nhưng rất nhanh hắn liền cho rằng cái này là do hắn nghĩ quá nhiều, thấy ‘Phong lý đao’ hiểu được ý của hắn, liền gạt đầu thả cho y đi.

Vũ Hóa Điền dựa theo kế hoạch của Triệu Hoài An đi lên tầng, đến trước cửa phòng của đám người Đàm Lỗ Tử.

Triệu Hoài Thông mở cửa tự nhiên sẽ không giống như trong phim điện ảnh, vừa nhìn thấy Đốc chủ ngoài cửa liền mở miệng nói ám hiệu ra.

Hiện tại Phong lý đao có dáng vẻ rất giống Vũ Hóa Điền kia đã sớm táng thân trong miệng sói.

“Đốc chủ.”

Triệu Thông cung kính mời y vào cửa.

Vũ Hóa Điền gạt đầu ừ một tiếng, đi vào phòng.

Mấy người trong phòng thấy y, đều đứng dậy.

Vũ Hóa Điền phát tay, chặn ngang lời thỉnh an của bọn họ.

“Đám người ở tầng dưới đã định ra kế hoạch, các người nghe cho kỹ, thuận tiện phái một người đến chỗ Lữ Bố kia, nói cho hắn, nếu ai dùng thuốc giải bức ép hắn, kêu hắn cứ nghe theo là được.”

Vũ Hóa Điền không sợ tên dẫn đường kia sẽ phản bội y, ngày hôm qua lúc đến đây y đã biết trong Cẩm Y Vệ đã có người giải độc cho Lữ Bố, chẳng qua bởi vì độc tính quá mạnh, muốn hồi phục hoàn toàn như cũ còn cần không ít thời gian, cho nên trên mặt Lữ Bố vẫn còn màu đen chưa hoàn toàn biến mất, thoạt nhìn giống như còn chưa được giải độc.

“Vâng.”

Đám người Đàm Lỗ Tử đáp, Kế Học Dũng rất tự giác ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ của Đốc chủ.

Vũ Hóa Điền ngồi bên bàn, uống một ngụm trà xanh bưng tới, sau đó không nhanh không chậm nói lại một lần kế hoạch của Triệu Hoài An.

“Ý của Đốc chủ là?”

Vũ Hóa Điền cười lạnh.

“Bọn chúng không phải là muốn chúng ta tự giết nhau sao? Chúng ta đây sẽ đem kế đối kế.”

Kế hoạch của Triệu Hoài An ngay từ đầu đã rất thuận lợi, bọn họ khiến Lữ Bố thả ngựa, cũng đốt khói, dẫn người Tây Xưởng rời đi – đám người Cẩm Y vệ vì lo lắng cho sự an nguy của Stefan, đang rút khỏi khách *** – đến lấy quan phục, Phong lý đao còn đưa ra ám hiệu của bọn họ, toàn bộ mọi chuyện đều rất thuận lợi.

Nhưng chuyện xảy ra sau đó hoàn toàn ngoài dự kiến của hắn.

Khi bọn họ giả dạng người của Tây Xưởng xuất hiện trước mặt đám người Đàm Lỗ Tử, sau khi ‘Phong lý đao’ nói ra ám hiệu thì, chờ đợi bọn họ không phải sự tin tưởng của đối phương, mà là mũi tên bay đầy trời.

“Sao lại thế này?!”

Triệu Hoài An mạo hiểm tránh thoát được một mũi tên thiếu chút nữa đâm trúng vào chỗ yếu hại của hắn, mũi tên lợi hại sượt qua cánh tay hắn, để lại một vết máu.

Những người khác lại không may mắn như vậy, mặt Cố Thiệu Đường bị sát ra một vết rách khiến nàng ta vốn đã không có chút khí chất nữ nhân nào trực tiếp bị hủy mất, về sau nếu thật sự muốn làm hắn tử sẽ không có người nào không tin Thường Tiểu Văn được bộ hạ của nàng bảo vệ, không bị thương tích gì, ngược lại bộ hạ của nàng chết ngay lập tức, Cáp Cương Đồng Ca tuy cẩn trọng hơn chút nhưng đổ máu không ngừng Lương Tài hóa trang thành chưởng quầy bị trúng một tên trên tay phải, tạm thời không có gì đáng ngại, nhưng sức mạnh giảm nhiều, mà mấy tiểu nhị lập tức không còn mạng.

Vũ Hóa Điền không biết đã đi ra phía sau đám cung thủ của Tây Xưởng từ lúc nào tháo mặt nạ bảo hộ thông khí trên mặt xuống, lộ ra một nụ cười tiêu hồn thực cốt, ý bảo cung nỗ đừng bắn.

Triệu Hoài An hồi thần lại, khi nhìn ra là Vũ Hóa Điền, trong lòng chợt lóe linh quang, bình tĩnh nhận ra:

“Người là Vũ Hóa Điền!”

“Hiện giờ mới phát hiện ra sao? Bỏn tủa còn tưởng rằng các người đến chết cũng không nhìn ra sự khác biệt của chúng ta chứ?”

Vũ Hóa Điền cầm Lan Hoa Chỉ, trong tay lộ ra một chút yêu mị khoác trên người bộ y phục thư sinh trắng thuần không nhiễm một hạt bụi.

Những người khác cũng tỉnh ngộ lại, Cố Thiệu Đường cầm một phi đao trong tay, vẻ mặt tàn bạo nhìn Vũ Hóa Điền nói:

“Phong lý đao đâu?”

“Hắn?”

Vũ Hóa Điền bày ra dáng vẻ khổ sở suy nghĩ:

“A, là có một kẻ như vậy, bị bổn tọa ném ra cho sói ăn rồi, nghe nói trước kia các ngươi là người yêu? Sao rồi? Ngươi cũng muốn đi cùng? Yên tâm, các ngươi rất nhanh có thể được đoàn tụ.”

Cổ Thiếu Đường vừa nghe thấy Phong lý đao đã chết, giống như phát điên rống lớn một tiếng, phi đao trong tay đã bắn nhanh về phía Vũ Hóa Điền, người cũng lao lên tấn công, hiện tại trong mắt trong lòng nàng ta, chỉ có suy nghĩ báo thù cho Phong lý đao.

Cùng xông đến tấn công Vũ Hóa Điền, còn có Thường Tiểu Văn có ấn tượng tốt với Phong lý đao, hai nữ nhân liều lĩnh xông tới đánh giết, đám cung thủ không được lệnh của Vũ Hóa Điền cũng không dám bắn tên, liền bị các nàng đánh chém ra một con đường, đi đến trước mặt Vũ Hóa Điền.

Đối mặt với công kích như sấm sét của hai người, Vũ Hóa Điền lại tỏ ra không chút hưng phấn, sa mạc này quá lớn, khiến y cảm thấy rất không thoải mái, cả người mềm nhũn, thân thể kêu gào phải nhanh chóng tìm một nơi âm u để nghỉ ngơi một chút.

Nhưng cho dù là như thế, đối với công kích của các nàng, Vũ Hóa Điền ngay cả vũ khí cũng không rút ra khỏi vỏ, bước chân không di chuyển một bước đều tiếp được hết.

Triệu Hoài An thấy kế hoạch của mình bị phá vỡ. Biết hôm nay chạy trời không khỏi nắng, cũng rút kiếm xông lên, quyết định mọi người cùng hợp lực giết chết Vũ Hóa Điền, mà đám người còn lại thấy vậy cũng đều tìm đối thủ gia nhập vào cuộc hỗn chiến.

Trước cửa chính của khách *** Long Môn cách đó không xa, Stefan phe phẩy quạt nhìn bọn họ đánh đến náo nhiệt, vẻ mặt thích ý giống như đang xem kịch.

“Gia, bọn họ nhiều người như vậy lại vây đánh một mình Vũ Đô đốc thật là quá vô sỉ, sao chúng ta không đi lên giúp đỡ một chút?”

Tiểu Đức Tử thấp giọng hỏi.

“Ngươi đi?”

Stefan liếc mắt nhìn nó một cái.

Tiểu Đức Tử ngậm miệng không nói nữa, nó đi? Nó vừa lên liền mất mạng ngay.

Stefan thu hồi tầm mắt, tiếp tục nhìn về phía bên kia.

“Nếu là tự y sắp xếp, chúng ta cũng không cần xen vào giúp vui, ngoan ngoãn đứng ở đây nhìn là được rồi.”

“Vâng, gia.”

Tiểu Đức Tử đáp.

Stefan gật gật đầu, bắt chợt mở miệng:

“Chuyện bên kia tra thế nào rồi?”

Không nói thẳng là chuyện gì, nhưng nên hiểu được đều sẽ hiểu được.

Thanh Long tiến lên một bước nói:

“Bẩm gia, đã điều tra xong. Khánh Thân Vương đúng là đã trữ lương nuôi binh ở ngoài biên quan chuẩn bị mưu phản.”

Trước đó Stefan biết được từ chỗ Hình Bộ, lúc thẩm vấn Cổ Tinh Trung, từ trong miệng Cổ Tinh Trung biết, vị thúc phụ Khánh Thân Vương của Chu Kiến Thâm từng bởi vì âm mưu soán vị mà bị chặt một chân biếm đến quan ngoại từng đút lót cho Cổ Tinh Trung hy vọng được ban cho một thành trì ở ngoài biên quan, Stefan liền biết trong này nhất định là có âm mưu gì đó, sau khi cẩn thận điều tra tổn thất không ít người thì, manh mối về ý đồ mưu phản của Khánh Thân Vương liền bị vạch trần, chỉ là chứng cứ không đủ, tạm thời hắn còn chưa thể xuống tay với lão.

Lần này đến quan ngoại trừ việc đi tìm Vũ Hóa Điền ra cũng là vì tìm kiếm chứng cứ chính xác về việc Khánh Thân Vương mưu phản, nhưng trong thời gian ngắn ngủi mà Khánh Thân Vương lại che giấu kỹ, bọn họ tạm thời vẫn chưa có được chứng cứ chính xác nào.

“Gần đây bọn chúng có động tĩnh gì?”

“Nghe nói Khánh Thân Vương có một nghĩa nữ là đồ đệ của nữ ni phái Tịnh Y, tên là Thoát Thoát, nàng này võ công rất cao, tám chín phần mười là sẽ âm thầm ám sát.”

Tuy rằng hắn không sợ ám sát gì, nhưng bên kinh thành kia nhiều người, nếu ai xảy ra chuyện cũng là phiền toái. Stefan khoanh tay chống má, ra vẻ suy tư.

26. Chương 26: Bão Cát Tẩn Công

Cuối cùng, Vũ Hóa Điền cũng không thể tiêu diệt được toàn bộ đám người Vũ Hóa Điền – lúc ấy mặt y quả thực đen như được nhuộm mực nước.

Cũng không biết đám người Triệu Hoài An là may mắn hay bất hạnh, đúng lúc Vũ Hóa Điền đánh đến không kiên nhẫn, chuẩn bị ra tay giết hết bọn họ thì, bão cát đen đã đến đây.

Mây đen cuộn cuộn đầy trời, một ngọn lửa xoáy đứng vững giữa trời đất xoáy tròn chạy đến từ đằng xa, khí thế giống như muốn cắn nuốt hết trời đất, quả thực giống như sắp tận thế.

Đối với toàn bộ con người mà nói, đây quả thực là tận thế, sức mạnh to lớn của thiên nhiên không phải thứ mà con người nhỏ bé như bọn họ chống cự được.

Vũ Hóa Điền không thể không bắt đầu lo lắng lùi lại, người y mang đến nhiều lắm, hơn nữa Hoàng thượng còn ở nơi này, tổn thất là không chịu nổi.

Vũ Hóa Điền hoàn toàn quên mất tên Stefan kia và mình hiện tại hoàn toàn không còn là con người, cho dù bị bão cát đen cuốn đi cũng vẫn có thể sống tốt.

Bão cát đen càng lúc càng gần, Vũ Hóa Điền quyết đoán lệnh cho thủ hạ lui về khách ***, trốn vào bên trong động ngầm, chờ bão cát rời đi.

Công kích của Vũ Hóa Điền lập tức trở nên sắc bén, cho dù hiện tại là lấy một địch mười cũng không cần thêm nhân thủ đến giải quyết những kẻ khác, huống chi có hai cao thủ là Đàm Lỗ Tử và Triệu Thông cùng ở lại đánh với đối phương, chỉ có Kẻ Học Dưng nghe theo lệnh chỉ huy những người khác rút lui về khách ***.

Đám người Triệu Hoài An tự nhiên cũng nhìn thấy một màn này, lại chỉ có thể nhìn đám người Tây Xưởng dưới sự che chở dẫu vào đây của Vũ Hóa Điền rút lui về khách ***, lại không thể không kiêng kỵ — cung tên không ngừng lóe lên tia sáng lạnh trên tay đám cung thủ phía sau không lúc nào là không nhắm về phía bọn họ, liền đứng ngồi không yên.

Vũ Hóa Điền cũng mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, trường kiếm trong tay khẽ động, kiếm trong kiếm không phát ra một tiếng vang bay đến, xoay tròn một vòng bốn phía quanh y, để lại một vết máu cho kẻ địch rồi lại bay về chỗ cũ.

Đám người vây quanh y lúc này chỉ còn Triệu Hoài An, Cố Thiệu Đường và Thường Tiểu Văn, những kẻ khác không phải bị thương bị ngã xuống đất không thể nhúc nhích thì chính là đã bị một kiếm của Vũ Hóa Điền đoạt mạng.

Mắt thấy bão cát đen càng lúc càng đến gần, gió thổi mạnh mẽ mang theo cát đá bay đầy trời đánh thẳng về phía bọn họ, mắt của mọi người đều sắp không mở ra được, thân thể cũng càng lúc càng bị bạt đi.

Đàm Lỗ Tử và Triệu Thông giải quyết đám lâu la còn lại, mang theo vũ khí muốn tiến lên hỗ trợ, lại bị Vũ Hóa Điền thét lên ngăn lại.

“Các người cũng lui về khách *** đi, nơi này để bốn tọa ứng phó.”

“Đốc chủ?!”

“Lui ra!”

Vũ Hóa Điền hừ lạnh một tiếng, ánh mắt giống như dao nhỏ ném qua.

Đàm Lỗ Tử vào Triệu Thông vừa thấy, theo phản xạ liền nhận lệnh rút lui về khách ***, khí thế của Đốc chủ quá lớn, bọn họ đã quen với việc nghe lệnh.

Lúc đến cửa khách *** thì, Đàm Lỗ Tử mới phát hiện Hoàng thượng thể nhưng vẫn ngồi im tại chỗ.

“Hoàng thượng, bão cát đen sắp tới, ngài cũng mau vào trong tránh đi.”

Đàm Lỗ Tử quỳ một chân xuống thỉnh cầu.

Stefan nhìn người nào đó đang đánh đến vui vẻ ở bên kia, biết y sẽ không làm sao, gật đầu đồng ý, đáp ứng thỉnh cầu của Đàm Lỗ Tử, đứng dậy đi vào khách ***.

Nhưng đúng lúc này thì, một bóng đen nhảy ra từ một góc tấn công thẳng về phía Stefan.

Stefan không nhúc nhích, tuy rằng bóng đen kia có khí thế bức người, nhưng không có sát khí, hơn nữa cũng không cần hấn ra tay, bên cạnh có nhiều cao thủ như vậy cũng không chỉ để trưng bày.

Khi bóng đen đi đến trước mặt thì, Thanh Long đột nhiên đứng chắn trước mặt Stefan, hộp vũ khí trên lưng không biết đã được mở ra từ lúc nào, Thanh Long rút từ trong đó ra một thanh bảo đao bằng thép sáng loáng, vung một đao chặn bóng đen lại.

‘Leng keng’

Tiếng đao kiếm vang lên khi va chạm vào nhau khiến người ta nhin không được nhúu mày, bóng đen thấy sự không thành, sau một kích liền lui lại, Thanh Long thấy vậy, lập tức tấn công.

Cầm Y Vệ từ khi Thanh Long ra tay đã sớm tụ lại trước mặt Stefan, bảo vệ hấn an toàn.

Stefan nhìn thấy rõ người đến, tuy rằng dáng vẻ là nam tử nhưng vẫn có thể nhìn ra đây là một nữ nhi, gương mặt thanh tú lại không có chút màu máu, vừa nhìn đã biết là mất máu quá độ. Chỉ trong chốc lát hấn đã xác định được nữ tử này chính là Lăng Nhạn Thu, chỉ là không biết vì sao nàng ta lại đột nhiên xông đến ám sát.

Khi gặp được Triệu Hoài An thì, Lăng Nhạn Thu bởi vì phân tâm mà bị thương, nhưng khi Triệu Hoài An kêu nàng rời đi, mặt ngoài thì nàng đồng ý, nhưng trong lòng lại vẫn luyến tiếc như trước, cho dù biết việc lần này vạn phần hung hiểm, nàng cũng muốn ở lại hỗ trợ. Cho nên liền lén nấp trong chỗ tối, chờ thời cơ hành động.

Khi Vũ Hóa Điền đối đầu với Triệu Hoài An thì, Lăng Nhạn Thu đã muốn xông ra hỗ trợ, nhưng ngay một khắc trước khi nàng muốn đánh lén Vũ Hóa Điền, Lăng Nhạn Thu liền nhìn thấy đám người Stefan bên này. Trong một mảnh đánh giết, dáng vẻ của Stefan rất giống như đang xem kịch.

Lăng Nhạn Thu nhớ đến trước đó mình từng nhìn thấy thái độ của đám người Tây Xưởng đối với Stefan, loại cung kính và sợ hãi này ngay cả đối với chính Xưởng công của bọn họ cũng chưa từng lộ ra rõ ràng như thế, nàng vốn thông minh rất nhanh đã nghĩ đến người này không đơn giản, tám chín phần mười là hoàng thân quốc thích gì đó.

Nghĩ như vậy, Lăng Nhạn Thu liền lóe lên một ý, quyết định bắt cóc người này, uy hiếp Vũ Hóa Điền phải thả đám người Triệu Hoài An.

Nhưng bên cạnh Stefan có không ít cao thủ, Lăng Nhạn Thu chờ đợi đã lâu từ một nơi bí mật gần đó, mới bắt được một cơ hội này, đáng tiếc vẫn là mất công vô ích.

Lăng Nhạn Thu vừa đánh vừa lui, cũng không phải lùi về hướng Triệu Hoài An, mà là dẫn Thanh Long đi về phía bão cát đen.

Nàng muốn đồng quy vu tận, Thanh Long rất nhanh đã nhận ra ý đồ của Lăng Nhạ Thu, nhưng không hề lùi về phía sau, mà là tùy theo ý của nàng, tiến lên cùng.

“Nhạ Thu?!”

Triệu Hoài An rõ ràng cũng phát hiện ra điểm này, kêu lên một tiếng sợ hãi.

“Không cần đi qua.”

Lăng Nhạ Thu mỉm cười với hắn, nhưng không hề trả lời.

Stefan cau mày, hắn cũng không muốn vì người này mà tổn thất một vị đại tướng, hắn thấp giọng nói với Huyền Vũ:

“Kêu Thanh Long quay về, không cần xen vào Lăng Nhạ Thu kia.”

Huyền Vũ nhận lệnh, kêu to một tiếng với Thanh Long, Thanh Long nghe được, không bao lâu sau đã dừng lại, ngoan ngoãn lùi về, im lặng đứng ở phía sau Stefan.

Lăng Nhạ Thu thấy kế của mình không thành, chỉ có thể dừng tay, lại thấy bọn họ không hề có ý định tiến lên giúp đỡ Vũ Hóa Điền, hừ nhẹ một tiếng, gia nhập vòng chiến, giúp đỡ Triệu Hoài An.

Stefan ngẩng đầu nhìn trời, bão cát đen đã gần ngay trước mắt, chậm nhất sẽ đến đây trong thời gian nửa nén hương nữa.

Hắn lại đưa mắt nhìn Vũ Hóa Điền, xoay người mang theo người quay vào đường ngầm trong khách ***.

Vũ Hóa Điền vẫn chú ý đến Stefan, giờ phút này thấy hắn rời đi, cũng không ham chiến nữa, lại đánh với đám người kia thêm một lát, chú ý đến bão cát đen chỉ còn cách bọn họ khoảng cách mấy trăm trước, tùy ý hút một thanh trường kiếm cắm trên đất lên, hai tay nhẹ nhàng bẻ kiếm, trường kiếm vỡ vụn, biến thành mấy mảnh nhỏ bay về phía đám người bao vây y.

Mọi người thấy mảnh kiếm đánh thẳng đến, đều tránh né, Vũ Hóa Điền liền thừa cơ hội này, trốn vào trong khách ***.

Cung thủ canh giữ ở ngoài cửa thấy Đốc chủ đến đây, lập tức mở cửa ra, đợi Vũ Hóa Điền lách mình đi vào, lập tức đóng kín cửa vào, tiếp đó, tiếng gầm rú càng lúc càng lớn bên ngoài nói cho bọn họ biết, bão cát đen đã đến đây.

Nghe động tĩnh ở bên ngoài, trong lúc đó cũng rung động từng hồi, thỉnh thoảng lại có đá vụn rơi từ trên vách tường xuống, mọi người ngưng thần tĩnh khí, đều lo lắng nơi này trong chốc lát sẽ sụp đổ, mọi người sẽ mất mạng.

Stefan rút bàn tay đặt trên vách đá lại, không chút bận tâm hỏi Vũ Hóa Điền.

“Sao không giết bọn họ?”

Đây là một chỗ rẽ trong đường ngầm, Stefan cần mở ra cho những người khác nên hắn có thể không hề kiêng kỵ thăm nghĩ hạ kết giới ở bên dưới, phòng ngừa bão cát đen bên ngoài ảnh hưởng đến đường ngầm. Đường ngầm này được xây dựng từ đủ loại đá, một khi không cẩn thận thì rất dễ dàng sụp đổ.

Vũ Hóa Điền nhìn thấy toàn bộ quá trình Stefan thiết lập kết giới, tuy rằng không quá hiểu được, lại có thể cảm nhận được rõ ràng năng lượng vận chuyển khắp bốn phía, nhìn một tầng kết giới có vẻ mỏng manh kia lại có thể ngăn cản được uy thế của trời, giờ khắc này Vũ Hóa Điền cuối cùng hiểu được ma cà rồng trước mắt mạnh mẽ đến mức nào, cũng bắt đầu nhìn thẳng vào thân phận hiện tại của mình.

“Để bọn chúng ở ngoài cũng không sống được, cần gì phải làm bẩn tay ta?”

Vũ Hóa Điền lấy khăn tay ra cẩn thận lau tay, y luôn không thích bị bắn, giết người cũng luôn dùng cách không thấy máu, vung đao mất mạng gì đó không phải phong cách của y.

Khóe miệng Stefan nhếch lên, đoạt lấy khăn trong tay y, giúp y lau tay.

“Nhưng người đó không còn ở đây, sống được hay không cũng là khó nói.”

Hắn có thể cảm nhận được trận bão cát đen hiếm có ở bên ngoài kia đã cuốn đám người kia đi, nhưng công phu của mấy người này không kém, nếu may mắn vẫn có thể sống sót, nhưng hắn cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt, dù sao thì người ta giết người cũng không liên quan đến hắn, mất mặt cũng là Chu Kiến Thâm chứ không phải Stefan hắn.

Cảm nhận được xúc cảm ướt át trên tay, Vũ Hóa Điền cúi đầu nhìn chiếc khăn không biết đã ướt nhẹp từ lúc nào, lau đi vết bẩn trên tay, để lại mấy giọt nước, nhú nhú mảy, có chút tò mò.

“Nước này từ đâu đến?”

“Một chút phép thuật nhỏ thôi.”

Stefan cười khê, kéo bàn tay đã sạch sẽ của y lên hôn.

“Người muốn học không? Đợi lúc có thời gian ta dạy cho người.”

“Bên cạnh còn có người, người đừng loạn phát tình.”

Vũ Hóa Điền thấp giọng cảnh cáo, muốn rút tay ra.

Stefan thuận thế buông ra, cũng không phải là vì nghe lọt lời của y, mà là có người đến.

Thanh Long bước ra từ chỗ rẽ đi tới.

“Kiến quá Hoàng thượng.”

“Có chuyện gì?”

“Cấm Y Vệ phát hiện ra một nữ tử ở trong hầm ngầm, hẳn là cung nữ Tố Tuệ Dung chạy trốn từ cung ra.”

“Cô ta?”

Stefan không có hứng thú tiếp tục nhìn Vũ Hóa Điền.

“Nữ nhân kia là người của người đi? Giao cho người xử lý.”

Vũ Hóa Điền gật gật đầu, cũng không hành lễ, trực tiếp rời đi đến chỗ mời nhủ y dùng để dụ Triệu Hoài An.

“Tình hình này sao càng lúc càng lớn chứ.”

Stefan thấp giọng lầm bầm một câu, ý cười trên mặt cũng không hề giảm.

“Nhưng như vậy cũng không tệ.....”

Nếu quá nhàn nhạt chịu đựng sẽ chơi không vui chút nào không phải sao?

Thanh Long cúi đầu, làm bộ như không hề nghe thấy Hoàng thượng lầm bầm, khóe miệng hơi hơi run rẩy lại làm lộ nổi bất bình trong lòng hắn.

27. Chương 27: Long Môn Kết Thúc

Bão cát đen sáu mươi năm xuất hiện một lần giăng co thật lâu, từ phương xa tiến đến, mang theo bão cát cắn nuốt Long Môn, sau đó càng lúc càng xa rồi biến mất ở một phương khác, không biết lại mang tai họa đến nơi nào.

Nghe được tiếng gió bên ngoài nhỏ dần đi, lại đợi thêm một khoảng thời gian, người trong đường ngầm mới bắt đầu hành động.

“Đốc chủ, cửa vào đường ngầm không thể mở ra, hẳn là bên ngoài cát đá quá nhiều đã lấp kín đường.”

Đàm Lỗ Tử đứng ở bên cạnh Vũ Hóa Điền, thấp giọng bẩm báo.

Hắn sợ mình quá lớn tiếng, sẽ quấy rầy đến Hoàng thượng đang nghỉ ngơi bên cạnh.

Về mặt Vũ Hóa Điền không chút thay đổi, chỉ dặn dò:

“Kêu mọi người tìm xem, đường ngầm này chắc hẳn là có một lối vào khác.”

Vũ Hóa Điền không tin Lăng Nhận Thu từng vì kho báu mà đào vô số đường ngầm trong khách *** Long Môn này lại không nghĩ đến vấn đề ấy, chỉ làm một cửa ra vào.

“Vâng.”

Đàm Lỗ Tử nhận lệnh rời đi, mang theo người đi tìm kiếm xung quanh, cuối cùng tìm được một cửa vào không bị bão cát vùi lấp.

Đẩy cơ quan ra, liền có thể thấy một cánh cửa nhỏ một người có thể đi lọt, bấm báo cho Stefan và Vũ Hóa Điền rồi, mọi người liền rời khỏi đường ngầm chật hẹp này.

Mặt trời gay gắt bên ngoài khiến cho hai ma cà rồng không hện mà cùng nhíu mày, mây đen bởi vì bão cát đen sắp đến mà che kín bầu trời nay đã biến mất, hiện tại trên bầu trời cũng chỉ còn một quả cầu lửa cực nóng có thể phơi người ta thành thịt khô trong sa mạc.

Tiểu Đức Tử thông minh lấy một cái ô vẫn để trong hành lý mang theo người ra, che trên đầu Stefan, tuy rừng không có tác dụng mấy, nhưng ít ra không cần đắm chìm cả người trong ánh nắng chói chang.

Stefan có được đãi ngộ dành cho đế vương khiến Vũ Hóa Điền ghen tị, nhưng nhiều người ở đây như vậy y cũng không thể nói cái gì, chỉ có thể lạnh lùng nghiêm mặt, quanh người dâng lên một luồng khí lạnh lẽo.

Tổ Tuệ Dung từ cung nữ trốn đi biến thành thị nữ bên người bởi vì đi sát quá, liền bị hàn khí này khiến đáy lòng lạnh lẽo một mảnh, không biết Đốc chủ bị làm sao.

Nàng không thể tưởng tượng ra được Vũ Hóa Điền là vì không có người che ô cho mình mà không vui.

Nâng mắt nhìn lại, nơi vốn là khách *** giờ đã không còn nhìn thấy cả một mảnh gỗ, cũng không biết khách *** là bị bão cát vùi lấp hay là bị bão cát cuốn đi toàn bộ, nhưng nghĩ cũng biết những thứ bọn họ để lại đó cũng không tìm ra được.

“Hoàng thượng, đô thành của Thượng quốc Đại Bạch đã xuất hiện.”

Cầm Y Vệ ra khỏi đường ngầm trước tiên điều tra xung quanh một lượt xuất hiện từ sau một cồn cát, bấm báo.

Stefan gật đầu, bước chân đi về phía người kia xuất hiện.

Vòng qua cồn cát, quả nhiên phát hiện trong một cái hố cực lớn có một tòa thành trì cổ xưa lảng lảng đứng vững, tòa thành tràn ngập phong tình của nước khác kia quả thực khiến cả đám người bọn họ rung động.

“Nhân mã của quân đội khi nào mới đến?”

“Cần khoảng một canh giờ.”

Một canh giờ? Stefan nhíu mày nhìn tòa thành trong hố cát, bởi vì bị bão cát đen thổi qua nên mới lộ ra hố này, nơi đây cũng không ổn định, một lúc lâu sau ai biết được đô thành vừa mới lộ ra này không còn thấy đâu nữa. Tám chín phần mười là không có ở đây, bằng không nơi này sao có thể đợi đến lượt bọn họ mới bị phát hiện.

“Vào xem.”

Stefan bước lên, đi vào đô thành trống trải không có người này.

Người phía sau không có ai dám ngăn cản hắn, cho dù biết có khả năng bên trong có nguy hiểm. Cho nên bọn họ chỉ có thể đuổi kịp theo sát Stefan, mở đường cho hắn.

“Dùng cái này.”

Vũ Hóa Điền ném cho Cầm Y Vệ phụ trách dò đường một tấm bản đồ, là thứ y tiện tay ‘mượn’ được từ chỗ của Bồ Lỗ Đô.

Cẩm Y Vệ nhận trách nhiệm tiên phong nhận lấy bản đồ, mở ra nhìn nhìn, xác định đại khái được phương hướng, nói một tiếng tạ tội với Stefan, bước nhanh lên phía trước, vừa mở đường vừa để lại dấu hiệu, thuận tiện cho bọn họ ra vào.

Có bản đồ, dọc một đường đi bọn họ dễ dàng tránh thoát được các loại cơ quan cạm bẫy, cũng không bị mê cung trong đô thành làm lạc đường, rất nhanh tìm được đến mục tiêu – nơi chắt đồng kho tàng của Thượng quốc Đại Bạch.

Cả phòng chắt đồng núi vàng biển bạc khiến người ta nhìn không chớp mắt, mỗi một món trang sức châu báu kia càng đáng giá hơn, nhất là một chiếc vương miện trên đỉnh đầu bộ xương khô ngồi trên vương tọa hoàng kim, mỗi một viên bảo thạch được khảm phía trên đều là bảo bối vô giá tuyệt thế.

Về phần đám xương khô bên cạnh kho báu, đã bị bọn họ trực tiếp bỏ qua.

Stefan không có nhiều hứng thú với mấy thứ này, bảo bối trên thế gian có thứ gì hắn chưa từng thấy qua, mấy đồ vật phẩm tục này còn chưa lọt vào được mắt hắn.

Nhưng hắn chú ý đến ánh mắt mấy người khác đều cực nóng khi nhìn thấy kho tàng, liếc mắt qua một lượt, chỉ có ít ỏi vài người là không xúc động với những thứ này.

Ngược lại biểu hiện của Vũ Hóa Điền lại khiến hắn có chút kinh ngạc.

“Người thích?”

Stefan hỏi Vũ Hóa Điền hai mắt lóe sáng nhìn vương miện kia.

Ánh mắt Vũ Hóa Điền không hề dịch chuyển một chút, nhẹ nhàng gật đầu, khẳng định câu hỏi của hắn. Ai cũng đều có chút ham mê nho nhỏ, thật không khéo, thứ Vũ Hóa Điền thích nhất lại là bảo bối lộng lẫy lại độc nhất vô nhị này.

Nhú mào một chút, Stefan tiến lấy, vươn tay lấy vương miện ở trên đầu bộ xương khô kia xuống, tùy tiện nhét vào trong lòng Vũ Hóa Điền:

“Thích thì lấy, thứ này tuy rằng không có tác dụng gì, thỉnh thoảng thưởng thức một chút cũng không tệ.”

Không để ý đến mọi người không hẹn mà cùng hít sâu một hơi, Stefan vung tay lên.

“Chuyển hết toàn bộ mấy thứ này ra ngoài, chuyển xong rồi bẩm cho phép mỗi người các người tự chọn lấy một thứ.”

Mọi người vừa nghe, đều mừng rỡ phấn chấn, hành lễ tạ ơn, bắt đầu chuyển toàn bộ ra.

Người này..... Vũ Hóa Điền ôm vương miện, nhìn nhìn Stefan, cúi đầu lần đầu tiên không ngại bẩn mà vuốt ve bảo thạch bị phủ bụi, không một ai biết hiện tại y đang nghĩ cái gì, nhưng theo độ cong mơ hồ của khoe miệng mà xem xét, tâm tình của y quả thực là không tệ.

Stefan vẫn luôn chú ý đến mỗi cử động của y thấy được độ cong hiểm có một lần không phải cười lạnh của y, suy nghĩ lúc về đến kim khố tìm vài bảo bối đưa qua là được rồi.

Khuân vác kho báu là một việc cực kỳ hao tổn tinh lực và thể lực, vừa tốn thời gian lại vừa tốn sức lực, hơn nữa còn là chuyển thứ không phải của mình, rồi rầm trong lòng giống như nhân viên ngân hàng mỗi ngày đều đếm tiền, tiền lại không phải là của mình vậy.

Nhưng cũng may là còn được chọn một thứ, đối với lòng từ bi của Hoàng thượng, trong lòng đám thủ hạ đều mang theo cảm kích – có Hoàng đế nào lại đưa đám bảo bối ra cho bọn họ tùy tiện lựa chọn không chứ?!

Bên này mọi người đang chuyển đồ, bên kia cát bên hồ cũng liên tục rơi xuống, lại có xu thế càng lúc càng nhanh, biết đô thành sáu mươi năm mới xuất hiện một lần này sẽ nhanh chóng biến mất một lần nữa, tất cả mọi người đều tăng cường sức lực cố gắng chuyển hết kho báu, cuối cùng ngay trước khi đô thành bị bao phủ thì chuyển được toàn bộ kho báu bên trong ra.

Mà chờ bọn họ chọn xong mỗi người một thứ — không dám chọn thứ quá quý giá, lo rằng sẽ bị Hoàng thượng ghi hận – sau khi nhìn đô thành cất giữ báu vật biến mất dưới cát vàng, một đội nhân mã từ xa xa phía tây đến đây.

“Là nhân mã của Tây Xưởng.”

Thanh Long cầm kính viễn vọng xác định thân phận người đến, đưa kính viễn vọng cho Stefan.

Stefan không cầm lấy, thị lực của hắn có thể nhìn thấy đám nhân mã vẫn còn là mấy chấm đen này vô cùng rõ ràng.

Đám người Tây Xưởng đến nhanh hơn quân đội, điểm ấy cũng nằm trong dự kiến của Stefan, dù sao lúc hắn cho người đi điều binh thì không cho phép tiết lộ thân phận của mình, đối phương chưa chắc đã toàn tốc chạy đến. Mà Vũ Hóa Điền ở đây, có mệnh lệnh của y, Mã Tiến Lương nhất định sẽ trong thời gian nhanh nhất hoàn thành việc y giao cho.

Nhưng nhân mã Tây Xưởng đến rồi, vậy đám người đóng quân bên kia cũng sắp đến. Nếu không đến hắn sẽ triệt chức của toàn bộ tướng lĩnh.

Quả nhiên khi đám người Mã Tiến Lương đi đến trước mặt, lại có một đội nữa đến từ cùng một hướng – khác với Tây Xưởng là, đội ngũ này cưỡi lạc đà.

Đóng gói kho tàng chất lên lưng lạc đà rồi, đoàn người đương nhiên sẽ không tiếp tục ở lại nơi này.

“Gia, bước tiếp theo nên như thế nào?”

Vũ Hóa Điền thấp giọng hỏi, không để cho đám quân đóng ở đây nghe được lời nói của y, Stefan điều binh đến đây cũng là dùng danh nghĩa của y mà.

“Tình hình trạm dừng bên kia thế nào rồi?”

Vũ Hóa Điền nhìn về phía Mã Tiến Lương, người kia lập tức bẩm báo:

“Bảo cát đen vừa qua, trạm dừng vẫn kín người hết chỗ như trước.”

Mang theo nhiều báu vật như vậy đến trạm dừng là tuyệt đối không thích hợp, Stefan lập tức quyết định.

“Bạch Hổ, người mang theo người của Tây Xưởng cùng quân binh này đi về binh doanh đi, đến nơi rồi chính đồn lại một lần nữa rồi vận chuyển báu vật về kinh.”

“Vâng.”

Bạch Hổ nhận lệnh rồi đi, người của Tây Xưởng tuy rằng không muốn rời khỏi Đốc chủ nhà mình, nhưng hoàng mệnh khó tránh, chỉ có thể vâng theo. Chỉ có Tố Tuệ Dung bởi vì là nữ nhi không thể vào binh doanh mà được ở lại.

Khi bọn họ rời đi cũng để lại cho đám người ở lại đủ nước và đồ ăn, cùng với ngựa.

Stefan xoay người lên ngựa.

“Long Môn này đã không còn gì hay để xem, chúng ta cũng nên đi về.”

“Vì sao gia không cùng đi với bọn họ? Như vậy cũng an toàn hơn một chút.”

Huyền Vũ khó hiểu.

“Lúc đi quá mức vội vàng, bỏ lỡ nhiều cảnh đẹp, lúc này đi về cần bù đắp lại đầy đủ.”

“Việc lớn trong triều không thể không có người chủ trì, gia vẫn nên sớm ngày hồi kinh thì tốt hơn.”

Vũ Hóa Điền nhìn hắn nhàn nhã thì không vừa mắt, nhắc nhở.

“Không sao.”

Stefan nâng tay che mắt, nhìn về phía nào đó.

“Ta hiện tại cũng đang xử lý việc lớn trong triều đây.”

Vũ Hóa Điền nghe vậy, liếc mắt nhìn về phương hướng hắn đang nhìn một cái, cũng có chút đắm chiêu.

Những người còn lại không hề lên tiếng, không phải ai cũng dám to gan ở trước mặt Hoàng thượng giống như Vũ Hóa Điền.

Vương miện tượng trưng cho vương quyền không phải ai cũng có thể có được. Một màn trong đô thành kia đã khiến cho người ở đây mơ hồ hiểu được địa vị khác biệt của Vũ Hóa Điền ở trong lòng Hoàng thượng.

Stefan cũng không biết bọn họ đang suy nghĩ cái gì, thu hồi tầm mắt, vung roi lên, ngựa bị ăn đau, lập tức chạy đi.

Mọi người thấy vậy đều đuổi theo, nhanh chóng biến mất khỏi bãi cát vàng.

Long Môn vẫn như trước là Long Môn, chỉ là nơi này không còn hắc *** cho người nghỉ ngơi, cũng không còn báu vật bị cát vàng vùi lấp lúc trước, mặt đất khôi phục lại vẻ yên bình, đô thành cũng với những người chết bên trong cuối cùng có thể vĩnh viễn yên giấc dưới lớp cát vàng kia.....

28. Chương 28: Dừng Bữa

Cách Gia Dự quan gần nhất là trấn Dục Môn, vốn là một trấn nhỏ cực kỳ bình thường, dân cư trong trấn chỉ hơn trăm người, lại bởi vì là điểm cuối cùng có thể cho người lui tới nghỉ ngơi, bổ sung đồ dùng trước khi qua Gia Dự quan, khiến cho tiểu trấn này khó có được trở nên phồn hoa hơn.

Hôm nay, trấn Dục Môn nghênh đón một đoàn người cực kỳ đặc biệt, đội ngũ chỉ hơn mười người nhưng người nào cũng khí chất bất phàm, hai người cầm đầu lại khiến cho toàn bộ sinh vật từ tám tuổi đến tám mươi tuổi đều mặt đỏ tim đập, đám người vây xem đều nhanh chóng khiến ngã tư đường tắc nghẽn.

Đoàn người này chính là đám người Stefan, bọn họ vừa đến trấn trên, liền bao toàn bộ khách *** cao cấp nhất của trấn.

Tiểu Đức Tử đi theo bên cạnh Vạn Tuế gia không hiểu vì sao Hoàng thượng lại phải phô trương như vậy, giống sợ không có ai biết đến hắn, là một thái giám tùy thị, hắn đã nghe được Thanh Long bẩm báo rằng có người sẽ gây bất lợi với Hoàng thượng, nếu chuyện này xảy ra thì làm sao được?

Tiểu Đức Tử rất bất an, nhưng nó cũng không hỏi gì cả, chuyện của chủ tử nó không có khả năng xen vào.

Loại bất an này tiếp đó liền biến thành sự thật, ngày tiếp theo, có một đám thích khách đến ám sát.

Thích khách có hơn mười người, bọn họ ngụy trang thành tiểu thương và người qua đường bình thường, khi Stefan mang theo Vũ Hóa Điền dạo phố thì, đột nhiên nhảy ra ám sát.

Nhưng những kẻ này còn chưa đến gần Stefan được thì đã bị Cẩm Y Vệ giải quyết toàn bộ.

Dân chúng bình thường xung quanh kinh hoảng chạy trốn khắp hơn, Stefan lại bình thản như không đứng ở giữa nhìn Cẩm Y Vệ xử lý thi thể của đám thích khách này, sau đó bắt người sống duy nhất mang về thẩm vấn, không lo không có được tin tức, bản lĩnh thâm vấn của Cẩm Y Vệ cũng không phải chỉ là lời đồn.

“Gia ngược lại thật nhàn nhã.”

Vũ Hóa Điền đứng ở bên cạnh, nhìn bộ dáng thản nhiên xem kịch kia của hắn, không biết vì sao lại muốn đâm hắn một cái, khẩu khí lúc nói chuyện cũng không còn được khách khí.

Stefan không bận tâm đến ngữ khí của y, bàn tay to vung lên, cũng không bận tâm đây là chốn đông người, liền ôm Vũ Hóa Điền vào trong lòng.

“Đi thôi, nơi này toàn là mùi máu, ngửi nhiều quá người sẽ thấy không thoải mái.”

Cẩm Y Vệ nghe được lời của Stefan sắc mặt đều trở nên cổ quái, ai có thể tin tưởng được vị Vũ Đốc chủ của Tây Xưởng hai tay đầy máu tươi này sẽ vì ngửi thấy mùi máu mà không thoải mái chứ?

Vũ Hóa Điền nghe vậy, động tác vốn muốn giãy dụa liền dừng lại.

Y hiểu rất rõ ‘không thoải mái’ trong lời của Stefan rốt cuộc là đại biểu cho điều gì, người vừa chết đi máu trong thân thể vẫn ấm áp, từ miệng vết thương chảy ra ngoài cơ thể, khuếch tán trong không trung, loại hương vị ngọt ngào này khiến Vũ Hóa Điền cảm thấy đói bụng.

Vũ Hóa Điền tuy rằng có được cuộc sống mới của ma cà rồng không có sức kiềm chế, nhưng bản năng của thân thể không phải dễ khống chế như vậy, thân thể y đang khát vọng máu tươi, cổ họng khát khô như bị cháy, cần có thứ chất lỏng màu đỏ ngon lành kia bổ sung.

Nhưng hiện tại không phải lúc, Vũ Hóa Điền sẽ không để lộ quyết định của mình ở trước mặt người khác, lại càng không muốn uống thứ máu thối của đám thích khách này, ai biết bọn chúng đã bao lâu không tắm rửa rồi?

Cho nên Vũ Hóa Điền tùy ý Stefan mang theo mình rời khỏi chỗ này.

Quay lại phòng trong khách ***, Vũ Hóa Điền nói với Stefan.

“Ta đói bụng.”

Phòng đã được đóng kín cửa sổ nên có chút tối tăm, dưới loại tình huống ánh sáng không rõ này, hai mắt Vũ Hóa Điền lóe lên tia sáng màu đỏ có vẻ đặc biệt giống như ngọc phát sáng, giống như được hồng ngọc được đặt trên vải nhung màu đen, tỏa ánh sáng lấp lánh bốn phía, xinh đẹp chói mắt.

Stefan có chút buồn rầu:

“Là một ma cà rồng đủ tư cách phải biết kiềm chế, chúng ta chỉ hưởng thụ đồ ăn ngon lành nhất, trong trần nhỏ này không có đồ ăn thích hợp.”

“Ta đói bụng!”

Vũ Hóa Điền mặc kệ cái gì mà ma cà rồng kiềm chế chết tiệt gì đó, y chỉ biết là mình đang đói bụng, dạ dày trống rỗng đang đảo lộn, mỗi một lần đều khiến y vô cùng khó chịu, rằng nhanh sắc nhọn lộ ra khỏi đôi môi cánh hoa, rất có tư thế nếu Stefan không tìm đồ ăn cho y thì y sẽ cắn hắn.

Vì sao lại muốn Stefan tìm đồ ăn cho y? Đốc chủ yêu sạch sẽ căn bản không thể chịu được việc phải đi cắn đám tục nhân dơ bẩn ấy.

Thế gian này người có thể khiến y đụng chạm đến chỉ có Vạn Quý phi và Stefan. Người trước là không thể không cho, người sau là vì y thích.

Vũ Hóa Điền không hề để ý đến sự khác biệt bên trong, đó hoàn toàn không phải là thứ cảm xúc giống nhau.

Stefan có chút buồn rầu.

“Ban ngày ban mặt không quá thích hợp cho việc săn bắn, buổi tối sẽ mang người đi thôi?”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng hắn cũng biết hậu duệ kiêu ngạo này sẽ không nghe lời mình. Từ lúc trở thành ma cà rồng, Vũ Hóa Điền không có lúc nào là không khiêu khích hắn, giống như muốn phát tiết toàn bộ máu bị giam cầm bên trong ra.

Thật đúng là một đứa trẻ tính cách cực kỳ xấu.

Tự bản thân Stefan chưa từng nghĩ rằng, tính tình Vũ Hóa Điền càng lúc càng xấu còn không phải là do hắn từng bước từng bước nhường nhịn mà bị chiều hư hay sao.

Vũ Hóa Điền không trả lời, y trực tiếp lên đến trước mặt Stefan, hai tay ôm đầu của hắn, cắn một miếng lên cổ hắn –

“A ”

Nhất thời không đề phòng liền bị cắn, Stefan thở dốc kinh ngạc, chút thương tích ấy đối với hắn mà nói thì không là gì cả, nhưng theo bản năng vẫn phản ứng lại thôi, hắn bắt đầu quay đầu ôm Vũ Hóa Điền, tự động nghiêng cổ sang một bên, cho y thuận tiện ăn uống.

“Người thật đúng là tính tình nóng nảy.”

Vũ Hóa Điền hiện tại đại khái là không nghe được hần nói gì nữa, máu của ma cà rồng không tính là quá dễ uống, lại có lực hấp dẫn khó có thể nói nên lời với y, y hút từng ngụm từng ngụm, máu không có độ ẩm thỏa mãn ham muốn ăn uống, giảm bớt sự khô cháy trong cổ họng, cũng bình ổn lại cảm giác thèm ăn, sức mạnh ẩn chứa trong máu lại khiến toàn thân y thoải mái không thôi.

Nhưng khi cảm giác thèm ăn chìm xuống, một loại dục vọng khác lại dâng lên, Vũ Hóa Điền vừa hút máu vừa dùng thân dưới cọ nhẹ lên Stefan, nói ra ham muốn của y.

Ánh mắt của Stefan cũng chuyển đỏ, năng lực tái sinh của ma cà rồng rất mạnh, cho nên hần cũng không lo lắng Vũ Hóa Điền sẽ hút cạn máu của mình, nhưng máu bị xói mòn khiến cho hần cảm thấy đói khát, trong quá trình xói mòn lại mang theo một loại phản ứng thần bí khiến hần cũng giống như Vũ Hóa Điền nổi lên phản ứng về sinh lý, hai loại dục vọng giao nhau quấn quít cùng một chỗ, thật sự không phải là thống khổ bình thường.

“Xem ra bài học sần bần của chúng ta không thể không để lại sau.”

Tuy rằng ma cà rồng rất lạm tình, nhưng dục vọng chiếm giữ của bọn họ cũng rất mạnh. Nhìn Vũ Hóa Điền vừa hút máu liền nổi lên phản ứng, hần không cho rằng mình có thể cho phép y đi chạm vào những người khác.

Stefan bế ma cà rồng trẻ tuổi trong lòng lên, mang theo y lăn lên giường, để y ngồi ở trong lòng mình ăn đến no.

Vũ Hóa Điền lấp đầy dạ dày mình, mới lưu luyến không rời thu hồi răng nanh lại, đầu lưỡi liếm liếm lên lỗ máu do răng nanh để lại, lỗ máu vốn sẽ khép lại rất nhanh liền lập tức biến mất không thấy đâu.

“Ăn no rồi?”

“Ừm.”

Vũ Hóa Điền ăn uống no đủ giống như một con mèo con được thỏa mãn, ghé vào đầu vai hần, dùng má cọ cọ cổ hần, trong động tác hiem có một lần lộ ra vẻ vô cùng thân thiết.

“Người đã ăn no, vậy đến lượt ta ăn đúng không?”

Stefan cầm lấy một tay y hỏi.

“Ừm, ăn đi.”

Vũ Hóa Điền rất hào phóng gật đầu, thực ra y rất thích cảm giác kỳ diệu khi bị hút máu, nhưng đại khái người hút chỉ có thể là Stefan, nếu đổi lại là người khác phỏng chừng Đốc chủ bị tấn công vào chỗ yếu hại sẽ nhịn không được ra tay muốn mạng của đối phương trước.

Stefan cầm lấy tay y, đặt nó ở bên miệng, răng nanh sắc nhọn dễ dàng cắt qua đầu ngón tay thon dài, một giọt máu tràn đầy ứa ra, hần vươn đầu lưỡi liếm sạch giọt máu ấy, sau đó ngậm lấy đầu ngón tay dùng sức hút.

Hiện tại hần cần Vũ Hóa Điền giúp hần bình ổn dục vọng, bất kể là phía trên hay phía dưới.

Ma cà rồng đời thứ hai từng có rất nhiều bạn giường và đồ ăn hiểu rất rõ nên làm thế nào để khơi lên dục vọng của đối phương, khi Vũ Hóa Điền cảm nhận được biến hóa trong thân thể, liền không cam lòng yếu thể bắt đầu phản kích.

Cho dù dáng vẻ của Vũ Hóa Điền lúc đối phó với Vạn Quý phi rất thành thực, nhưng đó cũng chỉ là một chút thôi, so với Stefan mà nói còn kém quá xa.

Vũ Hóa Điền bị cởi một nửa y phục tựa trong lòng Stefan điên cuồng thở dốc phần hần nhìn trên người Stefan ngoại trừ bộ phận quan trọng nào đó lộ ra, những nơi khác vẫn đầy đủ y phục như trước, lại miễn cưỡng so sánh với chính mình, nếu không phải dây lưng bên hông còn chưa cởi ra, y phục đã sớm phân tán, loại chênh lệch này không khỏi cũng quá lớn.

“Không được..... Không công bằng, ha.....”

Vũ Hóa Điền đưa tay muốn xé rách y phục trên người hắn, nhưng Stefan phát hiện ra ý đồ của y trực tiếp va chạm một cái thật mạnh khiến toàn thân y xụi lơ.

“Không công bằng chỗ nào? Ta cảm thấy như vậy rất tốt.”

Trong tươi cười của Stefan rõ ràng lộ ra ý trêu đùa, trong mắt hắn mang theo thường thức nhìn Vũ Hóa Điền đang chống hai tay lên vai hắn, hai chân tách ra ngồi khóa trên đùi hắn, trên người y tuy rằng vẫn còn mặc chiếc áo xanh rộng thùng thình, nhưng y phục chỉ là còn vắt hờ trên cánh tay, hai vai khéo đưa đẩy cùng hơn nửa tấm lưng đều lộ ra trong không khí, ngực lại không còn bị che lấp. Áo dài ở bên hông còn bị đai ngọc trói buộc, vòng quanh thắt lưng mảnh khảnh, mà bên dưới áo dài, quần dài sớm đã bị chủ nhân ném xuống dưới, hạ thân không hề che lấp ở bên dưới áo dài, lúc ẩn lúc hiện, khiến Stefan được mở rộng tầm mắt.

“Ngoan, nghiêng cổ lại đây một chút, trẫm muốn dùng bữa.”

Stefan ác liệt xoa nhẹ bờ hông cánh hoa mượt mà trắng nõn như tuyết bên dưới lớp y phục.

“Khốn kiếp..... Đáng ghét..... Ha a.....”

Vũ Hóa Điền vừa mắng vừa vặn vẹo thắt lưng, nghiêng cổ qua.

Khi máu được hút ra, cảm giác của cả hai bên đều rất mãnh liệt, lời nói biến mất lúc môi lưỡi giao nhau, chỉ để lại tiếng rên rỉ và thở dốc.....

29. Chương 29: Thôi Miên

Ăn uống no đủ, lại làm loại vận động hao phí thể lực nào đó. Vũ Hóa Điền rất tự nhiên nằm ngủ say trên giường.

Lần ám sát thứ hai cũng trôi qua trong lúc y ngủ.

So với lần thử đầu tiên, nhóm thích khách thứ hai rõ ràng là lợi hại hơn rất nhiều, tuy rằng nhân số chỉ có một, lại có thể tránh thoát khỏi sự bảo hộ của Cẩm Y Vệ ở bốn phía, nhẹ nhàng tiến vào phòng của Stefan.

Lúc này, Stefan đang ngồi tựa ở trên giường, ôm Vũ Hóa Điền ngủ say đọc sách, bàn tay được bảo dưỡng cực tốt vuốt ve Vũ Hóa Điền ở bên dưới tấm chăn.

Vũ Hóa Điền được hơi thở của Stefan bao bọc hoàn toàn cũng không bởi vì vị khách không mời mà đến kia ghé thăm mà tỉnh lại, vẫn ngủ say như trước.

Khi thích khách cầm đao lặng yên đi đến bên giường thì, lúc bốn mắt nhau giao nhau với Stefan liền có chút giật mình.

Hắn cũng không nhận ra được trong phòng này có hai người, mà một trong số đó lại đang vô thanh vô tức nhìn hắn chăm chú, giống như việc hắn đến đây đều nằm trong dự kiến của đối phương.

Kinh hoàng thấy mình bị lộ, thích khách cầm đao mang theo luồng gió sắc bén đâm về phía giường, vốn tưởng rằng cho dù không phải một kích trúng ngay, cũng sẽ khiến cho mục tiêu thất kinh.

Nhưng phản ứng của đối phương nằm ngoài dự kiến của hắn.

Chỉ cần hai ngón tay, đao của thích khách đã bị Stefan kẹp chặt, bất kể hắn rút ra như thế nào cũng không được.

Stefan giống như nhìn ngắm con mồi đánh giá thích khách đã mò hôi đầy đủ một chút, mùi lộ ra từ trên thân thể cũng không tệ lắm, tuy rằng còn kém máu của nữ nhân trẻ tuổi, nhưng vào lúc này cũng không có gì phải kén chọn.

Thích khách thấy không rút được vũ khí về, quyết đoán buông tay, cẩn thận chú ý đến động tĩnh của người ở trên giường, thận trọng lui về phía sau.

Nhưng chỉ một cái liếc mắt này, liền khiến hắn không còn có thể thoát được.

Một màn cuối cùng đập vào trong tầm mắt chính là đôi mắt ánh tia đỏ, quỷ dị đến mức đáng lẽ không thể xuất hiện ở con người kia.

Stefan nhìn thích khách vẻ mặt vô thần, ánh mắt đại ra đứng im một chỗ, đôi môi mỏng đại biểu cho sự vô tình khê mở:

“Đi tẩy rửa chính mình thật sạch sẽ.”

“Vâng, chủ nhân.”

Thích khách mặt không chút thay đổi trả lời, lặng yên không một tiếng động biến mất khỏi căn phòng.

“Nhiều người canh gác như vậy, cũng có thể để cho thích khách chạy vào, thật đúng là vô năng.”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng hơi chế giễu vang lên, Vũ Hóa Điền vốn nên ngủ say lại nói ra những lời này, nhưng không hề mở mắt ra.

Tùy tiện ném thanh đao trong tay đi, cầm một lọn tóc dài tản ra bên gối lên, Stefan ngửi mùi hương mang theo chút lạnh lẽo giống như chủ nhân của nó:

“Đừng nói vậy, bọn họ cũng chỉ là vì có người ở đây nên mới thả lỏng cảnh giác thôi.”

“Vô năng chính là vô năng, không có lý do gì chính đáng cả.”

Vũ Hóa Điền mở mắt, ánh đỏ chợt lóe lên rồi biến mất.

Stefan cũng không cố cãi cho thủ hạ, tuy rằng đã cố ý giăng kết giới ở trong phòng khiến cho người ở bên ngoài không phát hiện ra cũng là nguyên nhân chủ yếu.

“Người giữ hắn lại là có ý gì? Còn hạ loại mệnh lệnh kia nữa.”

Nâng nửa người trên dậy. Vũ Hóa Điền không chút bận tâm đến việc thân thể mình bại lộ trong tầm mắt của nam nhân. Ma cà rồng hồi phục thể lực rất tốt, cho dù trước đó có trải qua một phen mây mưa điên cuồng, thân thể y cũng không có bất cứ cảm giác không khỏe nào.

Ánh mắt mang theo thưởng thức nhìn Vũ Hóa Điền lười biếng duỗi eo ở trước mặt hắn, đường cong trên thân thể lập tức bị mở rộng đến độ cong duyên dáng nhất, bàn tay to của Stefan vung lên ôm người vào trong lòng, làn da mang đến xúc cảm nhẵn nhụi của người bên dưới làm hắn hơi hơi thở dài dán mặt lên ngực y, phóng khoáng ăn đậu hủ.

“Lúc trước khiến thân thể này nhiễm lên ấn ký thuộc về ta thật đúng là xinh đẹp, hiện tại muốn chơi đùa thể nào cũng không sao cả.”

Cố ý cắn một cái lên hồng anh trước ngực, dấu răng rất nhanh liền biến mất, không vượt quá năm giây. Nhưng hồng anh trưởng lớn bị nước bọt làm ướt liền lộ ra vẻ sáng bóng mê người vẫn khiến Stefan nhìn đến no mắt.

“Trả lời câu hỏi của ta.”

Vũ Hóa Điền không hài lòng với việc hắn dùng loại thái độ này để trốn tránh đề tài, nhưng đối với việc vì sàm sỡ y lại biểu hiện thật bình tĩnh, không hề có chút ngượng ngùng nào.

“Để lại cho người.”

Stefan kéo lọn tóc dài rơi xuống trước ngực y, kéo mặt y qua, hôn cắn đôi môi không có chút màu máu.

“Không phải nói là muốn dạy người phép thuật sao? Dụng cụ chỉ dạy dang lên tận cửa, không nên lãng phí.”

Phép thuật? Ánh mắt Vũ Hóa Điền sáng lên, từ hôm qua lúc nhìn thấy Stefan bày ra kết giới y vẫn nhưng nhớ thứ này không thôi, chỉ là Stefan không nhắc đến, y tự nhiên cũng không chịu cúi đầu đi cầu người, hiện tại Stefan tự mình nói, y đương nhiên rất vui vẻ.

“Khi nào thì bắt đầu?”

“Buổi tối đi, hiện tại chúng ta nên đi ra ngoài dùng bữa.”

Stefan lưu luyến không rời buông y ra, bàn tay ở trong không trung làm động tác túm một cái, một chiếc nội y sạch sẽ bay lên tay hắn, nâng tay lên mặc cho Vũ Hóa Điền.

Vũ Hóa Điền thấy chiêu thức ấy, ánh mắt càng sáng:

“Chúng ta không ăn gì cả cũng không cảm thấy đói, cần gì phải lãng phí chút thời gian ấy?”

“Dù không đói cũng nên chú ý một chút, người phạm luôn tràn ngập sợ hãi với những thứ mình không biết.”

Stefan mặc y phục giúp y.

“Huống chi còn cần thời gian cho tài liệu đi tẩy rửa, hiện tại cũng ta cũng không làm được gì.”

“Dạy ta một chiêu lúc này là được rồi, cái đó không cần tài liệu đi.”

Vũ Hóa Điền vẫn chưa từ bỏ ý định, đối với việc trở nên mạnh mẽ, y cũng là rất cứng đầu.

Stefan nhếch môi:

“Không được.”

Cuối cùng, Vũ Hóa Điền vẫn là để Stefan đưa y ra khỏi phòng đi dùng cơm.

Trước khi dùng bữa, Cẩm Y Vệ báo cáo với Stefan, người bắt sống được lúc trước trong vụ hành thích lần trước đã cắn thuốc độc, bọn họ còn chưa kịp hỏi ra được điều gì có ích, đối phương đã chết.

Loại chuyện này nói ra ngay trước khi dùng bữa quả thực có chút không vui, nhưng Stefan cũng không trách cứ bọn họ, dù sao hắn đã sớm biết người đứng phía sau là ai, cũng còn cách khác để hỏi ra được đáp án.

Dùng cơm xong, Vũ Hóa Điền khẩn cấp kéo Stefan quay về phòng, để lại một đám Cẩm Y Vệ sắc mặt cổ quái.

Trong phòng, thích khách bị Stefan thôi miên kia im lặng đứng ở một góc sáng sủa. Y phục trên người đã được thay đổi, xem ra là đã tẩy rửa mình rất sạch sẽ cẩn thận.

“Muốn gã làm cái gì? Cho ta ăn?”

Vũ Hóa Điền tiến đến trước mặt thích khách, không nhìn ra chỗ lợi nào của tên này.

“Cho người dùng để luyện thôi miên.”

Stefan ngồi ở bên cạnh, nói với thích khách:

“Là ai kêu người đến ám sát trẫm?”

“Là Khánh Thân Vương.”

Stefan nhìn về phía Vũ Hóa Điền, ý bảo là đến lượt y.

Vũ Hóa Điền tiến lên phía trước, mặt đối mặt nhìn thích khách kia.

“Hắn ngoại trừ phái người đến, còn có sắp xếp gì khác không?”

Thích khách không nói lời nào, giống hệt như một khúc gỗ, ánh mắt đại ra, giống như hoàn toàn không nghe thấy lời y nói.

‘Phụt’

Thấy một màn như vậy, Stefan đưa tay lên che miệng, không để chính mình cười ra tiếng.

Không cần quay đầu, Vũ Hóa Điền cũng biết nam nhân tính cách ác liệt ở phía sau nhất định là đang cười nhạo y.

Đôi mắt đào hoa xinh đẹp nheo lại, ngoan lệ dưới đáy mắt lập tức đâm về phía thích khách, nhưng đối phương vẫn không hề có phản ứng.

Vũ Hóa Điền đứng nguyên tại chỗ, nhìn như trầm tư, thực ra là đang lật xem những tri thức mà Stefan truyền vào trong đầu y, rất nhanh tìm thấy tư liệu về thôi miên.

Nhắm mắt ghi nhớ lại toàn bộ những điều cần biết về thôi miên ở trong đầu một lần, Vũ Hóa Điền lại mở mắt ra, hai mắt vốn đen lầy giờ đã biến thành ma nhãn màu đỏ.

Ánh đỏ thoảng hiện, thích khách đối diện với y lập tức có phản ứng, ánh mắt vốn đại ra ngưng tụ ở trên hai mắt hắn, vẻ mặt ngu si nhìn y.

“Nói cho ta biết, Khánh Thân Vương còn có sắp xếp gì?”

Trong giọng nói của Vũ Hóa Điền đột nhiên có thêm chút gì đó, vốn chỉ là câu hỏi không có gì đặc biệt, lại giống như mang theo dụ hoặc không nói nên lời.

Trên mặt thích khách hiện lên một chút giây dựa, Vũ Hóa Điền phát hiện ra điểm ấy rất không vui, điều này chứng tỏ y vẫn kém Stefan.

“Nói.”

Y gia tăng lực thôi miên.

“Vương gia..... Nghĩa nữ..... Tiểu thư Thoát Thoát..... Đã ở trên đường..... Mai phục.....”

“Ở đâu?”

“Phủ Tây Ninh.”

Vũ Hóa Điền nghe vậy nhíu mày, phủ Tây Ninh là nơi bọn họ sắp đến, cũng nằm ở trên đường về kinh, y từng nghe nói Khánh Thân Vương có một nghĩa nữ, là đồ đệ của nữ ni phái Tịnh Y, chiêu thức quỷ dị, loại người phiền toái này tuy rằng y không sợ, nhưng cũng không muốn chạm mặt.

Lại hỏi thêm mấy câu, thích khách từ chỗ trả lời dứt quãng lúc đầu cuối cùng cũng lưu loát hơn, điều này chứng tỏ y tiến bộ.

Khi không còn gì để hỏi nữa, Vũ Hóa Điền đưa cho thích khách một thanh chủy thủ.

“Hiện giờ, cắt cổ tay người.”

Thích khách nghe lời dùng chủy thủ cắt một đường trên cổ tay bên trái, dòng máu đỏ sẫm theo mạch máu chảy ra ngoài, men theo cổ tay rơi xuống.

Vũ Hóa Điền cầm lấy cổ tay đổ máu của hắn, vươn đầu lưỡi thử vị máu trước, mày hơi nhăn lại nói rõ y cũng không thích, nhưng y vẫn ngậm lấy miệng vết thương, uống từng ngụm lớn.

Sức mạnh có được từ trong máu cũng rất ít, không hề sánh được với Stefan. Từ lúc Stefan không chút lưu tình hút từng ngụm lớn, ánh sáng đại biểu cho sinh mệnh trong mắt thích khách cũng biến mất không thấy đâu, đồng tử nở lớn đại biểu hắn đã không còn sinh mệnh, nhưng thân thể lại vẫn đứng thẳng như trước, cho dù hắn bởi vì mất máu mà đã dần dần khô héo.

Khi hút hết một ngụm máu cuối cùng, Vũ Hóa Điền buông cổ tay lạnh lẽo ra, một chiếc khăn lụa sạch sẽ liền được đưa đến trước mặt y.

“Hương vị thế nào?”

Stefan nhìn thi thể trên mặt đất, tay vùng lên, thi thể liền bị một ngọn lửa màu đen nhanh chóng vây quanh thiêu đốt hầu như không còn, không để lại gì cả, kỳ dị là, sàn nhà bên dưới thân thể cũng không có bất cứ dấu vết hư hao nào, sạch sẽ giống như chưa bao giờ có thứ gì được đốt phía trên nó.

“Khó uống.”

Stefan nhận lấy khăn tay lau khóe miệng dính một chút máu, nhưng tuy rằng đã lau khô, khóe miệng vẫn có một loại cảm giác rấp dính.

“Kén ăn cũng không quá tốt.”

Stefan nghiêng qua, liếm liếm khóe miệng của y.

“Là ai nói ma cà rồng phải có phẩm vị.”

Vũ Hóa Điền khinh bỉ liếc mắt nhìn hấn một cái.

“Phải không? Là ta nói những lời đó?”

Stefan vẽ mặt giật mình.

“VẬY coi như ta nói rồi đi, lần sao cho người thử máu nữ nhân xem, nhưng không cho phép hút khô nữa, không thích uống thì đừng uống nhiều như vậy.”

“Tuy rằng không biết những kẻ khác như thế nào, nhưng hương vị này tuy rằng kém một chút, sức mạnh lại không tệ.”

Vũ Hóa Điền liếm liếm khóe môi, lộ ra một nụ cười khát máu.

“Trong máu của kẻ mạnh ẩn chứa tương đối nhiều sức mạnh.”

Stefan gật gật đầu, đồng ý với lời nói của y.

“Như vậy lần sau gặp được Thoát Thoát kia, liền cho người đi.”

“Ừ hử.”

“Thuận tiện nói một chút, thuật thôi miên của người rất kém.”

Stefan đột nhiên bật ra một câu, dả kích lòng tự trọng của Vũ Hóa Điền.

Vũ Hóa Điền buồn bực, trực tiếp nhào lên cắn hấn, uống nhiều một chút y sẽ đuổi được theo hấn.

Stefan ôm lấy người nào đó chủ động yêu thương nhưng nhớ, không chút khách khí đóng gói y lên giường, chậm rãi hưởng dụng.

30. Chương 30: Lần Đầu Đến Phủ Tây Ninh

Không dừng lại ở trấn Dục Môn lâu lắm, ngày hôm sau bọn họ đã rời đi, đến phủ Tây Ninh.

Là một nơi nhất định phải đi qua trên đường hồi kinh, phủ Tây Ninh cách trấn Dục Môn một khoảng cách rất dài, cho dù ra roi thúc ngựa, ngày đêm nhanh chóng chạy đi, cũng phải mất bốn năm ngày mới có thể tới nơi, đây còn là dưới tình hình cưỡi thiên lý mã nhanh nhất.

Stefan tự nhiên không muốn vội vàng chạy về giống như lúc đến, tuy rằng Hoàng đế không ở kinh thành tọa trấn sẽ có ảnh hưởng không tốt với sự ổn định của giang sơn xã tắc, nhưng dưới tình huống hấn đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, rời đi một khoảng thời gian cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Bởi vì ghét bỏ cưỡi ngựa xóc nảy, Stefan cố ý sai người chuẩn bị xe ngựa, mang theo Vũ Hóa Điền cùng ngồi chung một xe, đoàn người cứ như vậy giống như du sơn ngoạn thủy mà đi tiếp, gặp được cảnh thú vị thì dừng lại xem, nếu bỏ lỡ khách *** lúc đầu, liền dứt khoát ăn ngủ hoang dã, hưởng thụ một chút lạc thú cắm trại dã ngoại. Khiến cho hành trình vốn chỉ cần mười ngày kéo dài đến hơn nửa tháng.

Trong khoảng thời gian này, tất nhiên vẫn không hề thiếu thích khách không sợ chết chạy đến ám sát, nhưng đại đa số gần như còn chưa vọt được đến trước mặt Stefan thì đã bị Cẩm Y Vệ giải quyết, cho nên một đường này coi như là bình yên.

Một đội nhân mã cứ như vậy chậm rãi đến phủ Tây Ninh.

Phủ Tây Ninh này có nghĩa là ‘Tây bình an ninh’, thời cổ là đất Khương, đến thời Tây Hán thì trở thành căn cứ quân sự và liên lạc, thần tốc lúc đầu là huyện Lâm Khương thuộc quận Kim Thành. Năm Võ đế Nguyên Sóc thứ hai (121 năm trước), quân Hán tây tiến đến lưu vực sông Hoàng Thủy, Chiêu tướng nhà Hán là Hoắc Khứ Bệnh xây dựng nên cứ điểm quân sự trạm Tây Bình, đây là nền tảng ban đầu xây dựng

nên Tây Ninh. Trong thời Kiến An của nhà Đông Hán thì quận Tây Bình được thiết lập, dựng nên huyện Tây Đô (nay là thành phố Tây Ninh). Ba năm đầu thời Ngụy Văn Đế (năm 222) xây dựng thêm là quận Tây Bình, lúc này mới bắt đầu xây công sự. Năm Bắc Tống Sùng Ninh thứ ba (năm 1104) sửa thành châu Tây Ninh, đến lúc này cái tên ‘Tây Ninh’ mới bắt đầu được nhìn thấy trong sử sách.

“Gia, phía trước có khác thường.”

Đoàn xe chạy đến bên ngoài phủ Tây Ninh, Cẩm Y Vệ đánh xe cách một tấm màn nói với người bên trong xe ngựa.

Bởi vì lúc trước có thích khách chặn đường, Stefan và Vũ Hóa Điền đã sớm có lòng phòng bị với những việc sẽ xảy ra ở phủ Tây Ninh, nhưng khi bọn họ vén rèm lên vừa nhìn, sắc mặt liền không dễ xem.

Chỉ thấy ngoài cửa thành phủ Tây Ninh, tri phủ của phủ Tây Ninh mang theo toàn bộ quan viên xếp thành hàng đứng ở hai bên, toàn bộ binh sĩ giữ vững tình hình, phía sau là dân chúng địa phương, người người đều mặc y phục mới, cầm hoa tươi trong tay, mà ở phía sau dân chúng, đều là đội cầm trống mặc áo đỏ.

Nhìn tư thế này, chỉ biết là họ đang chờ đợi một đoàn người, trong đó có một người mang thân phận cao quý. Về phần là ai, mọi người liền chuyển ánh mắt về phía Stefan.

Stefan nghiêm mặt lạnh lùng, lệnh cho xe ngựa dừng lại, hắn đang suy nghĩ hiện tại có nên đi đường vòng hay không, cùng lắm là đi qua vài ngọn núi lớn, coi như được đứng cao nhìn xa cũng tốt lắm.

Đáng tiếc người ta không cho hắn cơ hội này.

Khi Stefan phát hiện tình huống ở cửa thành bên này, đối phương rõ ràng là đã sớm biết bọn họ đến đây, chỉ thấy đứng đầu đội ngũ là một tri phủ béo mặc triều phục của quan viên tứ phẩm, mang theo một đám quan viên phía sau, dùng tốc độ hoàn toàn không phù hợp với thân hình của mình vọt đến trước mặt xe ngựa, sau đó bị Cẩm Y Vệ cản lại.

Nhìn lưỡi đao lóe lên tia sáng lạnh trước mặt, tri phủ béo lau lau mồ hôi lạnh, không dám tiến lên nữa, kéo triều phục ở trên người, dẫn quan viên ở phía sau quỳ xuống trước xe ngựa.

“Hạ Quan tri phủ Tây Ninh Vương Đức khấu kiến Hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Quan viên phía sau gã cũng hô to vạn tuế theo.

Chữ ‘Tĩnh’ ở trên đầu Stefan gần như là được cụ thể hóa, bất kể những người này làm thế nào biết được thân phận của hắn, chuyện này liền có nghĩa con đường phía sau sẽ không còn được thanh tịnh nữa.

Vũ Hóa Điền nhìn Stefan mặt đen nghiêm lại, rất không tốt mà che miệng cười trộm, nhưng vì ngại có mặt những người khác, y dù sao cũng không phát ra tiếng, chỉ là bả vai run lên khiến người khác không biết cũng khó.

Nhưng hiện tại ở đây ngoại trừ Stefan, cũng không có ai dám ngẩng đầu lên nhìn thẳng long nhan.

Nhìn người quỳ lạy ở bên dưới, Stefan rất muốn phủ nhận thân phận của mình, bất đắc dĩ tri phủ Tây Ninh này đã gặp qua nguyên chủ, hơn nữa còn có đám người Vũ Hóa Điền và Thanh Long, không muốn tiếp nhận đúng là rất khó.

“Bình thân đi.”

Thần nhiên ném ra những lời này, dặn dò xe ngựa đi vào thành, liền buông màn xe không bận tâm đến nữa.

Cẩm Y Vệ đánh xe nghe lệnh, lập tức vung roi lên, xe ngựa lại tiếp tục chạy, mang theo mọi người nghênh ngang rời đi, khiến đám quan viên bị bỏ lại đầu đầy mồ hôi lạnh, sợ hãi mình đã làm gì không đúng, khiến cho long nhan giận dữ, cũng không ngồi lên kiệu, cả một đám cố gắng chạy theo sau xe ngựa.

“Dọc một đường đi trăm luôn che giấu thân phận, là người phương nào nói cho người trăm sắp đến?”

Trong nha môn tri phủ, Stefan nghiêm mặt trăm giọng hỏi, vừa có chút đăm chiêu đánh giá xung quanh.

Nha môn tri phủ xa hoa vừa nhìn đã biết là ăn bớt không ít tiền tu sửa mà làm, chỉ mới nha môn đã như vậy, không khó tưởng tượng phủ đệ của tri phủ này còn như thế nào.

Nhìn những quan viên khác rời đi, một mình tri phủ Vương Đức bị giữ lại đối mặt với Hoàng thượng và các Cẩm Y Vệ lau lau mồ hôi lạnh trên trán, nơm nớp lo sợ hồi đáp:

“Hôm trước có người đột nhiên đến bẩm báo nói Hoàng thượng sắp đến, kêu chúng thần chuẩn bị tiếp giá, vi thần thấy lệnh bài người kia lấy ra thuộc Đông Xưởng, không dám không theo, liền mang toàn bộ quan viên và dân chúng trong hạt đứng ở cửa thành cung nghênh thánh giá.”

Lúc này Vương Đức còn chưa phát hiện trong đó có vấn đề gì, nhưng thái độ của Hoàng thượng khiến gã cảm thấy nguy hiểm, mình giống như đã làm một chuyện không nên nào đó.

“Lệnh bài của Đông Xưởng?”

Trong mắt Stefan chợt lóe lên tia sáng lạnh.

“Trẫm nhớ rõ Đông Xưởng đã bị trảm triệt hồi, sao vẫn còn lệnh bài?”

Vương Đức biến sắc, cũng không dám lau mồ hôi nữa, hai chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất dập đầu.

“Hoàng thượng thứ tội, vi thần vẫn chưa nghe đến việc này, cầu Hoàng thượng thứ tội.”

Trong lòng Vương Đức một mảnh sợ hãi, khoảng cách từ Tây Ninh đến kinh thành vốn có chút xa, chuyện xảy ra trong triều nếu không vội, chuyển được đến tay gã thì thời gian cũng không ngắn, cho nên gã thật sự không biết là Đông Xưởng đã không còn.

Stefan thấy gã như vậy, lại nghĩ đến lúc Đông Xưởng bị triệt hạ, hẳn không muốn Vũ Hóa Điền biết được việc này, cố ý giấu diếm không lan truyền ra, tri phủ Tây Ninh này không biết cũng phải, liền không chăm chăm vào vấn đề này nữa.

“Việc này không trách được người, người cầm lệnh bài kia đâu?”

Vương Đức thấy ngữ khí của Stefan nhẹ đi không ít, thở phào nhẹ nhõm, hồi đáp:

“Người kia thông báo vi thần tiếp giá xong liền rời đi. Vi thần từng tiễn hân một đoạn đường, là đi về hướng Gia Dự quan.”

Khi đó gã còn tưởng rằng là đối phương quay về bẩm báo cho Hoàng thượng chứ.

Stefan gật gật đầu, cũng không hỏi lại, người này đi rồi phỏng chừng là sẽ không về nữa, bản thân mình có tìm được về cũng không có tác dụng gì, biết là tên đó đi Gia Dự quan, tám chín phần mười là đến đất phong của Khánh Thân Vương ở ngoài biên quan.

“Trẫm mệt mỏi, Tiểu Đức Tử người đi cùng Vương Đức xuống sắp xếp một chút, trẫm nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ đi.”

Nếu hành tung đã bị bại lộ thì chỉ có thể nhanh chóng hồi kinh.

Vừa nghĩ đến hành trình lần này bị hủy, Stefan liền cảm tức trong bụng, lúc nói chuyện ngữ khí cũng không còn kiên nhẫn.

“Vâng.”

Tiểu Đức Tử nhận lệnh đi.

Vương Đức không dám ở lâu, hành lễ xong liền mang theo Tiểu Đức Tử lui xuống, đi chuẩn bị.

Vương Đức vừa đi, Stefan lại đuổi đám người Cẩm Y Vệ ra ngoài, mà Tổ Tuệ Dung cũng rất thức thời rời đi.

Mọi người vừa đi, Vũ Hóa Điền vẫn chưa hề lên tiếng mới đi đến từ bên cạnh, mở miệng nói:

“Người nói xem, nghĩa nữ của Khánh Thân Vương kia sắp xếp thứ gì ở phía sau chờ người đây?”

Stefan liền kéo y qua, ôm người vào trong lòng hân cợt xát vài cái:

“Bất kể là cái gì, chúng ta cứ nhận lấy là được.”

“Ai là chúng ta với người, người ta là đến đối phó người, ta mặc kệ.”

Vũ Hóa Điền hừ một tiếng.

“Ha ha, người có biết dáng vẻ này của người cực kỳ giống một đứa trẻ vì không được ăn đường mà giận dỗi không hả?”

Stefan ngẩng đầu, vẻ mặt chề giễu.

Toàn thân Vũ Hóa Điền cứng đờ, lập tức không chút khách khí vung tay đánh về phía đỉnh đầu của Stefan, xuống tay cực mạnh, không chút lưu tình.

Stefan tuy rằng không sợ một kích này của y, nhưng cũng xoay người né tránh, còn chưa kịp nói gì, chưởng phong của Vũ Hóa Điền đã tấn công đến đây, Stefan thấy vậy, quyết định chờ y phát tiết đủ rồi nói sau.

Từng chiêu của Vũ Hóa Điền đều đòi mạng, chiêu sau lại càng ngoan độc hơn chiêu trước, lại không thể chạm đến được một góc áo của Stefan, y tức giận đến mức một chưởng đánh gãy xà ngang.

Thân ảnh Stefan chợt lóe lên, ôm lấy Vũ Hóa Điền bỏ chạy ra bên ngoài, vừa mới ra đến nơi, phía sau ‘Ầm’ một tiếng, toàn bộ nóc nhà sụp xuống.

Đám người Thanh Long nghe thấy tiếng động còn tưởng rằng lại có thích khách đột kích, lập tức bao quanh Stefan, bắt đầu đề phòng.

Vương Đức đuổi đến phía sau sắc mặt trắng bệch quỳ trên mặt đất, nói không nên lời.

Thấy trò đùa của mình khiến mọi người phản ứng quá độ, Stefan nắm tay ho nhẹ một tiếng:

“Trẫm không sao, căn phòng này lâu năm thiếu tu sửa, nên sửa chữa cẩn thận một chút mới được.”

Đám người Thanh Long vẻ mặt cổ quái, khóe miệng co rút nhìn Vũ Hóa Điền bị Stefan nắm lấy cổ tay đang giãy dụa, căn phòng này vì sao lại đổ bọn họ đã thâm có đáp án ở trong lòng, tiếng đánh nhau ở trong phòng trước khi sụp không thể lừa được bọn họ.

“Vâng vâng, là vi thần có tội, xin Hoàng thượng trách phạt.”

Vương Đức nào dám nói căn phòng này mới được xây dựng đầu năm, chỉ có thể vẻ mặt tràn đầy đau khổ xin lỗi.

“Quên đi, Khanh gia quay về nhớ tìm người sửa chữa lại là được.”

Stefan khoát tay.

“Phòng đã chuẩn bị tốt chưa, trẫm muốn nghỉ ngơi.”

“Vâng, đã được chuẩn bị tốt, mời Hoàng thượng di giá.”

Vương Đức khom người dẫn đường.

“Hoàng thượng, vi thần đã cho chuẩn bị tiệc tối, Hoàng thượng người xem thế nào?”

“Đã biết, trẫm sẽ đi.”

Bởi vì chơi đùa mà làm hỏng phòng nhà người ta, Stefan cũng có chút ngượng ngùng, lúc này hắn vẫn rất dễ nói chuyện, tuy rằng lúc trước hắn còn muốn đợi quay về kinh rồi sẽ phái người xuống dưới tra xét cẩn thận vấn đề tài chính của tri phủ Tây Ninh này.

31. Chương 31: Hứng Thú Ác Liệt

Dưới ánh mắt khác thường của đám thủ hạ, Stefan kéo Vũ Hóa Điền đi đến nhà giữa trong viện đã được thu dọn thỏa đáng.

Không người dám đến gần phòng quấy rầy, Stefan đặt Vũ Hóa Điền ở trên ghế, ngữ khí có chút bất đắc dĩ.

“Gần đây tính tình người càng lúc càng táo bạo, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Stefan cảm thấy thật thất bại, hẳn chưa từng dễ dàng tha thứ cho kẻ nào như vậy, đối với Vũ Hóa Điền, hẳn có thể nói là đã cứng chiều giống như bảo bối, tha thứ sự khiêu khích của y hết lần này đến lần khác, nhưng đối phương dường như không quá cảm kích.

“Tính tình của ta vẫn luôn như thế, có chuyện gì sao? Người buông ra cho ta.”

Vũ Hóa Điền nâng cằm lên, liên tục phủ nhận.

Stefan tức giận đến mím cười, bóp chặt cằm y đặt xuống một nụ hôn sâu nồng nhiệt, cho đến khi Vũ Hóa Điền từ lúc giây dựa ban đầu chuyển thành đón ý hòa theo, mới dừng nụ hôn này lại.

Người ngồi trên ghế đôi môi hồng nhuận, hai mắt mang theo chút mê ly, bởi vì còn chưa thoát ra khỏi sự nồng nhiệt của nụ hôn mà biểu hiện rất dịu ngoan, khiến Stefan đặc biệt vừa lòng.

“Nếu người còn không tỉnh táo lại, ta không ngại tiếp tục.”

Vũ Hóa Điền hồi phục tinh thần, nhìn nam nhân ở phía trên mình ung dung bình thản mỉm cười, đáy lòng lại dâng lên cảm giác bất an.

Lại là như vậy, bất kể lúc nào ở trước mặt người này y luôn bị vây trong thế yếu nhược không chiếm được chút tiện nghi nào. Bất kể y làm cái gì, đối phương vĩnh viễn mang theo vẻ mặt bao dung, giống như y chỉ là một tên tiểu quỷ chưa lớn.

Cái tên ma cà rồng đối trá chết tiệt này.

Vũ Hóa Điền luôn có thói quen không chế tất cả vô cùng chán ghét Stefan, chán ghét loại trấn định ‘Núi Thái Sơn sừng sừng trước mắt mà sắc mặt không đổi, con nai nhảy nhót bên cạnh mà mắt không chớp’ của hắn, chán ghét nụ cười vĩnh viễn nắm trước mọi việc của hắn, càng chán ghét..... Việc hắn đối xử với y như đối xử với vãn bối.

Y là Vũ Hóa Điền, là người từ một tiểu thái giám bình thường không quan tước không phẩm cấp trở thành khâm sai tập sự kiêm thái giám làm việc cho Tổng đốc Đông Xương quyền khuynh triều dã. Y không cần bị bất cứ ai coi mình là hậu bối mà chỉ dẫn, y muốn là có thể cùng đứng sừng vai ngang hàng với hắn..... Mà sao y lại muốn như thế chứ? Ý tưởng bất chợt vọt vào trong đầu này khiến Vũ Hóa Điền ngẩn ra.

Đối với hậu duệ do chính tay mình tạo thành này, chỉ cần muốn, Stefan hoàn toàn có thể nhìn thấy rõ toàn bộ suy nghĩ của y, mà hiện tại hắn không hề e dè sử dụng năng lực này, ai kêu Vũ Hóa Điền chỉ lo ngăn người, không để ý đến hắn chứ.

Không thể không nói, ở phương diện nào đó, Stefan quả thực có tính chất đặc biệt khiến người ta chán ghét.

Quan sát được suy nghĩ hiện tại của Vũ Hóa Điền, Stefan mỉm cười, không phải loại tươi cười kiểu quý tộc bình thường, mà là tươi cười ác liệt khiến người ta muốn đánh hắn:

“Hài tử thân ái của ta, thì ra người khẩn cấp muốn sừng vai với ta như vậy sao? Nhưng đây chính là không được đâu. Tuy rằng ta rất vui vì người có tâm ý này, nhưng người phải biết bằng hiện tại người còn quá nhỏ, chờ người nắm giữ được toàn bộ sức mạnh, có được đủ trải nghiệm rồi, ta mới có thể thừa nhận người, cho nên hiện tại, người vẫn nên yên tâm hưởng thụ sự yêu thương của vị ‘phụ thân’ là ta đi.”

Tên khốn kiếp đáng giận này!!!

Vũ Hóa Điền tức giận nhảy bật từ trên ghế lên, vung hai tay đầy móng vuốt sắc nhọn, xông đến.

Stefan sớm có chuẩn bị thờ ơ bắt được hai cổ tay của y, giam cầm ma cà rồng trẻ tuổi đánh về phía mình vào trong lòng, tựa như buồn rầu lắc đầu nói:

“Người thật sự là quá nhiệt tình. Tuy rằng ta rất thích người yêu thương nhưng nhớ như vậy, nhưng lát nữa còn một bữa tiệc đang chờ đợi chúng ta, cho nên chúng ta vẫn nên kiềm chế một chút, để hoạt động tốt đẹp nào đó của chúng ta đến tối khuya nhé?”

Xem đi xem đi, chính là sắc mặt đáng giận này, mỗi một lần luôn khiến y mất lý trí, thậm chí băm nát người này thành trăm mảnh. Vũ Hóa Điền hận đến ngứa răng, hung lệ nơi đáy mắt bắn thẳng về phía Stefan:

“Ai yêu thương nhưng nhớ người? Cái tên vô lại nhà người thật đúng là mặt dày mày dạn.”

“A? Đúng không?”

Stefan cười như không cười.

“Vậy có muốn thử xem xem không?”

Cái gì?

Vũ Hóa Điền còn chưa kịp phản ứng lại, cả người lại đột nhiên bị áp về trên ghế, bất kể y có giãy dụa như thế nào cũng không thoát được khỏi trói buộc của nam nhân.

“Người muốn làm gì? Nhanh buông ra.”

“Khó mà làm được, ta đang định cho người hiểu được một chút yêu thương nhưng nhớ là gì.”

Stefan nghiêm trang nói, động tác trên tay lại rất ngả ngón, chỉ thấy hần dùng một tay khống chế hai tay của Vũ Hóa Điền, một tay rảnh rỗi vẽ một vòng tròn lên cổ tay y, một vòng tròn mang theo vòng đồ án thần bí phát sáng liên xuất hiện ở trên cổ tay, sau đó Vũ Hóa Điền liền phát hiện hai tay mình dính lại với nhau, không thể nào tách ra được.

“Vô dụng thôi, ma chú trói buộc rất được đúng không? Chỉ cần ta không giải, tay người sẽ vĩnh viễn bị trói buộc, trừ phi có người mạnh hơn ta cởi bỏ nó.”

Mà trên thế giới này, rõ ràng là không có người mạnh như vậy tồn tại.

Tiếp tục làm như trước khóa nốt hai chân của Vũ Hóa Điền lại, chẳng qua hai chân y bị mở ra mỗi bên khóa lên một tay vịn của ghế.

Dùng tay trái kéo hai tay bị trói buộc của Vũ Hóa Điền ra sau lưng ghế, Stefan cũng không rảnh tay, vươn ngón trở ra, móng tay dài sắc bén màu đen như nanh vuốt của động vật họ mèo nhô ra.

“Ma cà rồng là chủng tộc theo đuổi việc hưởng lạc, vì thế, chúng ta từng nghiên cứu ra rất nhiều thứ thú vị, tuy rằng ta rất muốn cho người nếm thử một chút, nhưng hiện tại rõ ràng là không có điều kiện, cho nên chúng ta chơi trước một ít trò đơn giản là được.”

Móng tay màu đen vừa nhìn đã biết là mang theo kịch độc, nọc độc trên móng tay cũng không có tác dụng gì với ma cà rồng, nhưng khi Stefan đưa đầu ngón tay chạm vào y phục của Vũ Hóa Điền, trên y phục nhanh chóng xuất hiện dấu hiệu bị ăn mòn, lộ ra da thịt trắng nõn bên dưới.

Xưa nay Vũ Hóa Điền thích hoa phục nhất, hôm nay cũng mặc thường phục màu trắng thêu chỉ bạc, hoa văn cùng màu không ai nhìn rõ được, lại càng thêm khảo nghiệm khả năng của tú nương, một bộ y phục như vậy, có thể sánh với tiền thu vào trong ba năm của một phú hộ bình thường, lại bị Stefan dứt khoát biến thành không thể mặc nữa như vậy.

Động tác của Stefan rất ác liệt, hần chỉ chọn đúng những vị trí mẫn cảm để ăn mòn, chỗ bả vai, hai điểm trước ngực, rốn, hai bên sườn eo, cùng với..... đáy quần.

Một thoáng sau, y phục xa hoa khiêm tốn này liền không thể nhìn ra nguyên dạng, biến thành y phục thùng lỗ chỗ khêu gợi.

“Buông!!! Tên khốn kiếp nhà người!!!”

Vũ Hóa Điền xấu hổ, muốn phản kháng lại nhưng cảm giác vô lực không thể động đậy khiến đáy lòng y phát lạnh.

“Đừng nóng vội, ta sẽ buông người ra, nhưng không phải là bây giờ.”

Stefan cúi đầu cắn lấy một hạt đậu đỏ, vừa cắn vừa hút, ăn đến vui vẻ tràn trề, bàn tay to đã rút đi móng vuốt màu đen vuốt ve trên chọc bên eo mẫn cảm nhất của y, vừa lòng cảm nhận khối thân thể này run rẩy.

Dưới kỹ xảo thành thạo của Stefan, Vũ Hóa Điền nhanh chóng không còn mẫn tiếp được, tiếng rên rỉ trầm thấp dứt quãng không hề che giấu chút nào.

Khối thân thể này ở dưới kỹ thuật thành thạo của Stefan đã sớm ghi nhớ cảm giác khoái hoạt, giống như người bị hạ độc sâu nặng, đã không thể bỏ được nữa.

Ngón tay vẽ từng vòng tròn ở huyệt khẩu, chậm rãi vuốt ve lên những nếp uốn mềm mại, thỉnh thoảng lại dùng móng tay kích thích huyệt khẩu, cảm nhận sự co rút truyền đến từ nơi đó.

Nam nhân ở phía trên Vũ Hóa Điền giống như bình thường chậm rãi đùa giỡn, vừa hôn lên hầu kết của y, vừa khéo léo để lại một dấu hôn sâu sắc ở trên hầu kết xinh đẹp.

Nam nhân cảm thấy một bàn tay không đủ dùng liền kéo hai tay đang bị trói buộc của y, đặt lên cổ mình, Stefan dùng bàn tay rảnh rỗi kéo một mảnh vải trên người Vũ Hóa Điền xuống, càng lộ ra nhiều da thịt hơn.

Tay trái luồn vào y phục đã hư hại tiến về phía sau lưng, vuốt ve trên lưng một hồi, nghiêng đầu hôn lên cánh tay không còn tay áo, da thịt non mịn cảm giác tốt lắm.

“Ta chuẩn bị một ít đạo cụ nho nhỏ, ngươi có muốn nhìn một chút không?”

“A ưm?”

Vũ Hóa Điền mở to đôi mắt long lanh ngập nước ra nhìn hắn, ánh mắt gợn nước xinh đẹp, vô cùng dụ hoặc, Stefan nhìn mà cực kỳ thèm ăn, nhưng hắn nhịn xuống, dọc một đường đi này đã uống không ít máu của thích khách, tuy rằng hương vị bình thường, nhưng bụng cũng đã được lấp đầy rồi.

“Là ta cố ý chuẩn bị định tặng cho ngươi, không phải ngươi rất thích thứ đó sao?”

Stefan đưa một bàn tay ra, vẫy nhẹ trong không trung một cái, ba viên hồng ngọc xinh đẹp liền xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, mỗi một viên đều to như quả trứng gà, bề mặt được cắt hoàn mỹ khiến chúng từ bất kể góc độ nào cũng đều hoàn hảo.

“Hồng ngọc máu bồ câu cực phẩm, đây là tự tay ta làm đó nha.”

Hắn từng có một khoảng thời gian yêu thích việc cất chứa bảo thạch đã vì việc này mà tự mình đi học cách cắt bảo thạch như thế nào, mà ba viên hồng ngọc máu bồ câu màu đỏ này là do hắn tự mình tìm được trong một khe núi ở phía bắc Myanmar.

Vũ Hóa Điền ngửa đầu nhìn ba viên hồng ngọc trong tay Stefan. Hiện tại sắc trời còn sớm, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào khiến mấy viên hồng ngọc kia phát sáng vô cùng chói mắt, loại màu sắc giống như máu này quả thực là vô cùng xinh đẹp, khiến cho Vũ Hóa Điền hoàn toàn không thể rời mắt.

“Ngươi thích không?”

Stefan biết rõ còn cố hỏi.

“Ừm.”

Vũ Hóa Điền chưa bao giờ từ chối thứ hấp dẫn như thế này, khát vọng trong mắt y rất dễ dàng thể hiện ra ngoài.

“Như vậy chúng nó chính là của ngươi.”

Stefan cười nói, là loại tươi cười vô cùng ác liệt.

“Nào, để ta giúp ngươi đặt vào.”

“Dừng!!!”

Cảm giác dị vật chui vào cơ thể rất không thoải mái, nhất là vật có góc cạnh như vậy, Vũ Hóa Điền hét lớn một tiếng, suýt chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Stefan tươi cười rất ôn hòa, nhưng động tác của hắn lại tuyệt đối không dịu dàng.

Ngón tay thon dài kéo mở huyết khẩu ửng đỏ, một viên hồng ngọc đỏ rực bị đẩy vào, một viên lại một viên, chui vào sâu bên trong.

“Lấy, lấy nó ra.....”

Vũ Hóa Điền thở hổn hển muốn lùi người về phía sau, nhưng cảm giác bảo thạch trượt qua vách ruột quá mức mất cảm, muốn bỏ qua cũng khó.

“Không được, trên người người đã không còn nơi nào có thể đặt thứ đó không phải sao, độ lớn cũng vừa vậy.”

Stefan đưa tay đẩy bảo thạch càng sâu hơn, sau đó vừa lòng nhìn hồng ngọc dính dịch ruột non nằm trong huyết khẩu không thể khép lại.

“Được rồi, tốt lắm, nào, ta thay y phục cho người, còn phải tham gia tiệc tối nữa mà.”

“?!!!”

32. Chương 32: Âm Sát

Trong thành phủ Tây Ninh, Túy Tiên Lâu xa hoa tinh xảo nhất được bao hết toàn bộ, là nơi nghênh đón thánh giá.

Lúc này trong ngoài Túy Tiên Lâu đều được rất nhiều quan binh canh gác chặt như nêm cối, đầu bếp được mời đến và hạ nhân phục vụ đều được kiểm tra đầy đủ, đảm bảo không có gì bất ngờ xảy ra mới dám thả cho bọn họ vào làm việc, dù sao nếu Hoàng thượng xảy ra chuyện gì, không có ai gánh vác nổi.

Thời gian nghỉ ngơi của cổ nhân luôn rất sớm, cho nên lúc bọn họ sắp xếp thời gian cho yến hội vào buổi tối, nếu đổi thành thời gian hiện đại, thực ra là tiến hành lúc khoảng bốn giờ chiều, còn một khoảng thời gian nửa mặt trời mới lặn, bầu trời vẫn sáng rực như trước.

Thế nhưng trong Túy Tiên Lâu đã sớm châm nến vàng, đèn ***g đỏ thắm cũng treo đầy các phòng, ánh nến giao nhau, khiến cả Túy Tiên Lâu không có chỗ nào là không sáng rực.

Trong Túy Tiên Lâu chỉ đặt ba bàn tiệc rượu, phân biệt đặt ở ba chỗ, bàn tiệc chủ vị là ngự tòa của Hoàng thượng, hai bàn bên trái phải còn lại là chuẩn bị cho các quan viên. Về phần khoảng không ở giữa được chữa ra là để dành cho ca múa trợ hứng.

Stefan một thân thường phục minh hoàng ngồi ở chủ vị, nhận lễ yết kiến của các quan viên địa phương, bên cạnh hắn, Thanh Long và Huyền Vũ mặc phục trang phi ngư dành riêng cho Cẩm Y Vệ đều tự đứng bảo hộ ở hai bên trái phải, Tiểu Đức Tử mặc y phục của thái giám hầu hạ ở bên cạnh. Mà Vũ Hóa Điền cũng thay mặc y màu bạc lại bị yêu cầu ngồi ở bên tay trái hắn, ngồi cùng bàn với hắn. Đây là Stefan tuyên bố địa vị của Vũ Hóa Điền cho mọi người.

Stefan phát phát tay cho các quan viên bên dưới bình thân, lại nói một tiếng ban tọa.

Được tham gia yến tiệc lần này chỉ có ít ỏi mấy vị quan viên, tất cả đều là quan viên từ ngũ phẩm trở lên, ngày thường bọn họ không có cả tư cách yết kiến Hoàng thượng, hôm nay không chỉ được nhìn thấy long nhan còn có được hân hạnh dùng bữa với Hoàng thượng, một đám vui vẻ giống như bắt được bảo bối rơi từ trên trời xuống, vui vẻ tiêu sái đi đến vị trí của mình.

Nói xong vài câu cổ vũ khen tặng, Stefan gạt đầu ra hiệu cho Tiểu Đức Tử, Tiểu Đức Tử cung kính khom người, rời khỏi vị trí, đi về phía hậu đường, lát sau, một đám thị nữ mặc váy hoa xinh đẹp bưng thức ăn lên, nối đuôi nhau liên tục đi ra.

Khi phần lớn người ở nơi đây bị đám nữ tử xinh đẹp thu hút hết tầm mắt thì, Stefan đang chú ý đến Vũ Hóa Điền ở bên cạnh hắn.

Dáng người cao ngất kia ngồi thẳng tắp bên người hấn, trên gương mặt giống như bình thường bình thường không có chút gợn sóng, dường như không lộ ra chút thái độ nào, nhưng nếu người nhìn kỹ lại có thể phát hiện thân thể hấn có chút run rẩy rất mờ nhạt, đôi mày kiếm kia hơi nhíu lại, nhấn nạy nơi đáy mắt âm u không rõ, biểu hiện ra chủ nhân lúc này cũng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Thức ăn hạng nhất nhanh chóng được đưa ra, Stefan nói vài câu, bảo mọi người không cần quá gò bó, dần dần nâng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Quan viên phía dưới cũng đều nâng chén, lại vẫn không dám thả lỏng quá mức, cũng may đúng lúc tiếng nhạc vang lên, màn ca múa do quan viên tỉ mỉ chuẩn bị bắt đầu, khiến khung cảnh không còn quá im lặng nặng nề như trước.

Stefan bưng ly rượu, giống như đang xem ca múa, nhưng thực ra nhờ vào ly rượu che khuất nói chuyện với Vũ Hóa Điền.

“Cảm giác thế nào rồi?”

Bàn tay cầm đũa gấp rau của Vũ Hóa Điền hơi ngừng lại, rất tự nhiên mà thu về.

“Nô tốt lắm, làm phiền Hoàng thượng quan tâm.”

Sắc mặt y rất bình tĩnh, thậm chí có thể gọi là kính cẩn nghe theo, đôi mắt ở dưới bóng phủ của hàng mi dài dày, che khuất bao dao động ở trong đó.

Vũ Hóa Điền bỏ đi sắc bén và châm chọc, cả người đều trở nên trầm tĩnh, giống như một thanh kiếm được cho vào vỏ. Vỏ kiếm xinh đẹp, bên trong lại che giấu sát khí.

Stefan mỉm cười, so với Vũ Hóa Điền đường hoàng lúc trước kia, hấn càng thường thức dáng vẻ hiện tại của y, âm mưu được giấu đi càng dễ dàng khiến cho người ta sợ hãi hơn không phải sao?

Tự mình cầm lấy bầu rượu rót rượu cho y, tâm tình Stefan càng tốt hơn, có chút vui vẻ:

“Thân là quý tộc, bất cứ lúc nào cũng phải duy trì phong độ, cho dù trong lòng có bất mãn đến như thế nào, cũng không thể biểu hiện ra ngoài, người, làm tốt lắm.”

Khẩu khí của hấn giống như nhìn thấy con mình cuối cùng cũng hiểu chuyện vậy.

Thực ra hy vọng có thể sống vai, không chỉ có mình Vũ Hóa Điền, Stefan cho tới bây giờ vốn không có bao nhiêu tính nhấn nạy, cho đến giờ hứng thú của hấn luôn chỉ giữ được khoảng ba giây đồng hồ, nhưng Vũ Hóa Điền lại khác, đây là một lần hiếm có hấn muốn người này trưởng thành đến độ cao đủ để sống vai với hấn.

Về phần nguyên nhân, hấn cũng không truy cứu, bất kể là vì tịch mịch hay vì điều gì khác, trước giờ hấn chỉ muốn kết quả.

Lời nói mang theo vui mừng của Stefan khiến Vũ Hóa Điền cảm thấy thật thất bại, y có thể cảm giác được mình ở trong lòng của nam nhân luôn được đặt ở thế yếu hơn, y muốn phản kháng, nhưng ba viên bảo thạch được chôn trong cơ thể kia lúc nào cũng khắc khắc nhắc nhở y, hiện tại y còn quá yếu.

Nhưng đây không phải là vấn đề, Vũ Hóa Điền tin tưởng mình sớm muộn gì cũng có một ngày đạt được đến độ cao kia, giống như y từ một tiểu thái giám lúc nhỏ có thể đi được đến địa vị bây giờ.

Chỉ sợ lần này thời gian cần tiêu phí sẽ lâu dài hơn.

Về phần vì sao là sống vai mà không phải vượt qua, Vũ Hóa Điền không muốn đi tìm hiểu.

Ánh trời chiều bên ngoài lâu dần dần lặn xuống phía sau núi, mặt đất mất đi ánh sáng cuối cùng. Bình lính bảo vệ đốt đuốc lên, chiếu sáng toàn bộ ngoại đường của Túy Tiên Lâu. Túy Tiên Lâu chìm trong đèn đuốc huy hoàng dưới sự tĩnh lặng của ban đêm càng thêm sáng rõ.

Màn ca múa trong lầu đối hết từng màn lại từng màn, quan viên uống chút rượu lá gan cũng lớn hơn không ít, tri phủ Tây Ninh Vương Đức nâng ly rượu tiến đến trước mặt Stefan, cười nịnh nói:

“Hoàng thượng, bởi vì nghe nói ngài sắp đến, cô nương Điệp Vũ nổi tiếng vì tài nhảy múa ở Tây Ninh nguyện hiến một khúc vũ lên Hoàng thượng, kỹ thuật của cô nương Điệp Vũ này là hạng nhất ở Tây Ninh, không biết Hoàng thượng có muốn ghé mắt?”

Vương Đức tuy nói là rượu vào gan lớn, nhưng gã dám đi đến trước mặt Hoàng thượng cũng là có suy tính nhất định, làm quan trong triều ai chẳng nghe nói Hoàng thượng thích nhất là người đẹp, cô nương Điệp Vũ này thân là hoa khôi của Tây Ninh, dáng mạo tài năng nhất định là không kém, huống chi nàng còn là thanh quan. Vương Đức dự định dùng hoa khôi xinh đẹp này để khiến Hoàng thượng nhìn gã bằng ánh mắt khác xưa, mới cố gắng lên thỉnh cầu việc này.

Stefan nhìn gương mặt béo núc ních kia của gã, trong mắt hiện lên một tia chán ghét.

“Cứ theo ý khanh đi.”

Vương Đức cúi đầu tự nhiên là chú ý đến sắc mặt của Stefan, cười nịnh lui xuống.

Không bao lâu sau, ca múa trong phòng ngừng lại, một nữ tử xinh đẹp mặc một chiếc váy ngắn thắt lưng cân đối dập tắt phần lớn đèn trong nội đường, chỉ để lại mấy giá nến bên cạnh bàn còn đang thiêu đốt.

Tiếng nhạc cổ tràn ngập phong tình của ngoại quốc vang lên, một giọng nữ dịu dàng nhẹ nhàng ngâm nga theo tiếng nhạc, như tiếng than nhẹ bên ai, kể ra mấy phần tình sầu.

Trong căn phòng có chút âm u, không biết từ khi nào có thể dáng người nổi bật của nữ tử, tấm sa mỏng che khuất gương mặt của nàng, mơ hồ có thể nhìn thấy đường nét trên gương mặt chỉ để lộ một đôi mắt đen lấy xinh đẹp ngập nước, mái tóc đen nhánh bởi nhẹ thành một búi tóc tiên, một bên cài một chiếc trâm cài bằng ngọc trai bướm yêu hoa tô điểm thêm bởi chuỗi tua rủ xuống, chỗ tóc còn lại tự nhiên buông xuống hai vai, xõa tung thả trên chiếc váy ngắn thắt eo cao màu xanh biếc như nước hồ.

Nữ tử nhìn không rõ dáng vẻ theo tiếng nhạc uốn éo dáng người lả lướt, ống tay áo thật dài vung lên uốn lượn trong không trung, vẽ ra từng độ cong khiến người ta hoa cả mắt, tựa như một cánh bướm xinh đẹp đang tung bay.

Trái với dáng vẻ thờ ơ không chút bận tâm lúc trước, Stefan nhìn dáng nhảy múa xinh đẹp kia không chuyển mắt. Tiếng nhạc bên tai chợt trở nên u oán, nữ tử đang nhảy múa nhìn lướt qua hắn, trong mắt tràn đầy si mê quyến rũ, thu hút toàn bộ lực chú ý của hắn, tầm mắt gắn chặt trên người nữ tử, trước sau không hề rời đi.

Vũ Hóa Điền nghiêng đầu nhìn hắn một cái, hai mắt một lần nữa quay về phía nữ tử đang nhảy múa, bên trong có hơn một chút dao động không rõ ràng.

Sóng ngầm mãnh liệt.

Nữ tử xinh đẹp buông tay áo xuống đi đến trước mặt Stefan chậm rãi nhảy múa vòng quanh hắn, đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng tắp vào hắn, rực rỡ xinh đẹp, khuynh đảo lòng người.

Hộ vệ Thanh Long và Huyền Vũ trong nháy mắt căng thẳng, nhưng thấy nữ tử không có động tác khác thường nên tuy rằng đề phòng như trước nhưng cũng thả lỏng hơn.

Mà một khắc thả lỏng này, trước mắt bất chợt xuất hiện dị biến.

Nữ tử vung tay áo mềm mại về phía Stefan, tay áo thật dài giống như làn khói lúc ẩn lúc hiện, lại đột nhiên tụ lại cùng một chỗ, giống như một chiếc roi dài.

Nhóm Cẩm Y Vệ kinh hãi, lập tức rút vũ khí ra cứu giá, nhưng bọn họ dù sao cũng cách xa hơn nữ tử, tay áo mềm mại lập tức phóng thẳng về phía mi tâm của Stefan.

Stefan mặt không đổi sắc nhìn thứ càng lúc càng phóng gần đến trước mắt, mọi người nghĩ rằng hắn vì quá sợ hãi nên không phản ứng kịp, trên thực tế hắn lại không hề để đối phương vào mắt.

Khi chiếc roi dài sắp đâm thủng mi tâm của Stefan thì, một bàn tay da dẻ trắng nõn như ngọc đột nhiên kẹp chặt lấy chiếc roi, dùng sức kéo một cái, cả nàng kia lẫn chiếc roi đều bị kéo ra khỏi bên cạnh Stefan.

Nữ tử thấy đòn tấn công bị chặn lại, liền chớp lên quỹ dị, giãy dụa tại chỗ, chỉ để lại một bộ y phục ở đó, mà thân hình nữ tử giống như quỷ mị thoát ẩn thoát hiện lại tấn công về phía Stefan.

Stefan cười nhạt nhìn Vũ Hóa Điền dùng chiếc roi dài cuốn bàn tiệc trước mặt lên ném về phía nữ tử kia, ngay sau đó hóa thành một đòn tấn công như tia chớp phóng qua.

“Không cần các người ra tay.”

Stefan phát tay ngăn cản Cẩm Y Vệ hành động, chán ghét nhìn đám quan viên mặt không còn chút máu trốn ở trong góc phòng, quay đầu lại thưởng thức tư thế oai hùng của Vũ Hóa Điền.

Khác với vẻ bề ngoài khiến người ta cảm thấy âm nhu của Vũ Hóa Điền, võ công của y thuộc về loại rất khí phách, trong mỗi một cử động đều mang theo khí thế sấm sét giống như vạn quân chèn ép khiến nữ tử nghĩ là nghĩa nữ của Khánh Thân Vương hoàn toàn không còn tay, càng đừng nói lại dùng thân pháp quỷ dị kia đến gần Stefan.

Nữ tử, cũng chính là Thoát Thoát biết lần ám sát này đã thất bại, hơn nữa võ công của Vũ Hóa Điền cao hơn ả, hiện tại ả thậm chí rút lui trước rồi ngày sau lại tính.

Nhưng Vũ Hóa Điền sao có thể cho ả cơ hội này? Nhìn thấu ý đồ của ả, Vũ Hóa Điền đề cao thân pháp đến mức độ quỷ dị mà người thường khó có thể đạt được, dễ dàng đến gần Thoát Thoát, không chế ả.

Mà lúc này Thoát Thoát chuẩn bị dùng kế ve sầu thoát xác chuẩn bị chạy trốn trên người chỉ còn lại một cái yếm mỏng manh, cùng với một chiếc khố màu trắng ở thân dưới. Toàn bộ hình ảnh đều là hoạt sắc sinh hương, Stefan nhìn thấy suýt nữa đã huyết sáo một tiếng.

33. Chương 33: Trong Bể

Tùy tiện ném Thoát Thoát bị tóm gọn cho Cẩm Y Vệ xử trí, cũng không thèm nhìn đám quan viên vị dọa đến ngu người kia, Vũ Hóa Điền lạnh mặt nghiêm nghị đi về bên cạnh Stefan.

Cẩm Y Vệ vội vàng trông chừng Thoát Thoát, đám quan viên quỳ trên mặt đất không dám đứng lên, cho nên ngoại trừ Stefan không có một ai phát hiện ra, sắc mặt vốn trắng nõn đến mức giống như có chút bệnh tật của Vũ Hóa Điền lúc này đã xinh đẹp như hoa đào.

Trong mắt Stefan tràn đầy ý cười nhìn bước chân y cứng ngắc đi về phía bên cạnh mình, nhưng không ngồi xuống nữa, mà đứng ở phía sau mình.

Lỗ tai linh mẫn nghe được hô hấp thoảng trở nên dồn dập ở phía sau, trong không khí bay đến mùi hương lành lạnh như có như không, nhạt đến mức gần như bị mùi thức ăn rơi vãi đầy đất lấn át, nhưng Stefan vẫn có thể ngửi thấy được, đó là mùi thơm đặc biệt chỉ có ở trên thân thể của Vũ Hóa Điền.

Vũ Hóa Điền rất thích sạch sẽ cũng rất thích đồ vật hoa lệ, trên người y thường xuyên mang theo một loại túi hương, thời gian qua lâu, mùi hương này liền nhiễm lên thân thể, không tẩy đi được.

Nhưng hiện tại cũng không phải lúc nghĩ đến những cái này, Stefan thu tầm mắt lại, nhìn về phía Thoát Thoát, không chút để ý đến việc đối phương đã gần như áo rách quần mỏng, vẫy tay nói:

“Dẫn ả đi, trông chừng nghiêm cẩn.”

“Vâng.”

Thanh Long tự mình mang theo thủ hạ dè người lui xuống, nơi này có Vũ Hóa Điền, không cần lo lắng cho an nguy của Hoàng thượng.

Đám quan viên trước đó sợ đến mức mặt không còn chút má bị lời nói của Stefan gọi cho hồi thần lại, một đám từ phía sau chạy đến dập đầu trước mặt Stefan, miệng hô Hoàng thượng tha mạng. Trong đó Vương Đức lại dẫn đầu.

Trên bữa tiệc mà bọn họ tổ chức để tiếp giá xuất hiện thích khách, mà thích khách này còn là gã cố ý sắp xếp, Vương Đức ngay cả tâm muốn chết cũng có, không, cái chết cũng không đáng sợ, gã sợ hãi là hình phạt tàn khốc của Đại Minh, cảm giác sống không bằng chết kia không phải ai cũng có thể chịu được.

Hơn nữa hiện tại trước mặt gã còn có Đốc chủ Vũ Hóa Điền của Tây Xưởng nữa, thủ đoạn của y ai có thể chịu được?

Vương Đức đã bắt đầu hối hận không làm giống như đám quan viên lúc trước dùng máu bò câu nhuộm đỏ vật áo, chỉ cần bị bắt, lập tức dùng nó giả chết, tránh khỏi việc phải chịu khổ hình tra tấn.

Stefan nghe đến không kiên nhẫn, trực tiếp cầm chén rượu trong tay ném qua.

“Vương Đức, đây là có chuyện gì?”

Chén rượu được đeo từ ngọc thạch nện thẳng lên trán Vương Đức, Vương Đức rên một tiếng, máu chảy ra từ chỗ bị đập trúng.

Cũng may Stefan không có dùng bao nhiêu sức, bằng không sẽ không chỉ đổ chút máu như vậy, cho nên tuy rằng Vương Đức đau đớn kêu rên, nhưng cũng có thể trả lời câu hỏi của hắn.

“Hoàng, Hoàng thượng, vi thần thật sự không biết vì sao lại như thế này, nữ nhân kia cũng không phải là cô nương Diệp Vũ, cầu Hoàng thượng khai ân!!!”

Vừa rồi khăn che mặt của Thoát Thoát đã bị một roi của Vũ Hóa Điền kéo xuống, cho nên Vương Đức đã sớm thấy rõ đối phương không phải là Diệp Vũ.

“Trẫm không muốn nghe mấy điều này, trẫm cho ngươi thời gian một ngày, sau ngày mai nếu ngươi không thể cho trẫm một câu trả lời thuyết phục, trẫm sẽ tháo cái mũ cánh chuồn trên đầu ngươi xuống.”

Stefan lạnh lùng nghiêm mặt bỏ lại những lời này, phất tay áo bỏ đi, đương nhiên, lúc hắn đi cũng không quên mang cả Vũ Hóa Điền đi.

Vương Đức ngồi phịch xuống mặt đất, cả người thở phào nhẹ nhõm, ít nhất Hoàng thượng cũng cho gã một cơ hội.

“Đại nhân, ngài có muốn đến xem đại phu trước hay không?”

Stefan vừa đi, tâm phúc của Vương Đức liền cẩn thận tiến lên nâng gã dậy.

“Ta sao còn có tâm tình đi xem đại phu? Ngươi đến Xuân Phong Lâu tra hỏi rõ ràng cẩn thận cho ta, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, bằng không đầu của tất cả chúng ta đều không giữ được đâu.”

Một đường bình tĩnh quay về Vương phủ, Stefan đuổi Tiểu Đức Tử đi, mang theo Vũ Hóa Điền đi vào phòng tắm.

Không thể không nói Vương Đức rất biết hưởng thụ, trong phủ đệ này còn có một phòng tắm được cố ý sửa lại, bể tắm rộng lớn bên trong lúc nào cũng được cung cấp đủ nước ấm. Bởi vì Stefan đến đây, nơi này tạm thời thành phòng tắm dành riêng cho hắn.

“Cảm thấy thế nào?”

Stefan khóa kỹ cửa phòng tắm lại, xoay người nhìn về phía Vũ Hóa Điền cả tối không nói được một lời.

“Nhìn dáng vẻ của ngươi, nhất định là nhẫn nhịn rất khó chịu đi?”

Vũ Hóa Điền không nói gì, mà tự mình cởi hết y phục trên người xuống.

Hai ba cái cởi hết y phục ra, y trực tiếp trượt vào bể, khi đi xuống còn thuận tay kéo chiếc mũ trên đầu xuống, thả mái tóc được bó buộc gọn gàng xuống.

Đúng như Stefan nói, Vũ Hóa Điền quả thực là nhẫn nhịn rất khó chịu, nếu có thể y đã sớm tự mình ra tay lấy mấy viên bảo thạch kia ra, bắt đắc dĩ giống như tay chân bị làm phép lúc trước, Stefan cũng làm điều tương tự, khiến ngoài hắn ra không có bất cứ kẻ nào có thể lấy được bảo thạch ra.

Y cũng vì vậy mà không thể phát tiết dục vọng của mình.

Y đứng trong làn nước ngập quá thắt lưng, nhẹ nhàng vốc một vốc nước ấm lên, tưới từ trên cổ xuống, đưa lưng về phía Stefan nhẹ xoay vòng eo, nhìn về phía hắn.

“Người không xuống đây sao?”

Hơi nước bốc lên mờ ảo, mỹ nhân như ngọc nghiêng người nhìn nam nhân, hai điểm hồng mai trước ngực như ẩn như hiện, vòng eo lộ ra khỏi mặt nước bị che lấp dưới mái tóc dài càng thêm mềm mại, dòng nước tinh tế chảy từ đầu vai xuống, lướt qua da thịt nõn nà, chảy vào trong ao nước, mà bên dưới mặt nước, loáng thoáng có thể nhìn thấy cái hông cong cong mượt mà, cùng với hai chiếc đòn thon dài xinh đẹp.

Stefan chợt có xúc động muốn nuốt nước miếng.

“Người đây là đang mời ta?”

“Hoàng thượng cảm thấy thế nào?”

Đầu ngón tay trắng nõn vươn ra, dáng vẻ cực kỳ quyến rũ vén mái tóc dài từ sau lưng đến trước ngực, Vũ Hóá Điền lộ ra tươi cười có chút ái muội không rõ.

Stefan nhìn y một lát, cuối cùng vẫn bỏ y phục xuống, đi vào trong bể.

Nhưng sau khi Stefan đã tiến vào trong nước, Vũ Hóá Điền lại gạt nước, bơi về phía bên kia cách xa hắn hơn, lưng tựa lên vách đá bên ao, hai khuỷu tay chống lên mặt đất phía sau ngẩng đầu nhìn hắn.

Nam nhân đã nhìn hiểu lời mời trong mắt y, rẽ ngang mặt nước đến bên người y.

Vũ Hóá Điền vươn tay ôm lấy cổ hắn, kéo hắn về phía mình, mũi dán lên mũi, bốn mắt nhìn nhau.

“Phải như thế nào, Hoàng thượng mới bằng lòng giải thoát cho ta đây?”

Giọng nói của y vừa thân thiết vừa mềm mại, như đang làm nũng, đôi môi cánh hoa ướm át khi nói chuyện cố ý vô tình đảo qua môi đối phương, xúc cảm mềm mại vô cùng mê người.

“Ta nghĩ rằng người biết.”

Stefan vô cùng thân thiết cọ cọ lên chóp mũi của y.

“Nếu như người khiến ta cảm thấy vừa lòng.”

“Vậy sao?”

Vũ Hóá Điền ôm mặt hắn, chủ động hôn lên môi hắn.

Đầu lưỡi thơm tho mềm mại vẽ vòng quanh đôi môi cánh hoa, thỉnh thoảng lại đẩy chúng ra, càn quét phần lợi phía sau, thân thể nhìn thì gầy gò nhưng thực chất tràn ngập sức mạnh dán lên người nam nhân, ma sát từ trên xuống dưới, thù du trước ngực đã sớm sưng đỏ lên đụng chạm vào đối phương, cặp đùi thon dài xinh đẹp trong nước quần lấy đùi nam nhân, đầu ngón tay mượt mà nhẹ nhàng vuốt ve phần thịt trên lưng nam nhân, đưa lời mời gọi.

“Đúng vậy, người có thể cố gắng thêm một chút.”

Trong mắt nam nhân hiện lên ánh đỏ, hơi nghiêng người qua, hắn ôm lấy vòng eo vì luyện tập mà không có chút thịt thừa nào của Vũ Hóá Điền, xoay người, thay đổi tư thế của hai người, hắn dựa vào mép ao, mà Vũ Hóá Điền thì tựa lên người hắn.

Vũ Hóá Điền ngẩng đầu đẩy khoảng cách của cả hai ra một chút, nhìn hắn, lại nhìn nhìn thứ của nam nhân đang đặt ở giữa hai chân mình, nơi đó lúc này còn chưa có phản ứng gì.

Mà so sánh, thứ sung huyết bị trói buộc bằng một vòng ma văn của mình lại càng thêm bất mắt.

Vũ Hóá Điền một tay vịn lấy bả vai nam nhân, tựa vào hắn chậm rãi đi xuống, lướt xuống trước ngực, ngậm lấy hạt đậu đậm màu kia, chậm rãi nhắm nháp giống như đang ăn đường. Mà tay còn lại lướt vào trong nước, chạm đến phía dưới của nam nhân, mang theo chút lực dao động qua lại.

Đầu lưỡi cử động linh hoạt, cổ họng phát ra tiếng vang đối khát, nước ấm theo khe hở của huyết động chạy vào trong thân thể, khiến cho y càng trở nên mẫn cảm hơn.

Stefan nhìn Vũ Hóa Điền phục vụ mình, đôi bàn tay to nhẹ vuốt hai móng y, tách mở đôi móng cánh hoa, đầu ngón tay vói vào trong huyết khẩu, đẩy bảo thạch vốn đã trượt ra đến huyết khẩu vào lại, chạm lên tuyến tiền liệt.

“Ồ a.....”

Thân thể nhảy mắt căng cứng lại, Vũ Hóa Điền theo bản năng cắn thứ đang ở trong miệng, sức lực trên tay cũng tăng thêm không ít.

Stefan rên lên một tiếng, tuy rằng là ma cà rồng, nhưng nhược điểm của nam nhân cũng đều giống nhau.

“Nếu người mạnh thêm một chút, vậy thì phiền toái rồi.”

Nói thì nói như vậy, nhưng tay hắn ở trong nước vẫn quấy đảo bảo thạch.

Vũ Hóa Điền nâng đôi mắt đào hoa ướt át lên, trong hai mắt mờ mịt là mê ly vì bị dục vọng giày vò, thống khổ muốn phát tiết ra ngoài đến mức này khiến thần trí của y từ từ biến mất.

“Buông ra được không..... Xin người.....”

Thanh âm run rẩy ần ần có chút yếu ớt, mỹ nhân cao ngạo lần đầu tiên phát ra lời cầu xin tha thứ từ tận đáy lòng.

Đối với thỉnh cầu của y, nam nhân trong lòng tràn ngập chinh phục cuối cùng cũng gật đầu.

Bảo thạch đỏ tươi trượt từ trong huyết khẩu ra ngoài, rơi vào trong làn nước ấm áp, lẳng lặng nằm xuống đáy nước, lúc này không có ai chú ý đến chúng, mà sau này..... Chúng ta rõ ràng không thể hy vọng Vũ Hóa Điền có hảo cảm gì với ba viên hồng ngọc máu bò câu đã gây ra gánh nặng rất lớn cho y, cho nên kết cục bị bỏ xó ngay từ đầu đã được định.

Đã không còn gánh nặng, Vũ Hóa Điền thoải mái hơn không ít, nhưng trời buộc ở đằng trước vẫn còn, ma vẫn tỏa sáng giống như đang sống chậm rãi chạy quanh đỉnh, tràn ngập hơi thở thần bí, nếu không phải ở phía sau, hay là ở vị trí miễn cảm này, Vũ Hóa Điền có lẽ còn có thể ôm tâm tình thú vị mà nghiên cứu một chút, hiện giờ? Không có là tốt nhất!

“Nơi này cũng buông ra.....”

Vũ Hóa Điền tựa lên người Stefan, cọ xát, phần đỉnh nhếch lên cao cao.

“Tự người đến đây đi.”

Stefan giật giật đùi, ý tứ ám chỉ hàm súc mười phần.

Vũ Hóa Điền nhìn trên mặt hắn lộ ra một nụ cười hứng thú tà ác, cũng không chặn chừ thêm, trực tiếp tự mình ra tay tự lo lấy.

Dùng sức đặt nam nhân bên cạnh ao, Vũ Hóa Điền vịn lấy hắn, chậm rãi ngồi lên.

Huyết khẩu đã được bảo thạch mở rộng qua vẫn chưa thu nhỏ lại, nhưng cho dù là như thế, quá trình tiến vào cũng không phải dễ chịu gì.

Vũ Hóa Điền là một người rất nhẫn tâm, đối với người khác như thế, đối với chính mình cũng vậy.

Chậm rãi tiến vào ở một mức độ nào đó nhất định là một loại tra tấn, y cắn chặt răng, dùng sức ngồi xuống

—
“A.....”

Thét lớn một tiếng, hai chân Vũ Hóa Điền đều đang phát run, đứt khoát làm liều hậu quả chính là đau đớn giống như bị xé rách, nhưng dựa vào điều kiện thân thể mạnh mẽ đến mức biến thái của ma cà rồng, y cũng không hề bị thương.

Stefan chống nửa người về phía sau nhìn Vũ Hóa Điền ở trên người mình nháu mày thích ứng, trong lúc chịu đựng y cắn đôi môi đỏ lên, chiếc cổ hơi ngửa ra sau giống như cổ thiên nga cùng mái tóc hơi ướt dán trên người, có một loại cảm giác xinh đẹp vì bị ngược đãi.

“Rất khó chịu?”

Hắn vươn tay, sờ sờ chỗ hai người kết hợp, nếp uốn ban đầu đã phồng căng lên, trơn bóng.

“Không tệ.”

Vũ Hóa Điền đáp lại một tiếng, đôi mày vẫn chưa thả lỏng tiết lộ suy nghĩ trong lòng y.

Stefan không nhắc lại nữa, mà chỉ kiên nhẫn chờ đợi y thích ứng.

Vũ Hóa Điền ngồi yên một lát, đợi đến khi hai chân không còn phát run, cảm giác ở chỗ kia cũng trở nên chết lặng rồi, hai tay y liền chống lên chiếc bụng bằng phẳng của Stefan, bắt đầu thử động đây.

Quá trình như vậy rất không thoái mái, cho dù đã được nước lướt qua, nhưng dù sao cũng chưa trơn được, mỗi một lần ra vào đối với dững đạo khô khốc mà nói đều là một loại giày vò, chân mày Vũ Hóa Điền vẫn không hề giãn ra, tiếng hừ nhẹ không thể kìm nén theo mỗi động tác của y, từng chút từng chút một, Stefan đều nghe được rành mạch.

Đưa tay sờ lên chỗ thịt non gồ lên ở gốc đùi y, động tác của nam nhân rất mềm nhẹ, nhưng chính là bởi vì loại mềm nhẹ này, khiến cho lực chú ý của Vũ Hóa Điền vị dẫn dắt rời đi hơn nửa, không còn chú ý hoàn toàn đến phía sau nữa.

“Ừm..... chạm vào nơi này.....”

Vũ Hóa Điền cầm lấy tay nam nhân, kéo đến chỗ đỉnh của mình.

Stefan thỏa mãn nguyện vọng của y, lực đạo được khống chế cực tốt vuốt ve nơi bị ma văn trói buộc, từ đỉnh xuống gốc, không bỏ sót chỗ nào, theo vuốt ve của hắn, động tác của Vũ Hóa Điền cũng bắt đầu tăng nhanh, hậu huyết mềm mại không ngừng co rút lại phân bố ra dịch ruột non khiến cho động tác ra vào không còn chặt khô như trước.

“Thích như vậy không?”

Stefan hôn lên chiếc cằm của y, nghe tiếng than nhẹ tràn ra từ đôi môi hơi mở của y.

“Ừm ư.....”

Không biết là đáp lại hay chỉ là tiếng rên rỉ đơn thuần, vì muốn được hưởng thụ thêm càng nhiều, Vũ Hóa Điền có chút say sưa ôm lấy Stefan, ôm đầu của hắn đòi hôn.

Môi lưỡi giao nhau, trao đổi nước bọt trong miệng nhau, vài sợi chỉ bạc vì chủ nhân không kịp nuốt xuống mà tràn ra khỏi khóe miệng, toàn bộ hình ảnh nhìn qua tràn ngập cảm giác *** mỹ.

“Đừng, ô ô!!!”

Toàn thân Vũ Hóa Điền run mạnh lên, bởi vì Stefan bất chợt đẩy mạnh lên một cái, lực đạo xâm nhập quá mức đối với y đã gần phát tiết ra mà nói là kích thích quá mức, y vuốt ve Stefan, nhưng người này vẫn còn hôn y không chịu buông ra.

Stefan một tay đè chặt đầu y hôn lưỡi thật sâu, tay kia kéo thân thể y lại, không chút lưu tình giữ chặt không buông, lợi dụng trọng lực để cho mình càng tiến sâu vào nơi kia hơn.

Tốc độ của nam nhân rất nhanh, lực rất mạnh, mỗi một lần đều va chạm chuẩn xác vào vị trí mẫn cảm nhất của Vũ Hóa Điền, Vũ Hóa Điền cảm thấy mình sắp bị bức đến phát điên rồi, sức lực của y đã biến mất trong mỗi lần nam nhân va chạm mãnh liệt, kích thích vượt quá sức chịu đựng của giác quan khiến tuyến lệ của y không kìm được, nước mắt lặng lẽ tràn ra, theo mỗi lần y lắc đầu cầu xin mà rơi xuống.

“Người làm sao vậy? Có phải là dùng lực không đủ, cần ta nhanh hơn một chút nữa?”

Stefan cuối cùng cũng buông môi y ra, ngược lại hôn lên hai mắt y, liếm sạch sẽ nước mắt tràn ra khỏi khóe mắt.

“Người biết không? Cứ buộc như vậy ở phía sau cũng có thể đạt đến cao trào đó.”

“Không..... Ô ô không..... Muốn..... Buông.....”

Tiếng khấn cầu đứt quang theo khe hở của đôi môi bật ra, toàn thân Vũ Hóa Điền co rút, thân thể kêu gào muốn phát tiết, nhưng ma vẫn vững chắc vẫn như trước chấp hành tốt sứ mệnh của nó.

“Bụng..... Rất khó chịu.”

“Nào, gọi tên của ta, ta sẽ để cho người thoải mái.”

Stefan thì thầm.

Tên?

Thần trí của Vũ Hóa Điền đã không còn rõ ràng lắm, một lúc lâu sau mới nhớ ra được tên của đối phương.

“Chu, Chu Kiến – A?!!!”

Stefan cũng không thích nghe thấy tên của kẻ khác vào những lúc như thế này, cho nên hắn chặn ngang tiếng kêu to của Vũ Hóa Điền – dùng động tác thực tế.

“Tên của ta là Stefan, nào, đọc theo ta, Stefan.....”

Nam nhân dùng giọng nói quyến rũ trầm thấp nói nhỏ bên tai Vũ Hóa Điền tên của mình.

“S..... Te..... Fan?”

Vũ Hóa Điền giống như bị bỏ tập nói mà thì thầm.

Phát âm của y không tính là tiêu chuẩn, mang theo âm điệu khác lạ, nhưng điều này cũng không cản trở tâm tình tốt đẹp của Stefan.

“Đúng vậy, Stefan, người nhất định phải nhớ kỹ tên này.”

“S..... Tefan ưm.....”

“Đúng, chính là như vậy, tiếp tục gọi ta đi.”

Stefan cười nói.

“A ha..... Ste..... Fan..... Ừm ha..... Stefan.....”

Vũ Hóa Điền giống như một chiếc radio bị kẹt mà lặp lại cái tên này, tiếng gọi lẫn trong tiếng rên rỉ có một loại quyến rũ nói không nên lời, nam nhân nghe được rất vui vẻ, cho nên cuối cùng hắn cũng giải trừ ma văn ở thân dưới cho Vũ Hóa Điền, sau đó tốc độ càng nhanh hơn.

“Ha a!!!!!!”

Sau một tiếng hét chói tai, Vũ Hóa Điền ngẩng cao đầu kêu lên, co giật cuộn người lại phun ra một cổ bạch trọc, sau đó tê liệt ngã vào trong lòng Stefan.

Mà Stefan ở trong sự co rút của y, cũng xuất ra.....

34. Chương 34: Kết Thúc

Hoang đường cả một đêm, cho dù đối với ma cà rồng cũng khiến cho người ta mệt chết.

Thân thể lay động rất khẽ, bên tai có tiếng vó ngựa. Khi Vũ Hóa Điền mở mắt ra thì, bọn họ đã rời khỏi phủ Tây Ninh.

“Dậy rồi?”

Trên đầu truyền đến giọng nói quen thuộc ân cần hỏi thăm, âm điệu lạnh nhạt trước sau như một, lại mang theo chút quan tâm không rõ ràng.

Ngửa đầu lên nhìn, Vũ Hóa Điền lúc này mới phát hiện mình dường như là đang gối lên đùi người nào đó, y ngồi dậy, tấm chăn trên người tuột xuống, thân thể ở dưới chăn mặc thường phục màu bạc mà y vẫn yêu thích, cũng không biết được thay từ lúc nào.

“Ta ngủ bao lâu rồi?”

Thuận tay gạt mái tóc dài ra, Vũ Hóa Điền đánh giá bốn phía, cách bài trí xa hoa hưởng thụ, đây là xe ngựa của bọn họ.

“Khoảng một ngày.”

Stefan lấy một chiếc lược ra khỏi áo, vươn đến ôm người vào trong ngực, động tác có chút vụng về chải mái tóc dài cho y.

“Chúng ta đã ra khỏi phủ Tây Ninh.”

“Sao lại nhanh vậy?”

Vũ Hóa Điền khó hiểu.

“Chuyện của Thoát Thoát kia đã xử lý xong rồi?”

“Một tri phủ tham tài, người cho rằng bọn chúng có thể tra ra được cái gì? Vương Đức kia chỉ tra ra được hoa khôi kia bị đánh tráo như thế nào, về phần cái khác, hừ.”

Stefan rất không hài lòng với năng lực làm việc của Vương Đức, cho nên hắn đã triệt chức quan của gã, còn lại giao cho Hình Bộ đến xử lý.

“Nữ thích khách kia đâu?”

“Đã bị Cẩm Y Vệ áp giải về kinh, nàng ta là căn cứ chính xác cho việc Khánh Thân Vương mưu phản.”

Stefan chải xong tóc, vắn lên búi lại, cầm trâm cài tóc cố định lại.

“Được rồi.”

Trên xe ngựa không có gương, Vũ Hóa Điền cũng không biết rốt cuộc y đã biến thành như thế nào, chỉ đưa tay sờ sờ, coi như chắc chắn.

“Người không sợ ả chạy thoát sao? Võ công của thích khách kia cũng không tệ đâu.”

“Bị cắt đứt gân tay gân chân còn phé đi võ công, người cảm thấy nàng ta còn có thể trốn?”

Ngữ khí của Stefan giống như là đang nói ‘Thời tiết hôm nay không tồi’, không hề có chút để ý rằng lời nói của mình đối với một cao thủ võ lâm là một trừng phạt cực lớn.

Một người dám có gan mưu triều soạn vị nhất định sẽ phải chịu khổ hình đến chết, hiện tại cũng chỉ là chút trừng phạt nho nhỏ mà thôi.

“Phải không?”

Vũ Hóa Điền quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt hứng thú.

“Ta còn nghĩ rằng người sẽ giữ thích khách kia lại chứ, hôm qua lúc ả nhảy múa không phải người nhìn chăm chú đến mức ngay cả mắt cũng không chớp à.”

Khi y nói lời này thì, mùi dấm chua bay đầy trong thùng xe.

“Nàng ta có đẹp cũng hơn người được sao? Bảo bồi tâm can vui vẻ của trẫm ”

Stefan trêu tức hôn nhẹ lên hai má y.

“Xem ra chút dạy dỗ tối hôm qua vẫn không đủ cho người học ngoan đâu, bằng không đợi chúng ta quay về kinh rồi mới chậm rãi chơi đùa? Lần này trẫm nên khiến người ba ngày ba đêm đều không xuống giường được mới tốt.”

Mặt Vũ Hóa Điền đỏ một hồi lại trắng một hồi, cực kỳ xấu hổ.

“Không được!”

“Không được? Trẫm thấy ngươi hôm qua lên nhanh như vậy, sao giờ lại không cho nữa?”

Stefan tiếp tục cười, đưa tay ôm lấy eo y, trước khi y kịp mở miệng liền tiếp tục nói:

“Nhưng nếu bảo bối đã không cho, vậy không làm nữa.”

Lần sau đổi thứ đa dạng chút là được.

Nghe thấy hần từ bỏ ý tưởng hoang đường kia, Vũ Hóa Điền thở phào nhẹ nhõm lại nhin không được bắt đầu hoài nghi.

“Hoàng thượng dễ nói chuyện như thế từ lúc nào vậy?”

“Trẫm đương nhiên là không dễ nói chuyện, nhưng nếu là yêu cầu của bảo bối, trẫm đương nhiên sẽ nghe.”

Stefan dùng cằm cọ cọ gáy y, góc độ vừa đủ cản cản vành tai y.

Đối với những lời này của nam nhân, trong lòng Vũ Hóa Điền rung động một hồi, y mím môi, quyết định không tiếp tục đề tài này.

“Chỗ Khánh Thân Vương ngươi dự định làm như thế nào? Nếu lão co đầu rút cổ ở ngoài biên quan, ngươi hạ chỉ trị tội lão, e rằng lão sẽ không nghe theo.”

“Không nghe thì đánh.”

Stefan không bận tâm, dù sao cũng chỉ là một con người nhỏ bé mà thôi.

“Cũng chỉ là một mảnh đất phong, đại quân của trẫm đánh giết đến đó xem lão định đánh trả như thế nào?”

“Vậy sao bây giờ lại quay về gấp như thế, sao nào? Sợ lão chó cùng rứt giậu?”

Vũ Hóa Điền liếc xéo sang, mắt đào hoa xinh đẹp càng lộ vẻ quyến rũ mê hoặc người khác.

“Đừng nhìn trẫm như vậy, trẫm sẽ lại muốn ăn ngươi.”

Stefan thấp giọng nói, khi nói chuyện còn đưa người ẩn về phía nơi nào đó đã có phản ứng của mình.

Vũ Hóa Điền cứng đờ, trên mặt hiện lên một tia xấu hổ buồn bực.

“Ngươi sao lúc nào cũng có phát tình mọi chỗ như thế, hạ lưu.”

“Trẫm cũng chỉ hạ lưu với mỗi mình ngươi.”

Stefan cười vui vẻ.

“Hừ.”

Về mặt Vũ Hóa Điền mang theo khinh thường, cũng không nói gì nữa, im lặng để mặc hần ôm vào trong ngực, thoải mái nằm dựa trong lòng ngực rộng lớn phía sau.

Stefan không nhìn thấy vẻ mặt của y, chỉ cho rằng y không tin, tiếp tục nói:

“Trẫm nói thật, hậu cung ba ngàn giai lệ này, trừ ngươi ra trẫm chưa từng chạm qua bất cứ một kẻ nào.”

Vũ Hóa Điền ngẩn ra, vẻ mặt có chút thả lỏng, y xoay người, đối diện với Stefan.

“Không chạm kẻ nào? Ta không tin, lần trước không phải ngươi đã đến chỗ Vạn Quý phi sao? Còn làm hại người ta bị bệnh, thế nào? Không quên mất chuyện đó chứ?”

“Ha ha, ngươi để ý?”

Stefan cười hỏi, trong ánh mắt lộ ra vui vẻ.

“Hoàng thượng biết xưa nay ta vốn thích sạch sẽ, thứ đã dùng qua lại bị kẻ khác chạm vào, vẫn có cảm giác không quá thoải mái.”

Vũ Hóa Điền nheo mắt, cao ngạo nói.

“Thứ đã dùng qua? Là nói trầm hay là nói Vạn Trinh Nhi kia?”

Stefan nhéo nhéo chớp mũi của y, trừng phạt y việc so sánh mình với thứ này nọ.

“Người nói xem?”

Vũ Hóa Điền cười nhẹ với hắn, không trả lời.

Stefan lắc đầu, quyết định không bận tâm đến vấn đề này nữa.

“Đêm đó trầm cũng chỉ dùng thuật thôi miên với nàng ta thôi, khiến nàng ta sinh ra ảo giác, cũng không hề chạm vào.”

Vũ Hóa Điền vừa nghe, lập tức vui vẻ, nhưng y lại bất chợt nghĩ đến một vấn đề khác.

Một tay kéo vạt áo Stefan, Vũ Hóa Điền nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt hắn nói:

“Ta vừa mới nói ta thích sạch sẽ, về sau nếu Hoàng thượng còn dám xằng bậy, ta đây sẽ không khách khí nữa.”

“Không khách khí? Người định thế nào?”

Stefan thì đáng điệu cùng vẻ mặt hung ác của y, lại chỉ cảm thấy đáng yêu.

“Ta ư, sẽ –“

Tay y lần xuống nửa người dưới của Stefan một chút, cười đến vô cùng dịu dàng.

“Thiên người.”

Stefan rung mình một cái, chỉ cần là giống đực sẽ không thể miễn dịch với lời này.

“Vậy người cần phải trông chừng cẩn thận.”

Khi nói lời này, đáy mắt hắn hiện lên nét cười.

Công năng tái sinh của ma cà rồng luôn vượt quá sức tưởng tượng, nhưng Vũ Hóa Điền đã để ý như vậy, Stefan tự nhiên cũng không胆子 kích y.

Vũ Hóa Điền cho rằng chính đã dọn sạch được lo lắng tâm tình liền không tệ, ôm lấy hắn không chút keo kiệt thưởng một nụ hôn nồng nhiệt.

Bởi vì hành tung bị tiết lộ, Stefan không thể không hồi kinh trước thời hạn, xe ngựa của bọn họ mỗi ngày luôn dùng tốc độ cao nhất đi trên đường, chưa đến nửa tháng sau đã về đến kinh thành.

Xe ngựa đi vào cửa thành, nhìn người đánh xe ngựa là Cẩm Y Vệ, cho dù bọn họ chỉ mặc thường phục, mọi người cũng biết điều mà tránh đi, nơi này là dưới chân thiên tử, nhận biết người khác là kỹ năng sinh tồn cơ bản nhất.

Kinh thành vẫn náo nhiệt như trước, dân chúng lui tới tấp nập không dứt, người đứng ở đầu đường liền có thể nhìn thấy cảnh dân chúng trăm loại, không ai giống nhau.

Bởi vì bốn phía có nhiều người, tốc độ xe ngựa tự nhiên cũng chậm xuống, Stefan vén một góc rèm lên, nhìn cảnh đường phố ngoài cửa sổ.

“Lần trước chúng ta đi ra không được bao lâu đã vội trở về, lần sau có thời gian lại cùng nhau đi ra một chút nhé?”

Stefan quay đầu hỏi Vũ Hóa Điền.

Vũ Hóa Điền đang dựa vào đệm buồn ngủ mở hai tròng mắt nhấp nhem, nhìn nhìn hắn, hừ khê một tiếng, xem như đồng ý rồi.

Mấy ngày hôm nay mỗi buổi tối y đều bị Stefan ép buộc đến thăm, bắt đắc dĩ không chống lại nổi người ta, buổi tối tránh không được cũng chỉ đành để ban ngày ngủ bù.

Đây ngược lại cũng rất hợp với thói quen ngủ ngày cay đêm của ma cà rồng.

Xe ngựa ra khỏi phố xá sầm uất lái vào cửa Đại Minh rồi chạy thẳng đến cổng Thừa Thiên, thủ vệ nhìn thấy lệnh bài trên xe bỏ xuống, không dám chặn đường, càng đừng nói đến chuyện kiểm tra, nhìn theo xe ngựa chạy vào hoàng thành.

Tin tức Hoàng thượng hồi cung rất nhanh đã rơi vào tay mấy vị chủ sự hiện nay ở hậu cung, Thái hậu mang theo Hoàng hậu cùng đến trông ngóng nhi tử, còn mang theo cả tiểu Hoàng tử.

Đây là lần thứ hai Stefan nhìn thấy nhi tử thuận tiện có được này, vẫn nhỏ nhỏ như cũ, nhưng gương mặt đã đầy đặn hơn nhìn qua càng thêm đáng yêu, sắc mặt cũng tốt lắm, trong lòng cũng thêm một phần thích, quyết định bồi dưỡng cẩn thận, về sau cũng có người tiếp nhận thay mình.

Hắn không thể nào vĩnh viễn ở lại nơi này làm Hoàng đế.

“Lần này Hoàng thượng vừa đi là đi liền mấy tháng, cuối cùng cũng đã quay về. Trên đường có gặp phiền toái gì hay không? Gần đây bên ngoài cũng không được thái bình.”

Thái hậu thăm hỏi, từ khi Thoát Thoát bị áp giải hồi kinh, chuyện Khánh Thân Vương mưu phản đã là bí mật được công khai, nhiều ngày nay Thái hậu luôn lo lắng đề phòng, hiện tại nhìn thấy hắn đã trở về, tự nhiên là thở phào nhẹ nhõm.

“Có xảy ra vài phiền toái nhỏ, nhưng đã giải quyết xong rồi, mẫu hậu không cần lo lắng.”

Stefan vẻ mặt ôn hòa an ủi nói.

“Ai gia sao có thể không lo lắng, năm đó Hoàng thúc con chính là vì tội mưu nghịch nên mới bị Tiên hoàng đầy ra ngoài biên quan, vốn tưởng rằng Tiên hoàng nhân từ hắn sẽ tự hiểu được, không ngờ nhiều năm như vậy rồi hắn vẫn không chịu từ bỏ, lại còn phái cả thích khách đến.”

Khi Thái hậu nói những lời này thì, vẻ mặt tràn đầy hận ý.

“Trẫm đã hạ lệnh thảo phạt Hoàng thúc, mẫu hậu không cần lo lắng quá mức.”

Stefan dịu dàng trấn an.

Lại còn giả vờ giả vịt. Vũ Hó Hóa Điền đứng ở một bên im lặng không nói gì nhìn thấy dáng vẻ tao nhã kia của hắn, ở một góc không ai chú ý đến thầm bĩu môi khinh thường.

Stefan lại trấn an Thái hậu một hồi, nói vài câu với Hoàng hậu, lại khen ngợi tiểu Hoàng tử, mới lấy lý do cần nghỉ ngơi tiến bước các nàng.

Stefan đứng ở điện đứng ở cửa cung điện, nhìn bóng dáng đã đi xa.

“Nhìn cái gì vậy?”

Vũ Hó Hóa Điền đi đến phía sau hắn.

“Vũ Hó Hóa Điền.”

Stefan đưa tay choàng lấy vai y.

“Ừ?”

Vũ Hó Hóa Điền ngậy người, ngẩng đầu nhìn hắn. Đây là lần đầu tiên Stefan gọi tên đầy đủ của y.

“Ta cho ngươi quyền lực tối cao của thế gian, cho ngươi được đứng dưới một người trên vạn người. Chờ ngươi chơi đủ rồi, ta mang ngươi đi khắp thế gian này, du sơn ngoạn thủy, nhìn mặt trời mọc mặt trăng lặn, được không?”

Stefan thấp giọng hỏi, hắn cũng không thích ứng phó với đám con người nhỏ bé.

Trong đại điện một mảnh tĩnh lặng.

Thật lâu sau, Vũ Hó Hóa Điền mới nói:

“Ngươi không sợ để lại tiếng xấu muôn đời? Từ xưa Hoàng đế tin sủng một bề gian nịnh đều bị nói là hôn quân.”

Stefan không để ý.

“Để lại tiếng xấu muôn đời thì làm sao? Đây vốn không phải tên của ta, ta cần gì phải để ý đến? Người chỉ cần trả lời là đồng ý hay không đồng ý?”

Mặc dù trong mắt thế nhân là hấn, Stefan cũng sẽ không bận tâm đến ánh mắt của đám kiến hôi.

Thế giới này, có thể khiến hấn chú ý đến, chỉ có Vũ Hóa Điền.

“..... Ừm.”

Một cái gật đầu nhẹ nhàng, liền đại biểu cho trọn đời bất diệt gắn bó kề cận bên nhau, tình cảm của bọn họ có lẽ còn chưa được khắc sâu như vậy, nhưng cũng đã bắt đầu nảy sinh, khỏe mạnh trưởng thành.....

Phiên ngoại

Nó, là nhi tử duy nhất của Hoàng đế triều Đại Minh Chu Kiến Thâm, một Hoàng Thái tử được sinh ra ở trong lãnh cung.

Lúc nó còn rất nhỏ thì đã biết ghi nhớ mọi việc, nhưng khi đó nó cũng chỉ là một đứa trẻ ở trong lãnh cung lạnh như băng, ăn cơm lạnh, uống nước đá, y phục trên người bất kể có mặc thêm thế nào cũng không đủ ấm áp, trong lúc tiết trời rất lạnh cũng chỉ có một tấm chăn thật mỏng sưởi ấm, mỗi lần đến mùa đông, nó còn nhỏ tuổi luôn bị đông cứng đến mức có cảm giác sắp bị nứt ra.

Khi đó, nó cho rằng thế giới chỉ là một mảnh trời đất nho nhỏ ở trong lãnh cung.

Đột nhiên có một ngày, một đám người đến viện của bọn họ, những người ăn mặc chỉnh tề được gọi là ‘công công’ khênh đến đủ loại đồ vật, y phục xinh đẹp, chăn nệm dày, đồ dùng đẹp mắt..... Mỗi món đều dùng tốt hơn đồ của ‘nương nương’ ở sát vách, nó nhìn thấy đều không rời nổi mắt ra.

Cuộc sống trong viện nhỏ này trở nên tốt hơn, nó được ăn cơm thơm ngào ngạt nóng hôi hổi, còn có cả đồ tráng miệng ngon lành, giường cây cứng rắn được đổi thành giường lớn mềm mại thoải mái, mỗi ngày đều tốt đẹp đến mức khiến nó khi nằm mơ cũng sẽ mỉm cười.

Sau đó có một ngày, mẫu thân nó sửa sang lại mái tóc dài từ lúc sinh ra đến giờ chưa từng được động vào của nó, lại đổi xiêm y xinh đẹp cho nó.

Tiếp đến, nó rời khỏi căn viện nho nhỏ kia.

“Nương, chúng ta sẽ đi đâu?”

“Cục cưng ngoan của nương, chúng ta sắp đi gặp phụ hoàng của con.”

“Phụ hoàng?”

Bé con vừa mới đầy đặn hơn được một chút nghi hoặc nghiêng đầu nhìn mẫu thân.

Đây là lần đầu tiên nó nghe được từ này.

“Đúng vậy, là phụ hoàng của con, người vĩ đại nhất triều Đại Minh.”

Mẫu thân cười vuốt ve đầu nó, nhưng nó nghĩ mẫu thân có vẻ như cũng không vui.

“Cục cưng ngoan của nương nhất định phải để cho phụ hoàng thích con nhé, vì vậy con phải biết nghe lời biết không?”

Nó còn nhỏ tuổi lần đầu tiên nhìn thấy người kia, người mà nó gọi là phụ hoàng, phụ thân của nó.

Ông ấy ngồi trên chiếc ghế màu vàng, y phục minh hoàng chói sáng đến lóa mắt, lại không lẫn át được phong thái của ông, bé con vừa nhìn lướt qua đã bị cuốn hút thật sâu.

“Đây là tiểu Hoàng tử của trẫm?”

Nam nhân nhìn bé con nho nhỏ, khóe miệng xuất hiện ý cười.

“Đến để trẫm nhìn xem.”

Bé con nhìn mẫu thân một chút, thấy nàng lộ ra một nụ cười mỉm cổ vũ với mình, bàn tay nhỏ bé liền thả vạt áo của mẫu thân ra, rụt rè đi về phía ‘Phụ hoàng’.

Khi đi đến chỗ cách ‘phụ hoàng’ hai bước, bé con dừng lại thận trọng kêu lên một tiếng.

“Phụ hoàng.....”

Đáp lại nó là tiếng cười trầm thấp của nam nhân, tiếp đó, bé con cảm thấy mình rơi vào trong một vòng tay ôm ấp.

Cái ôm không ấm áp như của mẫu thân mà lại khiến nó chìm vào, cái ôm của phụ hoàng rất rộng lớn, lúc được ôm vào, cảm giác an tâm dâng tràn khiến sự khiếp đảm dưới đáy lòng nó biến mất toàn bộ.

“Phụ hoàng.”

Nắm lấy vạt áo của phụ hoàng, bé con giòn giã gọi một tiếng tăng thêm gần gũi và quấn quýt.

Nghe tiếng gọi mềm mại nhỏ nhẹ, dáng tươi cười của nam nhân càng sâu.

“Hoàng nhi đã được đặt tên chưa?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, vẫn chưa.”

“Như vậy, liền đặt tên là Hữu Đường đi, đường trụ của nước nhà được trời cao phù hộ.”

Bé con đã có tên được đón ra khỏi lãnh cung, dọn đến một cung điện hoa lệ, bắt đầu cuộc sống mới.

Bé con từ từ lớn lên càng ngày càng sùng bái phụ hoàng của mình, nó cố gắng bắt chước mỗi một hành động của phụ hoàng, mong muốn mình có thể trở nên mạnh mẽ như ông.

Mỗi lần được phụ hoàng khích lệ, bé con liền vui vẻ cả ngày.

Vì thế, bé con ghét Vũ Hóa Điền cũng là bình thường.

Ai kêu cái tên kia luôn cướp mất lực chú ý của phụ hoàng. Bé con đã sáu tuổi bĩu môi, rầu rĩ không vui đi vào tẩm cung của Stefan.

Thời gian hiện tại vốn là giờ ngủ trưa của bé con, nhưng hôm nay lão sư dạy nó vẽ tranh, còn khen ngợi nó, vì thế quá vui vẻ, bé con liền muốn đem bức tranh đến cho phụ hoàng xem, nhưng mẫu thân nói phải ngủ trưa xong mới có thể đi tìm phụ hoàng, không chịu thả nó đi.

Thế nhưng bé con đang phấn khởi sao có thể ngủ được? Giả bộ ngoan ngoãn lừa gạt cung nhân chăm sóc nó, sau khi khiến bọn họ nghĩ rằng mình đã ngủ rồi, bé con liền len lén chạy khỏi tẩm cung.

Phụ hoàng liệu có thích bức tranh của nó không đây? Bé trong lòng tràn đầy mong đợi sôi nổi chạy về phía cung Càn Thanh.

“Khấu kiến tiểu điện hạ, sao tiểu điện hạ lại đến đây một mình?”

Trương Mẫn canh giữ bên ngoài chính điện của cung Càn Thanh vừa nhìn thấy thân mình của bé con, vội vã bước lên nghênh đón, thăm trách cứ cung nhân hầu hạ ở hậu cung không tận tâm như thế, nhất định phải dạy dỗ cẩn thận một lần.

“Chào Trương công công.”

Bé con ngượng ngùng giấu bức tranh trong tay ra sau lưng,

“Phụ hoàng có ở đây không?”

“Có ạ, xin tiểu điện hạ chờ một chút, để nô đi vào thông báo trước một tiếng.”

“Cảm tạ Trương công công.”

Bé con giòn giã nói một tiếng cảm tạ, còn áp lễ một cái, khiến Trương Mẫn cười ha hả không ngừng.

Trương Mẫn đi vào nội điện một lát rồi lại đi ra.

“Mời điện hạ đi vào.”

Bé con nghe vậy, vui mừng chạy vào trong điện.

Nhưng loại vui sướng này vừa đi vào cửa đã biến mất không còn.

Trong tấm điện, Stefan khó có một lần buông công việc xuống đang nhàn nhã dựa lên tháp hạ cờ, mà đối thủ đánh cờ với hắn chính là Vũ Hóa Điền.

“Nhi thần thỉnh an phụ hoàng.”

Bé con thỉnh an phụ hoàng rồi, mới bắt đầu kính khom người với Vũ Hóa Điền.

“Chào Vũ sư phụ.”

Vũ Hóa Điền cũng đáp lại một tiếng ‘Tiểu điện hạ’, nhưng không đi từ trên tháp xuống.

“Đường nhi đến đây.”

Stefan vẫy nó đến.

Bé con nghe vậy, tâm tình nặng nề lập tức tăng cao lên không ít, lộ ra một nụ cười ngọt ngào nhảy dựng lên vọt vào trong lòng Vũ Hóa Điền.

“Phụ hoàng ”

“Hữu Đường sao lại đến giờ này? Nghe Trương Mẫn nói con không mang theo người tự chạy đến đây?”

Đối với nhi tử được lợi có được này, Stefan cũng rất yêu thích.

“Xin lỗi.”

Bé con cúi thấp đầu.

“Sau này đừng như vậy nữa, mẫu phi con sẽ lo lắng.”

Stefan xoa xoa đầu nó.

“Vâng ạ. Phụ hoàng, người xem cái này, cái này.”

Bé con giống như dâng vật quý đưa bức tranh trong tay cho Stefan.

“Là nhi thần vẽ đó.”

“Để trẫm xem.”

Stefan nhìn lướt qua bức tranh đang mở.

Trên giấy Tuyên hạng nhất, nét mực nông sâu không đồng đều rối loạn thành một đoàn, mơ hồ có thể nhìn ra một hình người.

“Vẽ..... Không tệ.”

Stefan khen ngợi trái lòng mình, thực ra có thể nhìn ra đó là một hình người đã là cực hạn.

“Nhi thần vẽ phụ hoàng đó, sư phụ cũng nói nhi thần rất có thiên phú.”

Bé con cười đến mức mắt chỉ còn là một đường chỉ.

Nghe vậy Stefan liền nhướng nhướng mày nhìn về phía Vũ Hóa Điền.

[Người nói như vậy?]

[Tiểu điện hạ còn nhỏ, lần đầu vẽ tranh đã được như vậy là rất khá.]

Vũ Hóa Điền mỉm cười đáp lại.

[Khó trách hôm nay lại bằng lòng bồi trẫm, thì ra là đến xem trẫm thành trò cười.]

[Hoàng thượng nói đùa rồi.]

Mỗi lần đều là thế này, vì thế nên nó ghét sư phụ Vũ Hóa Điền nhất! Bé con nhìn hai người lớn mắt đi mày lại, không để ý đến nó, lập tức phồng má lên.

“Phụ hoàng, người và Vũ sư phụ lại không để ý đến con!”

Stefan cúi đầu, nhìn bé con phồng má thành cái mặt bánh bao, nhin không được nhéo nhéo.

“Là lỗi của phụ hoàng, hoàng nhi đừng tức giận.”

“Hai người lần nào cũng không thèm nhìn nhi thần, ghét nhất là như thế.”

“Tiểu điện hạ nói đùa rồi, Hoàng thượng cực kỳ yêu mến tiểu điện hạ, sao lại không thèm để ý đến ngài?”

Vũ Hóa Điền thấy Stefan nhéo đến thú vị, cũng đưa tay nhéo nhéo, cảm giác mềm mại vô cùng thích ý, cũng khó trách Stefan thích nhéo y.

“Thật sự?”

Bé con nghi ngờ hết nhìn y lại nhìn Stefan.

“Vũ sư phụ của con đã bao giờ lừa con chưa?”

Stefan cười hỏi.

Bé con suy nghĩ một chút, lắc đầu.

Tuy rằng Vũ sư phụ luôn cướp phụ hoàng với nó, nhưng ông ấy quả thực chưa từng lừa gạt nó.

“Như vậy đưa bức tranh cho phụ hoàng được không? Trẫm sẽ giữ gìn nó cẩn thận.”

Giữ lại chờ nó trưởng thành rồi lại trêu chọc nó. Stefan thú vị ác liệt nghĩ.

Bé con không biết dụng tâm hiểm ác này của hấn liền vui mừng đồng ý.

Hai người lớn cùng một bé con chơi đùa một lúc, bé con bắt đầu ngáp to, dánh về buồn ngủ.

“Ai kêu con không ngủ trưa lại chạy đến đây, giờ đã mệt rã rời rồi.”

Stefan nhéo nhẹ cái mũi nhỏ của nó, kêu với bên ngoài.

“Người đâu.”

“Hoàng thượng.”

Trương Mẫn đi vào.

“Đưa tiểu Hoàng tử đến thiên điện nghỉ ngơi, thuận tiện đến báo cho Kỷ phi, hôm nay nó sẽ không về đó.”

“Vâng.”

Trương Mẫn lĩnh chỉ, vươn tay về phía bé con.

“Tiểu điện hạ, đi bên này.”

“Phụ hoàng, nhi thần xin cáo lui.”

Bé con xoa mắt, leo xuống khỏi đùi Stefan, được Trương Mẫn dắt ra khỏi tẩm điện.

“Hài tử này cũng thật khiến người ta yêu thích, dạy dỗ cẩn thận tất sẽ thành tài.”

Stefan cười nói với Vũ Hóa Điền.

“Nói cũng thật dễ dàng, thường ngày đều do ta dạy dỗ, người đã dạy được nó cái gì?”

Vũ Hóa Điền liếc mắt nhìn hấn một cái, đôi mắt đào hoa phong tình vạn chủng.

“Người là thái phó của Thái tử, tự nhiên có thể dạy dỗ nó cẩn thận. Có người, trầm yên tâm.”

Stefan cười ôm chầm lấy y, đặt lên một nụ hôn nóng bỏng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-mon-phi-giap-dong-nhan-vu-hoa-thanh-dien>